

Nova etapa a la diòcesi de Mallorca

Mons. Jesús Murgui aposta per una «Església que sigui sensible davant de tota forma de sofriment i de pobresa» i dedica el primer dia de pontificat a visitar les Germanetes dels Pobres i la presó

«Com Pau, que es presentava amb temor i tremolor davant dels seus cristians, així em present davant vosaltres.» Amb aquestes paraules Mons. Jesús Murgui Soriano va iniciar la seva primera homília com a nou bisbe de Mallorca. Més de 4.000 fidels es van aplegar el dissabte 21 de febrer per acompanyar el nou prelat de l'illa en una llarga i simbòlica Eucaristia en què van poder escoltar com Mons. Murgui apostava per una Església «conscient del moment que viu, dedicada a transmetre la fe, sobretot als més joves. Una Església que sigui sensible davant de tota forma de sofriment i de pobresa».

Com a resposta a aquesta declaració d'intencions, Mons. Murgui, que ha estat durant gairebé vuit anys bisbe auxiliar de València, va dedicar l'agenda del seu primer dia com a prelat de Mallorca a visitar la residència de les Germanetes dels Pobres i la presó. «Igual que per a Jesucrist la preferència era la gent més necessitada, més pobre», explicava Mons. Jesús Murgui, «jo pens que totes les estructures de l'Església estan per servir, així que té un significat total que la primera eixida del bisbe sigui per passar una estona amb aquestes persones».

Pàg. 17-18

Mons. Murgui va ser proclamat nou pastor de l'Església mallorquina.

La Passió de Cervera

Més de cinc-cents anys revivint l'Evangeli

Pàg. 20 i 21

Mons. Carrera, amic de la Comunitat de Sant Egidi

El bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, ha participat en la Trobada de Bisbes i Sacerdots Amics de la Comunitat de Sant Egidi, celebrada a Roma recentment. Mons. Carrera ha tornat reconfortat d'aquesta trobada en la qual s'ha reflexionat sobre la pobresa i l'actitud del cristià davant del pobre. El bisbe auxiliar de Barcelona comen-

ta per a Catalunya Cristiana les seves impressions d'aquesta reunió i assenyala la presència destacada d'Àfrica, un continent marcat per la pobresa. En aquest sentit, afirma que «una cosa és parlar dels pobres sense la seva presència i una altra cosa és parlar dels pobres amb ells».

Pàg. 10

en primer pla

«El petó de la mort», escultura ubicada al cementiri de Poblenou (Barcelona).

Admirar la riquesa artística dels cementiris

Aquests recintes presenten valuoses obres arquitectòniques i escultòriques

Quan parlem d'obres d'art, la gent sol associar immediatament aquest concepte amb museus i exposicions, catedrals i basíliques... Però sempre queden relegats en l'oblit els cementiris, que acullen grans creacions arquitectòniques i escultòriques.

El proper mes de juny, Serveis Funeraris de Barcelona posarà en marxa l'anomenada «Ruta dels cementiris» perquè els visitants descobreixin l'extraordinari patrimoni artístic i històric que atresora el cementiri de Poblenou i que és desconegut per gran part de la ciutadania. Si aquesta primera fase pilot aconsegueix l'èxit esperat, se n'iniciarà una segona, que tindrà com a objecte d'atenció el cementiri de Montjuïc.

Maria Lluïsa Yzaguirre, de Serveis Funeraris de Barcelona, explica que la «Ruta dels cementiris» té com a propòsit fonamental «ser un instrument de divulgació, tant pedagògic com cultural, que faciliti el coneixement d'obres arquitectòniques i escultòriques de gran valor artístic».

Pàg. 3, 4 i 5

Sumari

- Pàg. 7 El Papa convida a ser «austers» durant la Quaresma
- Pàg. 19 Mn. Prieto: «El Seminari no és una fàbrica de vocacions»
- Pàg. 22 Medalla d'Honor de Barcelona a Mn. Alemany i Mn. Torres
- Pàg. 24 Tortosa: segona plenària del Moviment de Joves Cristians
- Pàg. 31 Conferències de Mn. Nicolau sobre l'astronomia i la llum

En directe des de...
TARRAGONA
Divendres 5 de març

Amb motiu del 10è aniversari de Ràdio Estel, l'emissora emet la seva programació des de la seu metropolitana.

1994 - 2004

Editorial

Haití i Uganda

Són dos països que normalment passen desapercibuts en els mitjans de comunicació. Ha de passar alguna cosa molt greu perquè la informació d'aquests territoris transcendeixi als noticiaris. Tristament, aquesta és la realitat d'aquests dies i per això estan d'actualitat. Encara que les diferències són moltes, començant per les geogràfiques, tots dos països es troben en una situació pràcticament de guerra civil, amb una gran inestabilitat política, i amb molta violència, que genera destrucció i mort, com sempre entre els més indefensos. Curiosament en totes dues notícies hi ha algunes referències religioses que és bo d'analitzar.

A Haití una insurrecció encapçalada per l'excap de policia Guy Philippe i l'exparamilitar Louis Jodel Chamblain intenta derrocar el legítim president democràtic Jean-Bertrand Aristide. L'actual mandatari caribeny és un exsacerdot que quan exercia el seu ministeri va abraçar la teologia de l'alliberament veient la situació de pobresa immensa i de vida indigna de la majoria dels seus conciutadans. Com en molts altres casos de seguidors d'aquesta teologia, la lluita política va ser més forta que el compromís per l'evangelització i el servei a l'Església, per la qual cosa Aristide va deixar el sacerdoci per dedicar-se plenament al seu país, també va abandonar la vida celibatària i va contraure matrimoni amb la seva actual esposa, Mildred, com han fet també altres il·lustres representants de la teologia de l'alliberament com Leonardo Boff. Però la sort no ha acompanyat aquest home que molts van definir com el «profeta dels pobres». Els canvis que Aristide s'havia proposat no han estat fàcils de portar a la pràctica i, segons reconeix el mateix portaveu del partit governamental, gairebé el 90% de la població no gaudeix dels drets humans fonamentals ni tampoc d'una vida digna, i tan sols 110.000 persones tenen feina fixa en una població de 8,5 milions d'habitants. Aquesta

situació genera una lògica inestabilitat política, amb diverses temptatives de treure del poder Aristide, a qui acusen d'haver caigut en els pecats més greus del governant com són les actituds dictatorials i l'enriquiment personal.

Quant a Uganda, plou sobre mullat, el país que va ser governat entre 1971 i 1979 amb mà dura pel sanguinari dictador Idi Amin Dada, que tenia entre d'altres capritxos el del canibalisme, i que era conegut com el «camisser d'Àfrica», torna a estar en guerra civil, els causants són l'Exèrcit de la Resistència del Senyor (ERS). Es tracta d'un moviment guerriller que opera al nord d'Uganda des de fa 16 anys i que està dirigit per Joseph Kony, un exescolà convertit en líder rebel i autoproclamat profeta, que desitja imposar un govern inspirat en els 10 manaments. A primera vista el programa polític de Kony sembla admirable, si no fos perquè no hi ha res més lluny de la realitat. La guerrilla de l'ERS ha sembrat mort violenta i indiscriminada en la seva lluita pel poder, la qual cosa s'allunya bastant del cinquè manament: «No mataràs.»

En una de les seves últimes accions, concretament al camp de refugiats de Barlonya, els membres de l'ERS van recórrer el camp ferint la gent amb matxets i cremant-los vius a les seves cabanyes. En aquell lloc, que albergava més de 4.000 persones, no queda ni una sola cabanya dreta.

Però no tan sols cal parlar de matances, les Nacions Unides han acusat l'ERS del rapte i abús d'almenys uns 5.000 nens. Els petits són convertits en combatents o fets esclaus i obligats a cometre tot tipus d'atrocitats.

Aquest moviment no té res a veure ni amb la religió autèntica, ni amb Déu, ni amb els manaments de la llei, que es violen sistemàticament, i sobretot un en especial, el segon: «No prendràs el nom de Déu en va.»

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona i Tomás Mor, TORTOSA

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Només treballem per omplir la memòria, i deixem buides la intel·ligència i la consciència»

(Michel de Montaigne. Moralista i pensador francès. 1533-1592)

Cultura i saviesa «haurien» d'anar juntes. No subestimem les ciències, les arts i les altres disciplines que ens enriqueixen. Però tampoc no ens encastram amb orgullosa autosuficiència en la nostra individualitat temperamental, desconnectats de la Història i d'altres magisteris sensats. Cultura i saviesa es diferencien tant com la roba que ens cobreix i el nostre propi cos. Per molt a mida i elegant que sigui el vestit, per molt que atregui les mirades, ens el celebren i ens satisfaci, no deixa de ser un objecte útil (i gens menyspreable), però incapaç de suplir-nos quan el que pretenem és consolar els qui pateixen, ajudar, infondre fe en els

qui dubten, esperança en els qui titubegen i exercir la caritat, l'amor. Una memòria feliç (una «enciclopèdia vivent») pot enlluernar. Però per gosar proclamar «això sí, i això no, per aquí bé i per allà fatal» cal una intel·ligència d'abast ampli i llarg i una consciència transcendental. Maduresa, molta meditació i llum interior: i això és més que cultura, és «saviesa»! Només així ens podem refiar d'aquell a qui implorem, en els nostres dubtes i cruïlles, que ens mostri la brúixola, perquè entre totes serà la més ben imantada. I tant ens valdrà per al nostre rumb social com per a qualsevol ruta particular.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Redescobrir els cementiris des d'una vessant artística i històrica

■ Molts d'ells atresoren grans obres d'art arquitectòniques i escultòriques

Avui dia la mort és el gran tabú de la societat occidental. La majoria de la gent opta per posar-se una vena als ulls i, d'aquesta manera, oblidar que hi ha la «dama de la dalla» fins que,

inexorablement, decideix actuar. Així mateix, els cementiris també són objecte d'animadversió i rebuig per part de la societat, que els considera un indret tètric i lúgubre. Canviar aquesta imat-

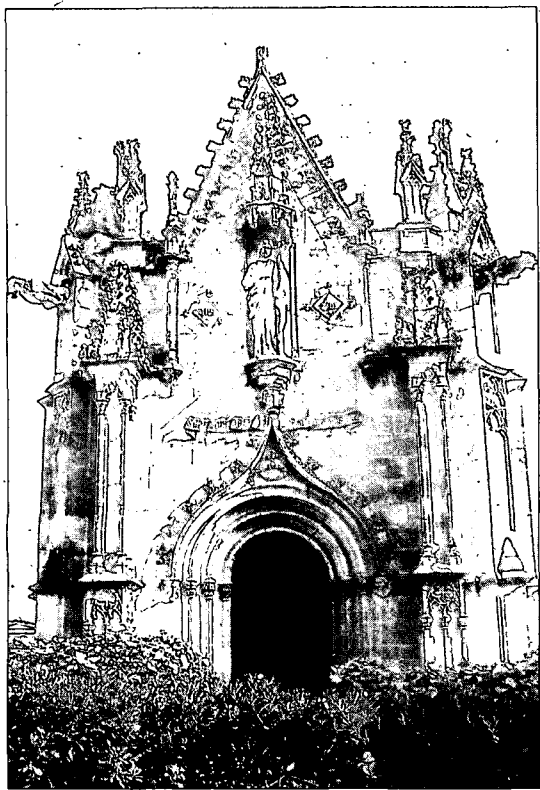
ge tan negativa és l'objectiu d'una iniciativa de Serveis Funeraris de Barcelona, que proposa als ciutadans redescobrir la dimensió artística, històrica i cultural dels cementiris.

Els cristians celebren la memòria dels fidels difunts el dia 2 de novembre. És aleshores quan, per tradició, visitem els cementiris per recordar els éssers estimats que ja no es troben entre nosaltres i portar flors a les seves tombes. Tornen els xiprers a les nostres pupil·les, el dolor més intens al nostre cor i la nostàlgia de temps passats a la nostra memòria. Això ens fa reflexionar sobre la mort i ens interpel·la sobre la vida. «A la llum de la mort, el creient descobreix el sentit de la vida», posa de manifest el document *Aquesta és la nostra fe*, de la Conferència Episcopal Espanyola. Una vida que té com a plenitud l'esperança de la resurrecció.

A més d'aquest dia, les persones només acostumem a visitar els cementiris quan hem d'enterrar un familiar o amic. Això fa que tinguem una visió molt luctuosa del que és un cementiri i de tot el que l'envolta. Per canviar-la, Serveis Funeraris de Barcelona posarà en marxa, el mes de juny vinent, l'anomenada «Ruta dels cementiris» perquè els visitants descobreixin l'extraordinari patrimoni artístic i històric que atresora el cementiri de Poble Nou i que desconeix gran part de la ciutadania. Si aquesta primera fase pilot assoleix l'èxit esperat, se n'iniciarà una segona, que tindrà com a objecte d'atenció el cementiri de Montjuïc. Dels nou cementiris que hi ha a Barcelona, només aquests dos presenten una riquesa artística funerària notable.

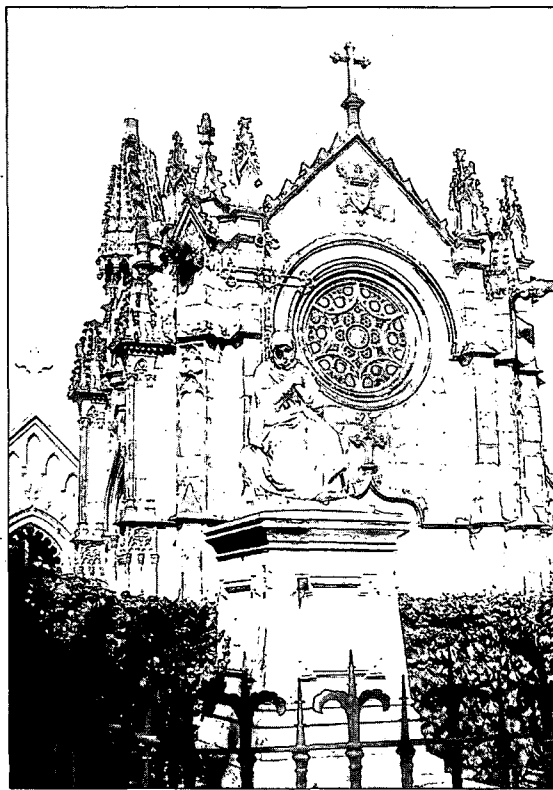
Obres de gran valor artístic

Maria Lluïsa Yzaguirre, adjunta a la direcció de l'Àrea de Cementiris de Serveis Funeraris de Barcelona, explica que la «Ruta dels cementiris» té com a propòsit fonamental «ser una eina de divulgació, tant pedagògica com cultural, que faciliti el coneixement d'obres arquitectòniques i escultòriques de gran valor artístic». El projecte va sorgir davant de la trista situació de deteriorament i d'abandonament que presenten molts panteons, sepulcres i tombes. «La nostra finalitat —afirma amb rotunditat Maria Lluïsa Yzaguirre— és, d'una banda, donar a conèixer aquest patrimoni i, de l'altra, preservar-lo, ja sigui a través d'ajudes institucionals o mitjançant la col·laboració de les famílies propietàries.»

La figura de Crist presideix molts panteons.

Molts dels cèlebres arquitectes i escultors que van plasmar el seu talent artístic als edificis i els carrers de la Ciutat Comtal, també van treballar amb el mateix mestratge l'art funerari. Segons Yzaguirre, «mai no hem d'oblidar que la ciutat dels morts és un reflex de la ciutat dels vius». I afegeix que «qui decideixi visitar un ce-

La bellesa d'alguns mausoleus és impressionant.

nificatius Europeus, una entitat formada per diverses ciutats europees, de la qual Barcelona és soci fundador, i que promou els seus recintes funeraris des d'un punt de vista artístic i cultural. Es tracta, en definitiva, de noves ofertes turístiques que enriqueixen la imatge de les ciutats del vell continent.

trucció i posava fi així als enteraments a les esglésies, considerats insalubres. Edificat extra-murs el 1775, va ser destruït anys més tard per les tropes napoleòniques. El cementiri va ser reconstruït el 1819 per l'arquitecte italià Antonio Ginesi, que va dissenyar un sobri estil neoclàssic amb elements d'inspiració egípcia. El 1821, arran de l'epidèmia de la febre groga, uns sis mil barcelonins van ser enterrats al cementiri de Poble Nou (un monument commemoratiu, ubicat al centre del recinte, recorda aquestes víctimes). El creixement demogràfic va obligar a ampliar-ne la superfície el 1849.

A més de la nova fesomia, el cementiri va passar a reflectir la societat de classes. Els arquitectes (Enric Sagnier, Josep Oriol Mestres, Elies Rogent...) i els escultors (Faust Baratta, els germans Venanci i Agapit Vallmitjana, Rafael Atché...) més

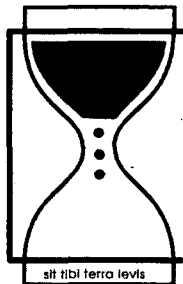
destacats de l'època van ser contractats per la burgesia catalana per dur a terme els seus grans panteons i mausoleus familiars. El cementiri de Poble Nou, de dimensions reduïdes, reflecteix la personalitat de la Barcelona del segle XIX.

La diversitat de sepultures i de monuments que hi ha en aquest cementiri constitueix un exemple de la riquesa de la producció funerària catalana, executada sempre per professionals de prestigi. Maria Lluïsa Yzaguirre comenta que l'estil de les tombes i dels panteons d'aquest cementiri «es caracteritza pel seu gran eclecticisme: hi ha estètica neogòtica, neoclàssica, neogíptica, etc.».

Cada tomba del cementiri de Poble Nou és una petita obra d'art digna dels millors museus. De fet, aquest indret sembla una mena de museu a l'aire lliure en què estàtues de marbre (sobretot àngels, si bé tampoc no hi manca la figura de Crist), creus de totes les mides i diferents elements decoratius (vitalls, gàrgoles, pinacles, reixes de ferro forjat...) es combinen a la perfecció amb els arbres i matolls que els circumden, tot atorgant a aquest paratge un aspecte romàntic i malenconiós. Aquí descansen, entre d'altres, les despulles mortals del dramaturg i poeta Serafi Pitarrà, del músic Josep Anselm Clavé i de l'actriu còmica Mary Santpere. (M.A.C.)

Finestra oberta a la vida

El logotip creat per a la «Ruta dels cementiris» vol fer esment al lligam que s'ha d'establir entre la ciutat dels vius i la dels morts. Aquesta interconnexió es reflecteix en el rellotge de sorra. El rectangle —que simbolitza el traç rectilini del cementiri de Poble Nou— «pretén ser una finestra oberta a la vida», opina Maria Lluïsa Yzaguirre. Per la seva part, les corbes del rellotge són un signe metafòric de la muntanya de Montjuïc, on hi ha ubicat l'altre cementiri que formarà part del recorregut d'aquesta ruta. El color blau del logotip original també té la seva lectura: tots dos cementiris, el de Poble Nou i el de Montjuïc, són a la vora del mar.

mentiri, es trobarà que és un jardí ple de pau que convida a la meditació, al record... Crec que les persones no estan mortes fins que no estan totalment oblidades, és a dir, quan ningú no se'n recorda».

Serveis Funeraris de Barcelona intercanvia molt sovint informació i experiències amb l'Associació de Cementiris Sig-

Sobri estil neoclàssic

El singular itinerari de la «Ruta dels cementiris», per al qual s'elaborarà una guia, començarà al cementiri de Poble Nou (anomenat anys enrere cementiri de l'Est), que és el més antic de Barcelona. Mons. Josep Climent i Avinent, bisbe de Barcelona, va ser l'artífex de la seva cons-

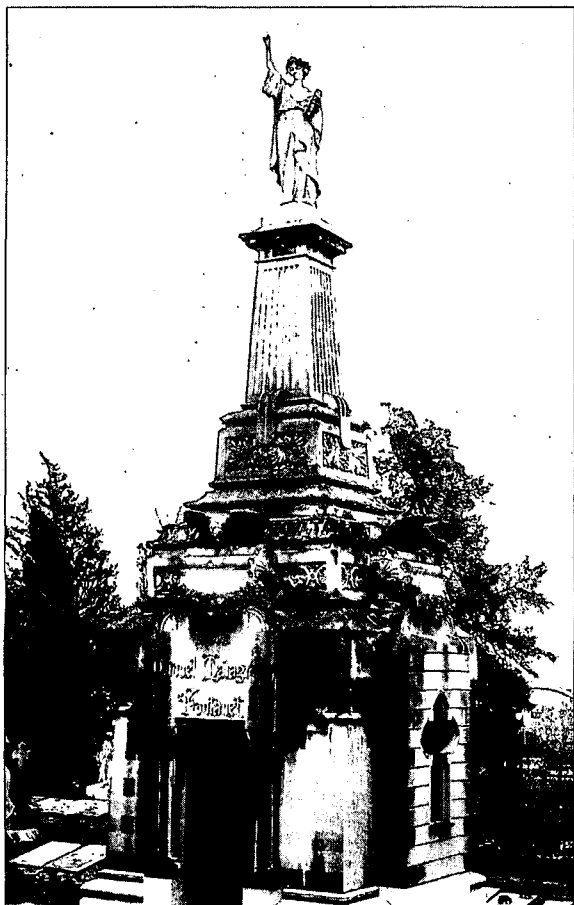
Itinerari escultòric pel cementiri de Montjuïc

Interessar-se pel patrimoni artístic que tenen els cementiris no és una cosa nova. El setembre del 1976, sor Carmen Solé Suqué, religiosa dominica de la Presentació, en va fer la tesina de

llicenciatura d'Història (Departament d'Història de l'Art) per la Universitat de Barcelona. Titulada *Alguns aspectes de l'escultura funerària al cementiri de Montjuïc de Barcelona*, la superiora

provincial actual va obtenir la qualificació d'excel·lent. Oferim a continuació un recorregut per uns quants panteons del cementiri de Montjuïc, analitzats al seu dia per sor Carmen.

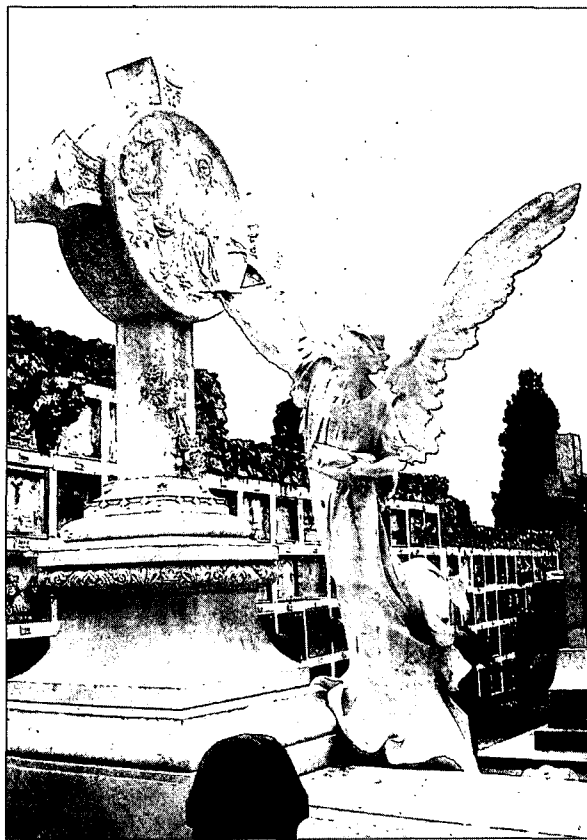
ESCULTURA D'EDUARD BATISTE ALENTORN (FALSET, 1856 - MANRESA, 1920) QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE LA FAMÍLIA MALAGRIDA.

Una gran figura femenina feta de marbre serveix de coronament a aquest panteó. L'escultura s'aixeca sobre una successió d'elements decoratius que sembla que se superposin sense cap altra finalitat que aconseguir aixecar-se per sobre dels altres panteons. En aquesta obra no s'aconsegueix cap unitat estètica, sinó que els elements es barregen sense fondre's.

La figura femenina s'aixeca sobre un gran pedestal en forma de tronc piramidal amb el fust estriat. Vesteix una indumentària clàssica i porta una corona de llorer, símbol de la immortalitat. La mà dreta s'aixeca apuntant cap al cel, mentre el braç esquerre es doblega aguantant un gran llibre que es recolza a la cintura. En conjunt, aquesta escultura sembla estàtica i en ella no hi ha res que suggereixi el més petit moviment.

ESCULTURA D'EUSEBI ARNAU I MASCORT (BARCELONA, 1864-1934) QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE LA FAMÍLIA PETIT-VILARÓ.

Aquesta escultura feta de pedra, de mida natural, representa un àngel amb grans ales aixecades en actitud de donar els últims tocs a un relleu circular que ocupa el centre de la creu, aixecada al coronament de la llosa sepulcral. L'àngel —vestit amb una túnica de roba fina, sense mànigues, amb brodats a la part superior i molt llarga— sosté a la mà esquerra un rotlle a l'altura de la cintura. El braç dret s'aixeca, sense forçar-lo, mentre sosté amb la mà un cisell molt fi.

La manera com es resol la part baixa de la túnica, més llarga que el cos, i la posició en la qual es col·loquen la cama i el peu drets contribueix a suggerir-nos la idea que l'àngel no es posa a terra i que amaga el punt de suport de l'escultura, que descansa

en realitat sobre la gran llosa sepulcral. La túnica, en adaptar-se al cos, subratlla també el moviment.

ESCULTURA DE RAFAEL ATCHÉ I FARRÉ (BARCELONA, 1854-1923) QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE LA FAMÍLIA BUXEDA.

Escultura de marbre, de mida natural, que representa un àngel recolzat en una de les columnes d'entrada al monument funerari. Vesteix una túnica ampla i llarga que arrossega per terra i que té molts plects, i marca només l'anatomia a la part baixa de les cames. Els braços cauen enganxats al cos i amb les dues mans en una posició idèntica, l'àngel sosté una trompeta de bronze a punt de tocar quan arribi l'hora de la resurrecció final.

Els ulls oberts, miren cap l'infinit, i donen al rostre una expressió pensativa i absorta, com si no li importés res del que passa al seu voltant. Les grans ales surten de la meitat de l'esquena i, després d'aixecar-se lleugerament sobre l'espatlla, cauen fins tocar a terra amb l'extrem inferior. La impressió que fa aquesta obra és d'un estatisme absolut. El conjunt arquitectònic, fet per Leandre Albareda, s'aixeca amb elements decoratius de caràcter neogrec.

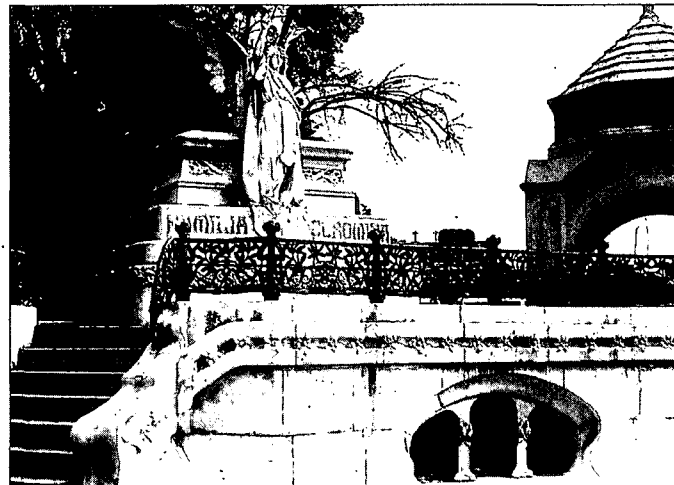

ESCULTURA DE RAFAEL ATCHÉ I FARRÉ (BARCELONA, 1854-1923) QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE LA FAMÍLIA COROMINA.

Es tracta d'una escultura de marbre que representa un àngel de mida més gran que el natural. El monument funerari està format per una construcció de poca altura amb una coberta llisa a la qual s'accedeix a través d'una escala de marbre blanc, molt ampla. Sobre la coberta hi ha, esglaonats, dos blocs de marbre blanc que serveixen de base a un túmul fet amb el mateix material, amb una franja breu de decoració floral.

Recolzat en una de les cares més llargues del túmul, s'aixeca la figura de l'àngel, que vesteix una túnica i una capa llargues fins més avall dels peus i que cauen formant uns plects molt amplis, tal com és habitual a les obres d'Atché. El braç dret, visible només des del colze, s'aixeca apuntant cap al cel amb la mà. L'esquerra, en canvi, cau una mica enrere respecte al cos, i suggereix un moviment lleu.

Aquesta escultura va ser concebuda per ser contemplada des d'un angle de visió baix i en disminueix l'efecte estètic quan la contemplem des de la part superior de l'edificació funerària. L'arquitectura d'aquest monument es de Leandre Albareda i és una de les seves obres més modernistes, per les línies ondulants de les finestres baixes i per la decoració de la barana feta de ferro forjat.

**ESCULTURA DE JOSEP CLARÀ I AYATS (OLOI, 1878 - BARCELONA, 1958)
QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE JOSEP CLARÀ.**

Situada a la part alta d'una gran escalinata, aquesta sepultura de Josep Clarà és una de les més fàcilment visibles al cementiri de Montjuïc. Es tracta d'un gran relleu fet de marbre blanc.

El relleu, l'única obra de Clarà en aquest cementiri, recorda les obres de caràcter clàssic. S'hi representa una figura femenina, sedent, en actitud de repòs o de son. La cama dreta es

doblega cap enrere de manera que es pot veure la posició de la cama esquerra, totes dues completament cobertes pel vestit llarg que només permet veure els peus. El braç dret descansa sobre la cama a la vegada que sosté un llibre obert, mentre que l'esquerra es recolza a la cama per doblegar-se fins permetre que el rostre descansi a la mà gairebé tancada. Sembla com si un somni profund hagués interromput la lectura o la meditació iniciada.

Com en les seves últimes obres, aquest relleu de Clarà és molt estàtic, amb una estructura volumètrica règia.

**ESCULTURA DE JOSEP LLIMONA I BRUGUERA (BARCELONA, 1864-1934)
QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE LA FAMÍLIA ALOMAR ESTRANY.**

Per a aquest monument, Llimona va fer una escultura de marbre de mida més gran que el natural, que representa un àngel dret recolzat en un túmul de formes classicistes. Vesteix una túnica llarga que li tapa tot el cos i que es plega a la part baixa i cau sobre el graó que aixeca la figura.

Les mànigues, curtes, deixen veure els braços amb una musculatura forta, pròpia de la joventut. El braç dret es doblega a l'altura de la cintura cap a l'esquerra, que s'aixeca cap el rostre. La mà esquerra, tancada, sembla que sosté el rostre, d'ulls mig aclucats i una actitud pensativa. Les grans ales cauen per l'esquena fins per sota del genoll. Aquesta obra es pot datar cap a l'any 1900.

L'arquitectura d'aquest monument és de Leandre Albareda, que ja havia construït per a aquesta mateixa família una casa al passeig de Gràcia, a Barcelona.

**ESCULTURA DE JOSEP LLIMONA I BRUGUERA (BARCELONA, 1864-1934)
QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE LA FAMÍLIA TORRAS.**

Escultura feta de pedra, a mida natural, que representa un àngel, dret, al costat d'una creu de grans dimensions, feta també de pedra amb decoració de caràcter geomètric i floral.

L'àngel vesteix una túnica que li arriba fins als peus. La roba gruixuda i les mànigues amples lleven expressió al cos; els braços cauen pesants i les mans es creuen per sota de la cintura. El rostre, de faccions severes i dures, inexpressiu i absent, queda emmarcat per la melena, que cau cap a l'espatlla. Les grans ales obertes, que surten de mitja esquena i s'aixequen per sobre del cap, semblen de plomatge espès i de contorn ben retallat.

Segurament és una de les primeres obres fetes per Josep Llimona per al cementiri de Montjuïc, que data d'entre el 1899 i el 1900.

ESCULTURA D'ENRIC CLARASÓ I DAUDÍ (SANT FELIU DEL RACÓ, 1857 - BARCELONA, 1941) QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE LA FAMÍLIA LEAL LA ROSA.

El conjunt d'aquest monument funerari queda format per una columna gruixuda de forma lliça, feta de pedra, que serveix de basament a una petita creu, també de pedra, amb decoració floral, i una escultura femenina, de marbre blanc, que, recolzada completament en la columna, hi contrasta pel material i el color.

Tota la figura femenina presenta un moviment clar en espiral des de la túnica, que s'allarga més enllà dels peus, fins al cabell, que se separa de l'esquena per continuar la forma cilíndrica de la columna. L'espatlla i els braços queden despullats i aquests últims es creuen per sobre del pit. El cap, una mica inclinat cap a l'esquerra, amb els ulls mig aclucats, ofereix un rostre serè i de línies formoses.

El conjunt de l'obra té un caràcter romàntic i modernista. Fa la impressió que la figura femenina ha abandonat la seva tomba i, recolzada a la columna de la creu, cerca aixecar-se cap al cel.

ESCULTURA DE JOSEP REYNÉS I GURGUÍ (BARCELONA, 1850-1926) QUE PERTANY A LA SEPULTURA DE LA FAMÍLIA GENER.

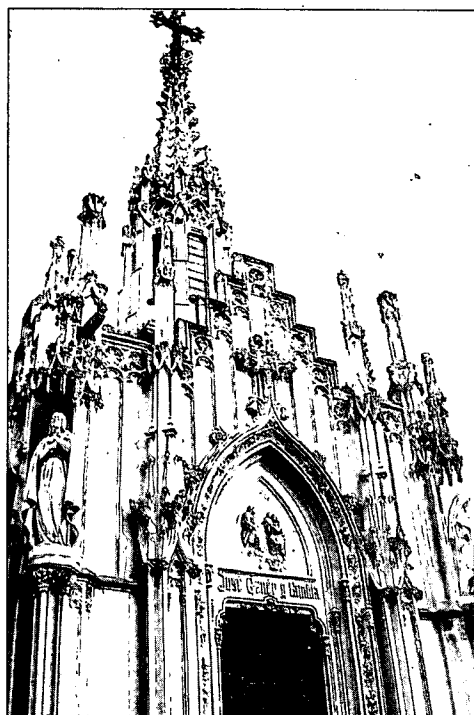
Josep Gener va fer construir com a panteó seu i de la seva família un temple de planta quadrangular amb decoració goticista. Josep Reynés va fer un total de setze escultures i un relleu que es va posar a sobre de la porta d'entrada al temple; s'hi representa la Sagrada Família, un tema no gaire abundant en la iconografia funerària.

La forma del relleu és ametllada i recolza sobre el llindar de la porta, on es grava el nom del propietari. A partir d'un clar eix central de simetria, es presenta sant Josep a l'esquerra, assegut i que recolza els peus sobre un núvol gran que serveix de suport a tot el grup. Es representa gairebé de perfil, amb els braços estesos cap a la figura de la Mare de Déu, que porta el Nen i l'aixeca com lliurant-lo al sant.

Les altres tres façanes es resolen amb gran finestrals apuntats; la resta de la decoració repeteix el mateix esquema que la façana principal. En cadascun dels quatre angles, i sota els cobricels que s'aixequen fins a gairebé l'altura de les agulles del coronament, hi ha quatre escultures femenines, de marbre blanc, que presenten com a distinció l'atribut que permet identificar-les com la Fe, l'Esperança, la Caritat i la Justícia.

La decoració del coronament està presidida per la fina agulla central que surt del tambor octogonal. A la part superior hi ha vuit gàrgoles animalístiques i, a partir d'aquí, s'aixequen en punta cada vegada més esmolada els temes vegetals que serveixen de suport a la creu feta de ferro forjat que remata l'obra.

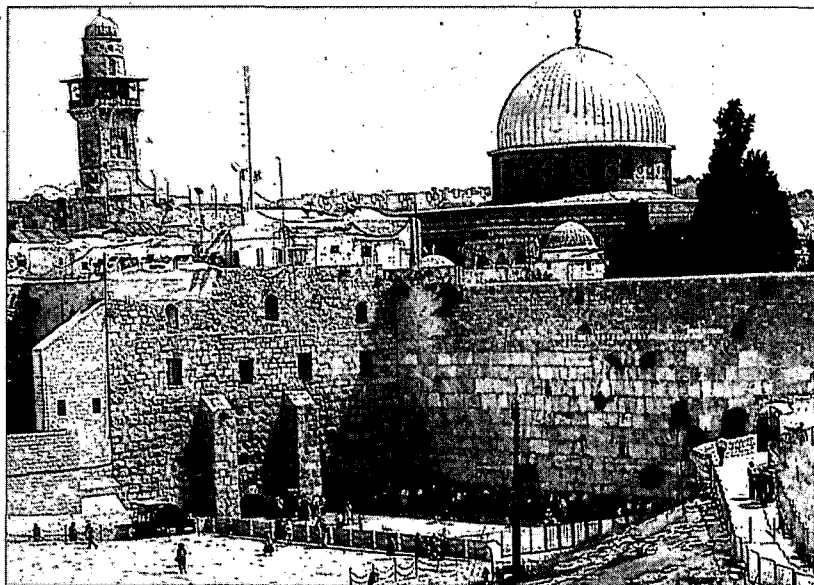
En cadascuna de les façanes, dues agulles petites de menys altura coronen el conjunt de figures d'àngels amb les ales obertes com si s'hi haguessin posat només per un moment. A l'aresta, una altra agulla amb una decoració vegetal s'aixeca sobre les anteriors.

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- **Del 22 al 29 de març**
- Del 15 al 22 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2005

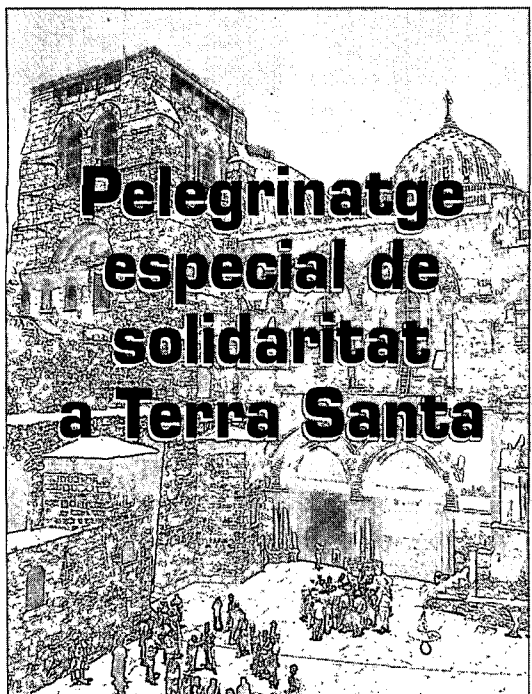

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

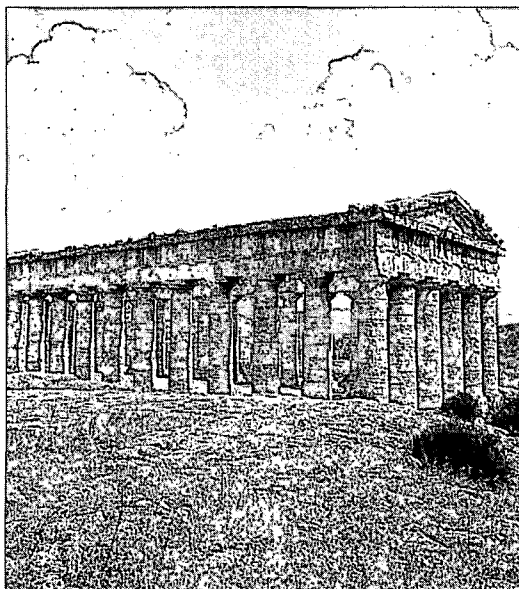
Del 22 al 29 de març

**Pelegrinatge
especial de
solidaritat
a Terra Santa**

Guiatge religiós a càrrec de
Mn. Joan E. Jarque

Del 14 al 21 de juny

**VIATGE A L'ILLA
DE SICÍLIA**

La més gran de la Mediterrània.
L'illa del gran volcà

De l'1 a l'11 d'agost

ISLÀNDIA

Un enclavament molt
característic de l'Atlàntic
septentrional

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 6 al 21 d'octubre

**VIATGE A L'ÍNDIA
DEL NORD**

Visita de
missions, i la
casa de la
mare Teresa
a Calcuta

Del 5 al 12 de desembre

MARROC

Dunes,
estels i
oasis.
La porta
del desert

Vaticà

església en el món

El P. Manyanet
serà canonitzat el
16 de maig

ROMA.— La sala Clementina del palau apostòlic vaticà va acollir el 19 de febrer un consistori que, sota la presidència del Papa, va decidir que el 16 de maig el santoral comptarà amb sis nous membres: els sacerdots fundadors Luigi Orione, Annibal Maria de França, Josep Manyanet i Vives, i el monjo libanès Nimatullah Al Hardini. Les dues dones santes seran Paola Elisabetta Cerioli, vídua i fundadora, i Gianna Beretta Molla, laica i mare de família.

El P. Orione (1872-1940) és fundador de la Petita Obra de la Divina Providència i de la congregació de les Petites Religioses Missioneres de la Caritat, dedicades als discapacitats. Annibal Maria de França (1851-1927) és fundador de la congregació dels pares rogacionistes del Cor de Jesús i de les religioses Filles del Diví Zel, que tenen com a missió l'evangelització dels pobres. Josep Manyanet i Vives (1833-1901), fundador dels Fills de la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep i de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzeret, és conegut com a promotor del temple de la Sagrada Família i com a propagador de la devoció a la Sagrada Família de Natzeret.

Entre els nous sants hi ha Nimatullah Al Hardini (1808-1958), sacerdot de l'orde libanès maronita i beatificat el mateix dia que la mare Meravelles, i dues dones: Paola Elisabetta Cerioli (1816-1865), vídua i fundadora de l'institut dels religiosos i religioses de la Sagrada Família, dedicats als infants necessitats, i Gianna Beretta Molla, mare de família, metgessa i membre de l'Acció Catòlica que en el seu quart embaràs va decidir morir en comptes de posar en perill la vida de la filla que duia al seu si. Una constant entre els nous sants és el seu vincle amb la realitat familiar, ja sigui des del carisma fundacional o en el cas de Gianna Beretta Molla com a condició de vida. (M.D.B.)

Dolor del Pontífex
per Jerusalem
i el Marroc

ROMA.— El Papa ha enviat un telegrama a l'arquebisbe Pietro Sambi, delegat apostòlic a Jerusalem, per mostrar el seu dolor i proximitat a les víctimes de l'atemptat del 22 de febrer; i exhortar «les autoritats i els ciutadans a no deixar-se endur per l'absurda dinàmica de la violència». Joan Pau II proposa més aviat «intensificar el compromís per fer que arribi la tan desitjada hora de la pau». També ha fet arribar un missatge a l'arquebisbe Antonio Sozzo, nunci apostòlic al Marroc per transmetre les seves pregàries per les víctimes del terratrèmol. (Zenit)

El Papa convida a ser
«austers» durant la Quaresma

■ Celebra el Dimecres de Cendra a Sant Pere del Vaticà

En l'homília el Papa va fer una crida per tal que aquests 40 dies i 40 nits serveixin «d'entrenament espiritual» i reforcin la caritat i el servei als germans. Va iniciar el sermó recordant que la imposició de la cendra «manifesta la disponibilitat per acollir i traduir en opcions concretes l'adhesió a l'Evangeli» i va elogiar les dues fórmules que es fan servir durant la imposició: «Recorda que ets pols, i a la pols tornaràs» i «Converteix-te i creu en l'Evangeli». Totes dues fórmules expressen «l'actual condició humana sotmesa a la caducitat i a les limitacions» i conviden a entrar a la Quaresma «amb actitud d'escolta i de conversió sincera».

Per al Papa, el sentit profund de l'ascesi cristiana es troba en la voluntat de recórrer el camí del bé interiorment. Joan Pau II va convidar els fidels a «reduir l'equipatge a l'essencial» i a «afrontar tota

ROMA.— El Papa va canviar el lloc de la celebració del Dimecres de Cendra, que sempre es feia a la basílica de Santa Sabina a l'Aventino el dimecres a la tarda. Enguany, la imposició de la cendra es va fer al matí a la basílica de Sant Pere, per evitar que el Papa s'hagués de desplaçar a l'altre costat del Tíber.

El Papa, en el moment de rebre la cendra.

dificultat i a superar tot obstacle per aconseguir l'objectiu prefat». «Per ser autèntics deixebles de Jesucrist, cal renunciar a un mateix, carregar la pròpia creu cada dia i seguir-lo», va amonestar el Pontífex.

Com avançar en aquest camí? El Papa va indicar «alguns mitjans útils que des de sempre l'Església presenta». Primerament, l'adhesió a la voluntat de Déu juntament amb una pregària constant. Després, les formes penitencials d'abstinència, dejuni, mortificació i renúncia a béns de per si legítims. Finalment, l'almoïna i els gestos concrets d'acollida del pròxim. En aquesta Quaresma, el successor de Pere suggereix centrar els ulls en els infants que pateixen. El Papa va rebre la cendra per part del cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat.

Miriam Díez i Bosch

«Fe i cultura són claus per a Europa», segons Joan Pau II

ROMA.— Europa té arrels cristianes. Ho va tornar a dir el Papa tot recordant els sants Ciril i Metodi, que juntament amb sant Benet són copatrons d'Europa. «És tan impossible concebre la civilització europea sense l'obra i l'herència benedictina com prescindir de l'acció evangelitzadora i social dels dos sants germans de Salònica.» «Ciril i Metodi són els apòstols dels pobles eslaus» i «exemple d'evangelitzadors d'Europa», va dir el Papa als fidels aplegats a la plaça de Sant Pere el diumenge 15 de febrer. El Papa espera que

Europa segueixi respirant a dos pulmons, l'occidental i l'oriental, i va lloar l'Europa oriental ja que «compta amb una riquesa cultural i espiritual específica on el cristianisme ha estat una força de cohesió extraordinària». El Papa va lloar l'adaptació eslava que Ciril i Metodi van fer dels textos litúrgics i va dir que «l'encontre entre l'Evangeli i les cultures ha fet d'Europa un laboratori on al llarg dels segles s'han consolidat valors significatius i duradors». (M.D.B.)

HAÏTÍ

Càritas i Mans Unides amb Haití

PORT-AU-PRINCE.— El director de Càritas Haití, Wilnus Titus, ha alertat sobre la greu situació de risc alimentari en la qual es troben dos milions d'haitians, és a dir, la meitat de la població del país caribeny, on el 65% dels habitants viu en condicions de pobresa absoluta. Càritas ha donat la veu d'alarma juntament amb altres sis ONG haitianes en una declaració conjunta. En l'escrit subratllen el clima de terror que s'ha

instal·lat a l'illa, la repressió de les forces policials i dels grups civils armats, les greus dificultats de les víctimes per recórrer a la justícia i la situació generalitzada d'inseguretat. La declaració demana el suport de la comunitat internacional perquè el poble d'Haití pugui exercir els seus drets constitucionals, es condemni tot acte de violència política al país i s'adoptin les mesures necessàries perquè s'aturi l'exportació d'armes i municions cap a

Haití. Càritas espanyola dona suport a Càritas Haití des de l'any 2002 en el camp de la salut i en el terreny agrícola.

De la seva banda, Mans Unides també ha subscrit aquesta crida i indica que en aquests moments té en execució 27 projectes de desenvolupament a Haití, centrats principalment en els sectors educatiu, sanitari i agropecuari, als quals ha destinat una quantitat d'1.350.000 euros. (C.C.)

ESPANYA

Mor el bisbe de Getafe

MADRID.— El 24 de febrer va morir, als 73 anys, el bisbe de Getafe, Mons. Francisco José Pérez y Fernández-Golfín. Va ser ordenat sacerdot el 1956 i va rebre l'ordenació episcopal el 1985, com a bisbe auxiliar de Madrid. El 1991 va ser nomenat bisbe de Getafe, on va romandre fins a la seva mort. Va estudiar al Seminari Conciliar de Madrid. Era llicenciat en Teologia Dogmàtica, en Teologia Moral i diplomàt en Psicologia. Tota la seva activitat pastoral sempre ha estat vinculada a Madrid. A la Conferència Episcopal Espanyola ha estat membre de les comissions episcopals del Clergat, de Límits, i de Seminaris i Universitats. (SIC)

ecopiso®
Boutique Immobiliària

Compra, venda, lloguer

Pisos, àtics, lofts, locals, pàrquings

PLAÇA BONANOVA, 3 bis - Barcelona

Tel. 93 434 31 71

www.ecopisobonanova.com

Rússia

Ortodoxos russos i catòlics, junts en una comissió de treball

■ El cardenal Kasper es troba amb el patriarca Alexis II

MOSCOU.— Un grup de treball per a la solució de qüestions específiques entre l'Església ortodoxa russa i l'Església catòlica. Aquesta és la proposta sorgida de la reunió mantinguda a Moscou entre el cardenal Walter Kasper (president del

Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians) i el metropolita de Smolensk i Kaliningrad, Kirill, president del Departament per a les Relacions Eclesiàstiques externes del patriarcat de Moscou.

Les relacions entre ortodoxos russos i catòlics, i la qüestió de la possible erecció d'un patriarcat greco-catòlic a Ucraïna va centrar la trobada entre el cardenal Kasper i el metropolita Kirill. El purpurat ha confirmat que el Vaticà ha rebut la resposta per escrit de l'Església ortodoxa sobre el temad'Ucraïna, «així com les respostes de totes

les Esglésies ortodoxes locals sobre la mateixa qüestió». També ha indicat que «la postura unànime de totes les Esglésies ortodoxes és presa seriosament en consideració per les autoritats de l'Església catòlica».

A més, la part catòlica ha assegurat que el desig del Vaticà és mantenir i reforçar les relacions positives amb les

El cardenal Kasper conversa amb el patriarca Alexis II.

Esglésies ortodoxes. Totes dues parts es van mostrar d'acord que, per resoldre qüestions específiques en les relacions entre totes dues Esglésies s'hauria de constituir un grup de treball conjunt, format per representants de totes dues Esglésies, que examinaran aquestes qüestions i presentaran propostes per resoldre-les. Un altre èxit de la visita va ser la

reunió amb l'Acadèmia Eclesiàstica del patriarcat de Moscou, en què es va discutir sobre la possibilitat de col·laborar en l'àmbit acadèmic amb institucions catòliques, establint intercanvi de professors, oferint beques, etc.

El cardenal Kasper també va ser rebut pel patriarca ortodox de Moscou, Alexis II. Tot i que Alexis

II va insistir en les acusacions que fa contra els catòlics a Rússia, el cardenal va confessar a Ràdio Vaticana que «crec que de totes maneres ha estat un primer pas». En el col·loqui amb el patriarca hi va haver punts coincidents, com ara la defensa dels valors cristians en el context de la redacció del tractat constitucional europeu. (Zenit)

UGANDA

L'arquebisbe de Gulu demana ajuda urgent per al país

KAMPALA.— «És una tragèdia humana» diu Mons. John Baptist Odama, arquebisbe de Gulu, al nord d'Uganda, on continuen els atacs de la guerrilla de l'Exèrcit de Resistència del Senyor contra la població civil. Recentment almenys 200 persones van perdre la vida quan la guerrilla va atacar el camp de refugiats de Barlonga, al nord de la ciutat de Lira. «L'exèrcit i la guerrilla estan enfrontats en una lluita mortal per destruir-se mútuament, però qui en paga les conseqüències són els pobres civils innocents», assenyala Mons. Odama. I afegeix: «Fins ara ningú no ha sentit el crit de la població massacrada.» «Estic convençut que la pau és possible, amb la condició que el govern i la guerrilla acceptin dues condicions: restablir algunes mesures de confiança recíproca i declarar un alto el foc», afirma l'arquebisbe de Gulu. «Només així es podrà recuperar el diàleg entre totes dues parts i es podrà finalment aconseguir la pau.»

Cal tenir en compte, a més, que la guerra al nord d'Uganda té una dimensió regional i internacional, continua Mons. Odama. «Per això no es pot abandonar Uganda. Cal que la comunitat internacional ens ajudi a sortir d'aquesta tragèdia. És veritat que durant anys el govern ugandès ha afirmat que el conflicte era una qüestió interna i ha desanimat tota intervenció externa. Ara, però, veig senyals que fan pensar en un canvi d'actitud del govern de Kampala. Espero que siguin el preludi d'un canvi definitiu.» (Fides)

R. D. CONGO

Els bisbes denuncien el desinterès dels polítics

KINSHASA.— Els bisbes de la República Democràtica del Congo han publicat un missatge titulat *Per amor al Congo no callaré*. Els bisbes, tot i reconèixer els progressos fets en el procés de transició del país, assenyalen que els problemes que afligeixen el poble congolès estan molt lluny del pensament dels dirigents del país, que imposen sacrificis injustos a la població. «Estem afligits en comprovar que en lloc de treballar per la promoció social, els dirigents del nostre país actuen en benefici propi, cosa que demostra el seu desinterès pel benestar de la població.» I afegeixen: «Els dirigents s'han concedit un

nivell de vida que no té res a veure amb la precarietat de les nostres finances públiques. No estan fent res contra la corrupció que afecta tots els serveis de l'Estat, ells són els únics beneficiaris de la calma després de la guerra.»

Els bisbes denuncien aquest desequilibri que crea malestar social en tots els estrats de la població i del qual el govern no sembla comprendre la gravetat. «En el camp social constatem amb dolor que les reformes anunciades amb èmfasi són insignificants i continuen sense fer-se. A més han demostrat ser tan sols promeses polítiques amb finalitats electorals.» (Fides)

Jo Clara...

Serventa humil de Crist...

Clara i Francesc coneixien aquella perseverança en pregàries de llargues hores, en plany o en consol, de dia i nit, amb la mirada posada en el Senyor, pobre a Betlem, despulat a la Creu, vestit de glòria al costat del Pare. Francesc estava sol al mont Alverna plorant la passió de «l'Amor que no és estimat». El seu amor va atraure l'Amor, i el Serafi crucificat el va marcar amb foc, al seu cos, les nafres de la Passió. Era el mes de setembre del 1224.

Uns mesos més tard, el Dijous Sant del 1225, Clara es va recollir a la cel·la al capvespre, endinsant-se en la contemplació de la Passió: «Oh vosaltres, tots els que passeu pel camí, mireu i vegeu si hi ha dolor semblant al dolor amb què el meu Senyor ha estat ferit.» Van passar les hores de la nit i sor Felipa, que trobava a faltar Clara, la va anar a buscar a la cel·la. La va trobar estesa al llit, amb els braços en creu i la mirada fixa en algú que ella no podia veure.

L'Amor va atraure la seva estimada. Mans amb mans, peus amb peus, rostre amb rostre. El Serafi va transfigurar l'esposa concrucificada. No li va imprimir les nafres a la carn, li va travessar el cor amb l'espasa de la compassió imprimint-hi els seus sentiments. Arribada la nit del dissabte, després de dos dies, sor Felipa va encendre una candela i entrant de nou a la cel·la de Clara la va cridar mentalment. Clara va sortir del rapte i sorpresa de veure-la li va preguntar: «Quina necessitat hi ha de llum? Que no és de dia?» I la germana li va respondre: «Mare, la nit se n'ha anat, i ha passat un dia i ha passat una altra nit.» Però Clara se sorprenia perquè venia de la regió de la Llum. Al final va exclamar: «Beneït sigui aquest somni, caríssim, perquè allò que tant he desitjat m'ha estat concedit! Però no expliquis a ningú aquest somni mentre jo visqui.»

Francesc, nafrat, obria camins com «un altre Crist».

Clara, transfigurada, obria camins com «una altra Maria».

Sor M. Victoria T., o.s.c.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

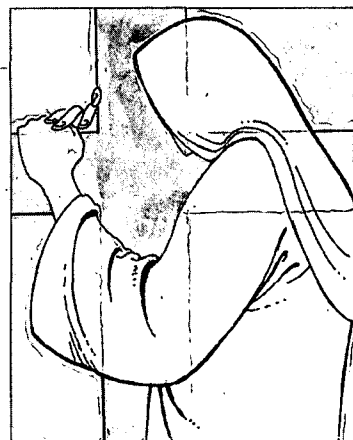
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

«ESTIMA TOTALMENT AQUELL QUE TOTALMENT S'HA LLITURAT PEL TEU AMOR...» (SANTA CLARA).

Espanya

Bonifàcia Rodríguez Castro.

Bonifàcia Rodríguez, una lluitadora contra tota esperança

MADRID.— Amb motiu de la beatificació el 9 de novembre del 2003 de la mare Bonifàcia Rodríguez Castro, es va celebrar el dia 15 de febrer una eucaristia d'acció de gràcies a la basílica de la Mercè de Madrid.

La celebració va ser presidida pel bisbe auxiliar Fidel Herráez i concelebrada per nombrosos sacerdots. Mons. Fidel es va referir a les benaurances i les va presentar com una realitat central de la nostra existència i camí de felicitat: «Experimentem que aquesta forma de vida, la que proposa les benaurances, ens omple d'amor, perquè existeix una entrega i hi ha regust de Regne de Déu. Quan intentem viure-la es dona un contrast entre la nostra situació actual i la nostra realitat de vida.» Però, a més, va afegir que «no són realitats inabastables sinó que es poden viure tal com ens ho han mostrat tantes persones que han fet un immens bé a la humanitat». «Ella va seguir el Senyor amb bondat i gratuïtat i va mostrar que la vida normal i quotidiana pot ser trobada amb Déu i amb el germà; va compartir les necessitats amb la gent del seu poble i va lluitar contra tota esperança.» El bisbe auxiliar va acabar agraint l'entrega generosa de tantes persones que van deixant empremta en el nostre avui, i que continuen sent testimonis vius en la nostra vida.

Bonifàcia Rodríguez neix a Salamanca el 1837. Filla d'un sastre, aprèn a l'adolescència l'ofici de cordonera amb el qual comença a guanyar-se la vida als 15 anys, a la mort del seu pare. La necessitat de treballar li configura des de ben aviat la ferma personalitat. Funda a Salamanca, juntament amb Francesc Xavier Butinyà Hospital, jesuïta català, la congregació de les Serventes de Sant Josep el 1874. La finalitat apostòlica més important amb què neix el nou institut és la d'acollir a les seves cases-tallers de Natzaret les dones pobres que no tenen feina, amb l'objectiu d'ensenyar-los un ofici i preparar-les per ser treballadores cristianes, i preservant-les així del perill de perdre's.

El seu carisma es fonamenta en el testimoni del seu fidel seguiment a Jesús en el misteri de la seva vida oculta a Natzaret, amb la caritat com a principal norma de conducta; en un camí d'espiritualitat centrat en la santificació de la feina; agermanat amb la pregària en la senzillesa de la vida quotidiana, i en la lluita per l'educació de la dona. Aquest carisma i espiritualitat, plens d'actualitat en la seva època, continuen amb plena vigència, quan amb tanta freqüència les condicions injustes de treball deshumanitzen l'home i el fan esclau d'un sistema que el dificulta sentir-se fill de Déu i germà. (C.G.)

Els bisbes demanen votar a la llum de la consciència cristiana

■ Emeten una nota amb motiu de les eleccions generals

MADRID.— Del 17 al 18 de febrer va tenir lloc la CXCV reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). Els bisbes van aprovar una nota davant de les pròximes eleccions generals del 14

de març, en què assenyalen que «la consciència cristiana ha d'estar especialment atenta a la manera amb què aquells als qui donem el nostre vot miraran de resoldre qüestions» com el dret a la vida o el suport a la família.

La nota comença subratllant que votar és un dret i un deure. Malgrat que els bisbes reconeixen que «és comprensible que hi hagi qui se senti inclinat a abstenir-se d'emetre el seu vot, quan comprova que no hi ha cap partit que ofereixi el programa que ell desitjaria (...), cal fer un esforç i optar pel bé possible».

Els prelats afirmen que a la llum de la consciència cristiana, els votants han de tenir en compte aquelles opcions que respecten el dret a la vida, des de l'inici fins al final. Per això, recorden que «la producció d'embrions humans i el seu destí premeditat a la investigació que els mata; l'avortament i l'eutanàsia són atemptats contra el dret a la vida que danyen greument el bé comú i que han de ser justament previnuts per les lleis».

Un altre criteri que destaca la nota a l'hora de votar és el suport clar i decidit a la família, «fonamentada en la unió indissoluble de vida i amor d'una dona i un home, és a dir, en el veritable matrimoni. Un suport que haurà d'expressar-se en la facilitació de l'accés a l'habitatge, en particular als joves; en el reconeixement, fins i tot econòmic, de la feina domèstica; en els beneficis fiscals i amb atenció especifi-

ca a les famílies nombroses; en una legislació civil que no distorsioni la veritable identitat de la família i del matrimoni».

Els prelats també consideren molt important fomentar la qualitat educativa i garantir de manera efectiva el dret dels pares a triar l'educació que vulguin per als seus fills. Un altre aspecte que reclama la nota són «polítiques socials i econòmiques respectuoses i promotores de la dignitat de les persones, que afavoreixin la lliure iniciativa social, en l'economia i en la cultura; que propiciïn feina per a tothom i la justa distribució de les rendes; que prestin especial atenció als més desfavorits, com els immigrants, la gent gran i els malalts; que estiguin atentes a la solidaritat necessària del nostre país amb els pobles subdesenvolupats o en vies de desenvolupament».

Per últim, els bisbes demanen solucions

Martínez Camino, portaveu de l'episcopat.

als reptes de la convivència de la nostra societat, «basades en el respecte del dret i en el conseqüent refús incondicional del terrorisme, així com en la promoció de la comprensió i de la solidaritat entre les cultures i els pobles, especialment, entre els diversos pobles de l'Estat espanyol».

Altres temes

La reunió va tocar altres temes com el seguiment del pla pastoral de la CEE, els preparatius

de la Trobada Europea de Joves a Santiago o la possibilitat que els bisbes peregrinin a Terra Santa, potser a la tardor, per mostrar el suport i la solidaritat de la CEE als cristians dels Llocs Sants.

D'altra banda, el secretari i portaveu de la CEE, Juan Antonio Martínez Camino, va fer unes declaracions a la premsa en què comentava el tema de l'adopció legal de dues bessones per part d'una parella de lesbianes de Navarra: «Els infants tenen un dret irrenunciable a tenir un pare i una mare, i si per qualsevol circumstància no els poden tenir, cal procurar-los un ambient el més semblant possible a la família natural.» Martínez Camino va llegir també un text que pertany al document de la CEE del 1994 titulat *Matrimonio, familia y uniones homosexuales*: «No és, doncs, possible titllar de discriminació el fet que les lleis prohibeixin l'adopció als homosexuals, més aviat cal pensar que l'injust tractat seria el nen eventualment adoptat en aquestes circumstàncies.» (C.C.)

Càritas investiga la prostitució a Alacant

MADRID.— El servei de notícies de Càritas espanyola informa que Càritas diocesana d'Oriola-Alacant ha publicat l'informe *Situación actual de la prostitución de calle en la ciudad de Alicante. Análisis y detección de necesidades*, on examina la realitat social d'aquest col·lectiu per millorar la resposta i l'acompanyament que s'ofereix des de Càritas a aquestes persones. «Els perfils i les necessitats de les persones que exerceixen la prostitució als carrers de la nostra ciutat —afirma l'informe— són ben lluny dels estereotips de dècades anteriors, fins al punt que hem considerat de vital importància conèixer la situació actual d'aquesta activitat amb l'objectiu de poder dissenyar programes que responguin de forma adequada a les problemàtiques que es presenten.» Les dades confirmen la influència de la immigració, les dificultats d'accés als recursos bàsics de tipus social o sanitari als quals s'enfronten moltes d'aquestes persones donada la seva situació d'indocumentades, la mobilitat nacional i internacional dels treballadors sexuals, la inadaptació i el desconeixement del context i dels recursos socials existents, la iniciació en la prostitució a edats primerenques i una àmplia variabilitat de perfils segons la condició sexual. (C.C.)

RÚSSIA

Un claretià espanyol, reelegit president de la Conferència dels Religiosos

MOSCOU.— El claretià Mariano José Sedano ha estat reelegit per a un segon mandat com a president de la Conferència dels Religiosos de Rússia. La reunió va tenir lloc a principis de febrer, amb la participació dels superiors de trenta congregacions, en representació dels 400 religiosos i religioses que treballen actualment a Rússia. Diverses van ser les propostes analitzades i aprovades, entre elles la convocatòria d'una tro-

bada dels responsables de la formació inicial i dels religiosos i religioses en formació, la creació d'una escola per a formadors i d'un consell permanent per a la formació i la programació dels exercicis espirituals. El P. Sedano va remarcar que cal promoure el creixement espiritual de tots els religiosos i les religioses, perquè «serà la millor manera de suscitar vocacions a la vida consagrada». (VID)

SANTA MARTA SERVEIS ASSISTENCIALS A DOMICILI

- Assistència en postoperatoris, malalts crònics i temporals.
- Companyia a avis, desplaçaments a la consulta mèdica, etc.
- Tenim cura de nadons.
- També servei en clíniques
- Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, cuidadors/es

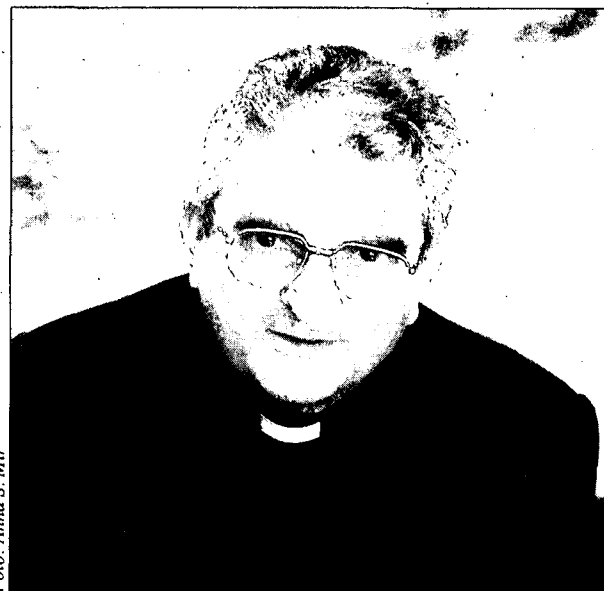
Tel. 932 453 758 / 932 315 227

«Els pobres ens obliguen a un canvi d'actitud vital»

■ Mons. Joan Carrera ha participat en la Trobada de Bisbes i Preveres Amics de la Comunitat de Sant Egidi

El bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera manté una profunda amistat amb la Comunitat de Sant Egidi, fundada fa 36 anys. Per això ha participat, un any més, en la trobada que ha

tingut lloc recentment a Roma i que ha aplegat bisbes i preveres amics de Sant Egidi. Enguany el tema central ha estat la pobresa i de quina manera interpel·la al cristià el pobre.

Mons. Joan Carrera.

—Com ha estat el clima d'aquesta trobada?

—Aquesta trobada és molt atractiva i s'ha de posar en relació amb una altra trobada. Jo acostumo a assistir als dos punts de trobada més clars de la comunitat: la jornada de la pau i la trobada d'amics, que va començar amb un nucli molt reduït i que ha anat creixent. Enguany érem més de 400, dels quals 50 érem bisbes. Hi ha una figura clau, a part del fundador Andrea Riccardi, que és el bisbe de Terni-Narni-Amelia, Vincenzo Paglia, que ha tingut un paper molt important en aquesta trobada. S'ha viscut un clima de germanor, de molta solidaritat, de proximitat, de molta confiança per explicar les coses, de molta atenció als problemes reals.

D'aquesta jornada, en destaco dos trets distintius: la gran presència d'africans, també d'Orient Mitjà, de països de l'Est i

una presència notable de bisbes o pastors d'altres confessions. Enguany hi havia pastors anglicans, jerarquia procedent dels països de l'Est, de Rússia, d'Etiòpia... fins i tot vam fer una celebració de l'eucaristia en ritu ortodox, malauradament no podem combregar encara plegats. Aquesta doble obertura, geogràfica i religiosa-ecumènica, marca molt la trobada.

—Què hi ha aportat la presència africana?

—Enguany la trobada ha tingut com a tema central la pobresa al món. Aquesta vegada no hem mirat la pobresa des d'una perspectiva sociològica o política, sinó des del que diu a la consciència del cristià el fet de la pobresa; la identificació de Jesucrist amb els més pobres i la resposta que demana el pobre d'avui al seguidor de Jesús. En aquest àmbit de la pobresa, l'Àfrica té una situació molt penosa i

tràgica: subdesenvolupament, guerres, sida, tràfic d'òrgans d'infants... A l'Àfrica Sant Egidi té una presència especial. Ha fet de mediador entre govern i guerrilla a Moçambic i ha aconseguit la pau, desenvolupa el programa Dream contra la sida... A més, una cosa és parlar dels pobres sense la seva presència i una altra cosa és parlar dels pobres amb ells. Hem escoltat veus profètiques. Els pobres ens obliguen a un canvi d'actitud vital, a compartir i a acostar-nos-hi molt més.

—El Papa ens va enviar un missatge amb motiu d'aquesta trobada...

—El Papa ens va dir que els pobres són els nostres mestres. De vegades això ens costa viure-ho perquè ens envaeix l'afany consumista, l'afany de tenir... no es tracta només de combatre la pobresa en allò que té d'injustícia, sinó d'aprendre dels pobres una actitud de no-autosuficiència. Hem d'aprendre del pobre a estar descentrats de nosaltres mateixos i a tenir més esperança en els valors fonamentals de la persona, en definitiva, de Déu.

—Quina actitud cal tenir davant de la pobresa?

—L'actitud davant de la pobresa no té una única dimensió: hi ha el compromís per la justícia, l'eradicació de les causes de la injustícia... però també hi ha una dimensió evangèlica de contacte amb la persona, d'estimar els pobres, de compartir amb ells i d'aprendre d'ells.

—Des de quan es remunta la seva amistat amb Sant Egidi?

—Va ser arran d'una peregrinació a Roma que va organitzar Catalunya Cristiana amb motiu del mil·lenari de Catalunya. Jo ja havia sentit a parlar de la

Comunitat de Sant Egidi, però no la coneixia directament. A Roma vam tenir una audiència amb el Papa i no omplíem plenament la sala. La Comunitat de Sant Egidi ens va preguntar si podia entrar amb nosaltres i li vam dir que sí. Vam començar a parlar amb els seus membres i a saber el que feien. Així va començar la meua relació amb Sant Egidi i vaig començar a descobrir la profunditat d'aquest moviment.

—Com és la Comunitat?

—Hi ha tres coses que sempre m'han atret de Sant Egidi: primer, la seva dedicació als pobres, la seva obertura pràctica a la pobresa; en segon lloc, la relació d'aquesta obertura als pobres amb l'escolta de la Paraula de Déu, la lectura bíblica i, per últim, el seu estil laical. És un estil de síntesi: té una gran personalitat laical i un clima de deferència respecte de la jerarquia perquè conviden els bisbes, són amics del Papa... i això no els treu la llibertat d'expressar els seus punts de vista, que de vegades agraden i de vegades no.

—Què li sembla el treball de Sant Egidi a Catalunya?

—Jo estic molt content de la seva presència a Catalunya. És un dels nous moviments amb més presència a la diòcesi de Barcelona. Està molt identificat amb el nostre estil català. Riccardi i Paglia en coneixen molt bé. Riccardi va ser Premi Catalunya i Jordi Pujol ha participat en més d'una trobada per la pau...

Rosa Maria Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

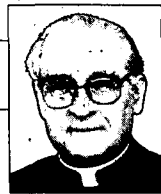
Jornada Missionera del Dia d'Hispanoamèrica

MADRID.— El 7 de març l'Església celebra la Jornada Missionera del Dia d'Hispanoamèrica amb el lema «Ens unim al seu compromís missioner», en comunió amb el Congrés Americà Missioner, celebrat a Guatemala al novembre. Amb motiu d'aquesta jornada la Pontifícia Comissió per a Amèrica Llatina ha escrit un missatge en què recorda els més de 500 anys d'evangelització del continent americà, que qualifica de «continent de l'Esperança» i que compta amb prop de la meitat de catòlics del món. Amèrica Llatina és conscient de la seva vocació missionera, subratlla el text.

«La gesta de la nova evangelització interpel·la l'Església a Hispanoamèrica a

cercar sempre maneres noves i audaces de fer present l'Evangeli de sempre», indica el missatge. I insta a incrementar el nombre i la formació d'evangelitzadors. També es refereix al Congrés Americà Missioner, celebrat «per tal d'animar la vida de les Esglésies particulars del continent perquè assumeixin responsablement i solidàriament el compromís de la missió ad gentes». No oblidat, tampoc, la tradició missionera espanyola i anima «els catòlics d'Espanya a comprometre's eficaçment en aquesta empresa apassionant (...) amb la pregària, l'ajuda al sosteniment dels missioners i de les obres d'apostolat que promouen, amb la participació concreta en l'acció missionera». (C.C.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El testimoni de la pròpia fe

El temps de Quaresma —som en el segon diumenge— és oportú per parlar de la fortaleza com una de les virtuts morals fonamentals, per això mateix anomenades virtuts cardinals, de la paraula llatina *cardo* —polleguera o golfo. Una de les seves manifestacions és la de donar testimoniatge de la pròpia fe, sense falsos complexos, com a conseqüència de l'enfrontament no desitjat però freqüentment inevitable de l'Evangeli de Jesucrist amb el món, donant a aquesta expressió el sentit negatiu que té en els escrits de l'apòstol sant Joan.

Es requereix, efectivament, fortaleza per confessar verbalment la pròpia fe en molts ambients, sense dissimular-la, especialment quan la glòria de Déu o el bé del proïsme ho requereixen.

Però no és menys necessària per confessar aquesta fe mitjançant el testimoni de la pròpia vida. Això succeeix quan el cristià influeix en el seu propi ambient per

atracció, per seducció del bé, per presentar uns valors que val la pena que siguin viscuts. El cristià ho fa quan viu, amb senzillesa però amb heroisme, en l'amor, l'alegria i la pau. Quan transparenta grandesa d'ànima, misericòrdia, castedat, esperit de justícia.

El cristià dona testimoniatge cada dia quan mostra que en la seva vida triomfa l'ésser sobre el tenir; triomfa l'esperit sobre l'instint; triomfa la vida sobre la mort i, en definitiva, triomfa Déu sobre les nostres debilitats.

Quan una vida té rellevància cristiana convenç i, alhora, atreu. És més convincent que les paraules; és el testimoni existencial a casa, a la feina, a l'ambient en què es mou el cristià. El cristià autèntic parla amb la seva vida sencera.

Aquesta rellevància es dona en la fidelitat dels esposos, en la reverència i l'obediència dels fills, en l'esperit de treball, en un comportament exigent tant en la

moral personal o familiar com en la social i econòmica.

Més encara: no es tracta només de la rellevància de la vida dels cristians, sinó de la de l'Evangeli; de la força de l'Evangeli per transformar la vida de les persones; de la força de l'amor de Déu que es manifesta davant del món com capaç de canviar els homes que, febles com són, alhora són portadors de l'energia de l'Esperit.

La vida d'un cristià coherent és un Evangeli en exercici, una homilia vivent. La santedat és el reflex perceptible de la transformació de l'home i de la societat anunciada pels profetes i per Jesucrist, i revela també que els cristians no renunciem a aquesta idea de Déu sobre nosaltres, per obediència i fidelitat a Ell. Creiem en l'home i la dona nous, dissenyats en l'Evangeli, amb un cor i un esperit nous, engendrats per Déu i moguts per l'Esperit Sant.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La violència domèstica

La violència domèstica apareix freqüentment en els mitjans de comunicació social. És alarmant el nombre de víctimes de l'any 2003: 68 dones i 10 homes. Algunes estadístiques parlen que a Espanya hi ha dos milions de dones que sofreixen algun tipus de violència de la seva parella. Avui van augmentant les denúncies d'aquests maltractaments, si bé encara són un percentatge molt baix.

En una societat marcada per una violència creixent, les dones se situen majoritàriament entre les víctimes d'aquesta violència. És veritat que des dels orígens de la humanitat la dona es beneficia, en el seu paper de mare, d'un respecte que és gairebé veneració. Tanmateix, per contrast, massa sovint es veu maltractada en el seu ambient familiar i en la vida pública.

Les violències conjugals són una greu realitat, molt temps tabú, de la qual comencem a conèixer la magnitud. No és patrimoni únicament dels ambients desfavorits, sinó que toca en major o menor mesura totes les categories socials. Les causes d'aquestes violències són múltiples.

Joan XXIII esmentava entre els signes dels temps el reconeixement de la dignitat de la dona i el seu paper en la vida pública. El Papa afirmava: «En la dona esdevé sempre més clara i operant la consciència de la pròpia dignitat. Sap prou que no pot consentir que sigui considerada i tractada com un instrument; reclama els drets i els deures dignes de la persona humana, tant en l'àmbit de la vida domèstica com en el de la vida pública.»

Aquesta eminent dignitat de la dona arrela en les narracions bíbliques de la creació. L'home i la dona són creats a imatge i semblança de Déu i gaudeixen tots dos de la mateixa naturalesa i dignitat. Aquesta és la base immutable de tota l'antropologia bíblica. Joan Pau II ha dedicat una carta a la dignitat de la dona, on comenta: «Crist fou davant dels seus contemporanis el promotor de la veritable dignitat de la dona i de la vocació corresponent a aquesta dignitat. [...] En els ensenyaments de Jesús, així com en la seva manera de comportar-se, no es troba res que reflecteixi l'habitual discriminació de la dona, pròpia del temps; al contrari, les seves paraules i les

seves obres expressen sempre el respecte i l'honor que es deu a la dona.»

La violència domèstica contradiu el respecte que es mereix cada persona i l'íntima comunitat de vida i d'amor que és el matrimoni, fonament de la família. El respecte ha d'estar ben present en cadascuna de les relacions familiars. En la relació entre l'espòs i l'esposa el respecte ha d'orientar l'atracció mútua i substituir la passió egoista per la capacitat de diàleg i de comprensió. El respecte ha d'incloure els aspectes corporals i els de la personalitat de l'altre cònjuge, ha d'acollir la seva potencialitat procreadora sense intentar gaudir de la sexualitat al marge de l'amor autèntic i del bé de l'altre.

És urgent que la societat reflexioni sobre la realitat dramàtica dels maltractaments domèstics que fan palesa la misèria humana. És necessari educar des de la infància en la no-violència i el respecte a les persones. L'Església ofereix serveis d'acolliment a les dones maltractades, col·laborant així en la responsabilitat que té l'Administració en aquest greu i dolorós problema social.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Cèlia Rosich Pla

Dra. en Filosofia i professora de Blanquerna

Discapacitats

Fa poc que ha finalitzat l'any europeu dedicat a les persones amb discapacitat. Sense voler fer balanç de les fites assolides, el sol fet d'haver potenciat el debat i la reflexió sobre el tema, al llarg de tot l'any 2003, és un fet positiu. Tanmateix, queda encara molt camí per recórrer en el llarg trajecte de la inserció i el reconeixement social d'aquest col·lectiu.

Em sembla encertat el fet que es tingui cura de la nomenclatura. Ens referim a persones amb discapacitat(s), quan s'empra el substantiu «discapacitat», no incapacitat, i no sembla correcte utilitzar la paraula discapacitat(s) com a adjectiu per designar persones o col·lectius amb algun tipus d'handicap o de minusvalidesa. No parlem, doncs, de persones «discapacitades», sinó de gent «amb discapacitats». La distinció no és anodina. Si ens hi fixem, la majoria de persones té, o ha tingut al llarg de la vida, alguna discapacitat, més o menys greu, temporal o no, però discapacitat, al capdavant. El sol fet de portar ulleres, patir malalties, accidents, fractures que immobilitzen algun membre, ens fa adonar de la fragilitat humana i poder comprendre millor la situació de les persones que sofreixen greus discapacitats, ja siguin físiques o de personalitat.

Molts països del nostre planeta encara menyspreen, rebutgen, marginen, amaguen o obliden aquest col·lectiu, que és víctima d'un tracte inhumà i indigne. Al llarg de la història, malauradament, ha prevalgut sempre la llei del més fort i el rebuig a les diferències, que sovint s'han vist com a incòmodes i pertorbadores. El resultat ha estat l'exclusió i el rebuig dels desvalguts.

Pel que fa a casa nostra, malgrat els avenços assolits, que cal reconèixer, ens queden encara moltes barreres, no solament arquitectòniques, sinó de tot tipus: polítiques, econòmiques, socials i culturals, que dificulten la inserció, exclouen i marginen les persones afectades amb handicaps. Només a tall d'exemple, un estudi recent publicat per la Fundació «la Caixa» posa de manifest les dificultats d'inserció laboral amb què es troben les persones amb minusvalideses. Segons aquest treball, Espanya és el país de la Unió Europea que ofereix més poca ocupació a les persones amb discapacitat severa, i el

penúltim quan es tracta de discapacitats moderades.

El mes de febrer passat es van fer a la facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull unes sessions de treball emmarcades en el programa europeu Erasmus, dedicades a l'educació inclusiva. Professors i estudiants universitaris de Bèlgica, Espanya, Finlàndia, Holanda, Irlanda del Nord i Suècia van debatre i reflexionar sobre el llarg camí que la societat ha de recórrer per incloure en el sistema educatiu ordinari els infants i joves amb discapacitats. Més enllà del concepte d'«integració», es va reflexionar sobre la idea d'«inclusió», posant l'accent no tant en l'individu que s'ha d'integrar, sinó en el sistema social que ha de posar les mesures i mitjans adients per donar resposta educativa als infants i joves que presenten diferents necessitats a causa de la seva discapacitat. En el programa es van presentar ponències, comunicacions, tallers, taules rodones, testimonis personals i experiències modeliques per part de tots els països participants. També es van programar visites a centres i escoles catalanes que treballen amb excel·lència les pràctiques d'inclusió.

Tanmateix, queda evident el fet que cal donar molt més suport a les escoles, als professionals de la docència i a les famílies, no solament amb mitjans econòmics i de recursos humans, sinó també amb polítiques clares de reconeixement dels drets i deures d'aquest col·lectiu.

En una línia similar, Blanquerna va participar també el mes de novembre passat en la Conferència Internacional sobre l'Esport Adaptat (CIDA) celebrada a Màlaga, en el transcurs de la qual es va fer públic el Decàleg de l'Esport Adaptat. Entre els punts del decàleg, és reconeix el dret que tot esportista paralímpic té al fet que se li reconegui la igualtat de tracte esportiu, institucional i social. S'hi declara que l'activitat física i l'esport adaptat són una via fonamental per a la integració i el respecte a la diversitat. Es demana als mitjans de comunicació que difonguin els valors humans i esportius que representa l'esport adaptat.

Sempre he pensat que un indicador de societat avançada és justament el fet de donar la deguda atenció a les persones condicionades per alguna minusvalidesa. Les discapacitats mai no haurien de ser una font d'exclusió ni de rebuig social. Justament al contrari, la societat hauria d'incloure aquestes diferències i posar els mitjans perquè es visquin amb el màxim de normalitat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Ascesi quaresmal: foragitar l'enveja

L'enveja fa dissortadament un paper fort en la vida humana. Ha estat qualificada com un dels set pecats capitals o pecats arrel. És, en realitat, l'explicació o la raó de moltes actuacions perverses. Per més que les disfressem com a procedents d'altres causes. Qui es coneix a si mateix i observa els altres s'adona del despotisme de l'enveja, tant en la seva intensitat com en la seva extensió. Som capaços de fer tant el mal com el ridícul per enveja.

El Catecisme de l'Església catòlica afirma que «el desè manament mania foragitar l'enveja del cor de l'home». I il·lumina aquesta asseveració amb el cas de David i Betsabé, esposa del general Urias. Quina perversitat la del rei! Natan el reprendrà d'una manera molt viva i David reconeixerà que ha pecat contra el Senyor.

En efecte, el profeta demana al monarca que judiqui la conducta d'un home ric, que tenia molts ramats d'ovelles i vaques, contra un pobre que tenia una única ovella. El ric era tan gasiu que, un dia, en rebre un home que anava de pas, en lloc de matar una de les seves ovelles, prengué la del pobre i, d'aquesta manera, no va haver-ne de sacrificar cap de les seves. David reacciona enfurismat i vol fer justícia. Però, Natan li diu: «Aquest home ets tu.» David confessa el seu pecat.

Siguem realistes. «L'enveja pot conduir a les pitjors malifetes. Per enveja del diable la mort va entrar en el món» (Sv 2,24).

Sant Joan Crisòstom diu en una homilia: «Ens fem guerra els uns als altres, i és a causa de l'enveja (...). Si tots ens dediquem a fer trontollar així el Cos del Crist, on arribarem? Estem debilitant el Cos de Crist (...). Ens declarem membres d'un mateix organisme, i ens devorem els uns als altres, com si fóssim feres.»

«L'enveja —continua el Catecisme— és un vici capital. Designa la tristesa que sentim pel bé d'un altre i el desig immoderat d'apropriar-nos-el, encara que sigui amb mitjans injustos.» Sant Agustí veia en l'enveja «el pecat diabòlic per excel·lència». Sant Gregori el gran s'expressava així: «De l'enveja neixen l'odi, la maledicència, la calúnnia, el goig causat pel mal del proïsme i la tristesa causada per la seva prosperitat.»

«L'enveja representa una de les formes de la tristesa i és un refús de la caritat; el batejat lluitarà contra ella amb la benevolència. L'enveja sovint ve de l'orgull; el batejat s'esforçarà per viure en la humilitat.» Encara diu el Crisòstom: «Voldríeu que Déu fos glorificat per vosaltres? Doncs alegreu-vos dels progressos dels vostres germans, i amb això Déu serà glorificat per vosaltres. Es dirà: Déu serà lloat pel fet que el seu servidor hagi sabut vèncer l'enveja i hagi posat el seu goig en el mèrit dels altres.» He pensat que lluitar contra l'enveja podria ser una bona pràctica quaresmal.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.cateltelefonica.net)

Autosuficiència

En la història de l'Església, fruit de la imaginació infinita de l'Esperit, hi ha etapes amb característiques peculiars. Després de l'època dels monjos ve la dels mendicants, després arriben els missioners, els educadors, els dedicats als pobres o als malalts. Ho diu Jesús: «A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts» (Jn 14,2).

La nostra actualitat es caracteritza pel naixement dels anomenats «nous moviments i noves comunitats». En general, menys algunes excepcions, aquestes noves realitats s'organitzen en l'àmbit secler. La seva organització, el nombre de membres i el carisma peculiar, difereixen molt entre si. Sense una especialització inicial estricta, a poc a poc es diferencien en la pròpia idiosincràsia, destinacions d'actuació i d'operacions. Antigament la visió d'aquesta varietat només era possible conèixer-la pels que vivien a Roma i s'hi estaven durant períodes llargs. Potser a llocs com Lourdes i Compostel·la també es feia notori. Avui dia és molt més fàcil i econòmic i no cal sortir de casa: amb una antena parabòlica i el corresponent sintonitzador n'hi ha prou, i s'aconsegueix el mateix enriquiment. Perquè, no ho oblidem, el poder creador de Déu es manifesta en el cosmos i en el futur de l'Església. Una Església exclusivament formada per disciplinats clergues, uniformes i uniformats, i també obedients i insípidos laics sense iniciatives, seria una icona molt pobre de Jesús. Al jardí del món avui floreixen flors de santedat precioses i variades, encara que molts no ho sàpiguen o no ho vulguin veure. Els que ens n'assabentem, gaudim molt quan ho constatem. Hi haurà cristians compromesos en algun d'ells, o altres ens sentirem més o menys identificats amb diferents maneres, però sabem que per tots corre una mateixa Gràcia, que tots preguem el mateix Parnostre i rebem la mateixa Eucaristia.

Però, no tot són elogis, sens dubte! Lamento que més que rivalitats o enemistats entre protagonistes, el que hi ha sovint és ignorància i convenciment de la pròpia autosuficiència. El programa que té cada organització el creuen suficient i el que poden fer els altres els despreocupa. Penso en aquestes coses més intensament des del 31 de gener passat. Confesso que no havia sentit mai a parlar del Sermig i vaig quedar perplex quan vaig veure per Telepace que des de la sala Pau VI retransmetien un acte d'aquesta organització juvenil, que omplia el recinte, i vaig sentir un home sense gaires dots d'oradòria, vestit d'una manera totalment corrent, sense luxe ni estridències. Aquest home parlava de pau, tema habitual, parlava de diàleg, també corrent, i després es va referir i desglossar iniciatives pròpies. Va explicar accions a tot el món, i va continuar dient que s'iniciaria una universitat del diàleg, amb seus a Torí i Filipines, Rio de Janeiro, a més de Roma, i que s'hi havien reunit per sentir el Papa, el seu primer professor. Fins aquí tot era admirable, però sense sorprendre'm. El que em va meravellar molt va ser que la primera lliçó la va donar Chiara Lubich, fundadora dels focolars. No estic gaire acostumat a observar que un d'aquests «nous moviments i comunitats» sol·liciti l'ajuda d'un altre per a la seva formació. Ernesto Olivero, aquest home d'aspecte i expressió grisa, fundador fa 40 anys del Servei Missioner Juvenil (que és el que volen dir les sigles esmentades) es va engrandir dins meu d'una manera que ja no em va xocar que al final de l'acte fos ell, un laic senzill, qui va presentar Joan Pau II als seus amics, entre ells el mateix cardenal Sodano i a altres bisbes, i tampoc que la seva organització tinguí 1.700 projectes en 125 països. El que va ser admirable per a mi va ser la seva manca d'esperit d'autosuficiència, que m'agradaria veure en molts altres grups.

Notes insignificants

Germà Adrià

Els drets dels infants

Cada vegada em reafirmo en el fet que hauríem de tenir una atenció molt especial pels drets dels infants perquè ells no es poden defensar, ni els poden reclamar. Els drets dels infants van per davant de tots els drets dels adults, fins i tot, dels seus pares.

Hi ha dos fets que m'han recordat aquest reclam.

Ahir, per un dels carrers, em vaig trobar en Dani sol. Sempre va amb un germà més petit.

«Què tal, Dani?»

«M'he barallat amb el meu oncle perquè m'ha pegat sense raó. Bé, el meu oncle..., ja m'entén, l'home que viu amb la meua mare, perquè ja sap vostè que l'he d'anomenar oncle.»

«És una bona persona», li vaig dir.

«Sí, vostè ja sap que he tingut quatre "oncles" d'aquesta mena i cadascun m'ha donat un germanet, i cadascun m'ha pegat fins que s'ha cansat de la meua mare.»

Així parla en Dani.

No va conèixer el seu pare, però ha tingut molts «oncles».

Algun dia li demanaré que m'expliqui què és per a ell una família, i si pensa que en podrà formar una.

I aquest matí, durant l'esmorzar, la Mini, que té uns tres anys, ens ha dit que ara la seva mare se n'ha anat amb un pakistanès.

I amb el seu somriure meravellosament en-

cantador i la seva veu angelical ens ha dit que el «pakis» (així l'anomena ella) és molt més alt i més fort que el seu pare.

Perquè el seu pare és un home prim i mig corbat a causa del pes de vuit fills i el pes de la seva dona. A la seva mare només l'aguanten uns quants mesos.

La Mini estava contenta perquè el nou home de la seva mare és molt valent, encara que estima amb bogeria el seu pare prim i encorbat. Podrà ella formar una família? Com serà aquesta família? O, potser, com una de les seves germanes, als 12 anys ja serà mare d'un nadó? Com podrà «ser» mare? Com podrà estimar el seu fill, com la seva mare l'estima a ella, com l'estima el pare encorbat, que ara la té com una nina amb qui va pel carrer?

Els drets dels infants, n'hi ha prou d'alimentar-los?

La Mini menja al centre obert, i aquí també rep estimació i carícies de la directora de les educadores, però, això compensa la manca d'una família veritable?

Dani, Mini, veniu a cridar-nos els vostres drets! Veniu a dir-nos que vosaltres no teniu cap culpa de tot el que us passa.

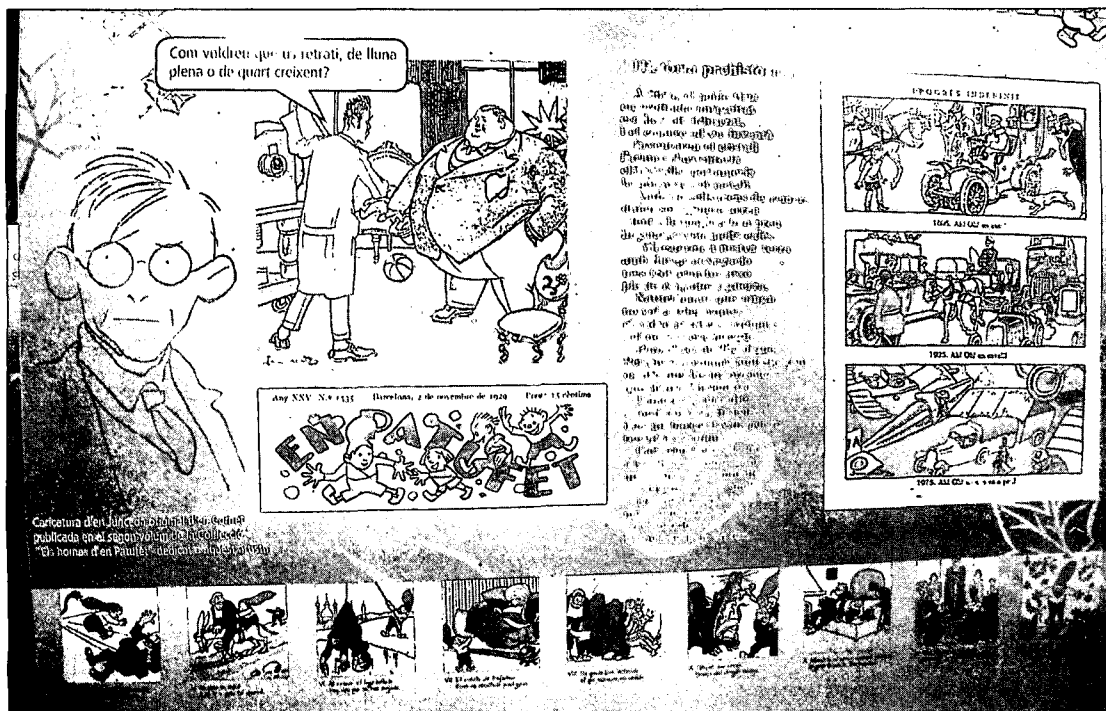
Si us poguéssim veure el cor!

Podreu aprendre a estimar?

Sou predilectes de Déu per pobres i per infants, sens dubte, i predilectes d'algu més.

Zoom

Eduard Brufau

Fins al proper 20 de març es pot visitar al vestíbul de la Universitat de Barcelona l'exposició *Patufet tot l'any*. La mostra, un dels primers esdeveniments culturals per celebrar el centenari d'*En Patufet*, recull un seguit de vinyetes, il·lustracions i portades del famós setmanari infantil. Els visitants també hi podran llegir el conte tradicional català del *Patufet* —personatge que va inspirar el títol de la publicació— en diverses llengües, entre elles el xinès i el rus.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

Congrés Eucarístic Internacional

Vaig passar els primers dies de l'any a l'estat mexicà de Jalisco. La seva capital, Guadalajara, amb un entorn metropolità integrat per sis milions d'habitants, és una ciutat atractiva. El seu centre històric és acollidor i brinda un escenari monumental per a un passeig agradable. Totes les vegades que he visitat aquesta ciutat no m'he volgut estar de recórrer-la amb tranquil·litat. Vaig passejar també pels barris més pobres, que s'aixequen més enllà de l'anomenat anell perifèric. Cada contacte nou amb Llatinoamèrica em reforça dues impressions: la vitalitat i la fe. Els índexs de natalitat, tot i que descendeixen, encara són alts. Hi ha molts nens i nenes pel carrer, molta gent jove. Les esglésies s'omplen. El fet d'impartir un curs d'una setmana de durada m'ha permès observar més de prop com els mexicans viuen la fe d'una manera molt natural i integrada en la seva vida. Flueix d'una manera gairebé espontània. Hi deu haver qui es pregunta sobre la seva profunditat, però potser em crida més l'atenció perquè la nostra tendència europea sovint apunta a crear compartiments existencials i a viure-la d'una manera fragmentada.

Fa quatre anys amb motiu de la clausura del Jubileu, el papa Joan Pau II va confiar a l'arxidiòcesi de Guadalajara l'organització del 48è Congrés Eucarístic Internacional sota el lema «L'Eucaristia: llum i vida del nou mil·lenni», que tindrà lloc del 9 al 16 d'octubre del 2004. La preparació es fa d'una forma minuciosa, ja que la internacionalitat de l'esdeveniment li proporciona una gran complexitat. Hi ha prevista l'esperada presència del Papa, sempre que la salut li ho permeti. La seva figura desperta en els mexicans entusiasme i adhesió. Els tres eixos de preparació en l'àmbit popular comprenen, segons es publica al Setmanari Arxidiocesà de Guadalajara (4-01-2004): «a) una catequesi més profunda i contextualitzada amb la cultura dels diferents grups humans a prop de l'Eucaristia, principalment perquè constitueix el Misteri de Crist vivent i operant a l'Església; b) una participació més activa en la Sagrada Litúrgia, que fomenti al mateix temps la comprensió religiosa de la Paraula de Déu i el sentit fratern de la comunitat; i c) una investigació de les ajudes i la posada en marxa d'obres socials per a la promoció humana i per a la comunicació cristiana de béns, fins i tot temporals, a exemple de la comunitat cristiana primitiva, perquè sigui el ferment evangèlic de la societat actual i senyal de la futura.»

Cada dia del Congrés té un lema de la jornada. Després dels prolegòmens i la inauguració, els lemes quotidians són els següents: «Volem veure el teu rostre!» (11 d'octubre), «L'Eucaristia acompanya el nostre pelegrinatge» (12 d'octubre), «L'Eucaristia, misteri de comunió» (13 d'octubre), «L'Eucaristia, centre de la vida de l'Església» (14 d'octubre), «L'Eucaristia, exigència de compartir» (15 d'octubre), «L'Eucaristia, font d'evangelització» (16 d'octubre) i «L'Eucaristia, llum i vida del nou mil·lenni» (17 d'octubre). L'obertura i la clausura, que es preveuen multitudinàries, tindran lloc a l'Estadi Jalisco. Els bisbes mexicans han declarat el 2004 per al seu país l'«Any de l'Eucaristia».

La celebració d'aquest Congrés pot provocar als nostres ambients reaccions diferents com ara passivitat, nostàlgia (especialment si recordem el Congrés celebrat a Barcelona), devoció, compromís... Els punts bàsics del Congrés abans esmentats permeten veure-hi la connexió amb Maria, figura importantíssima a Mèxic, que adoptarà l'advocació de Zapopan, en qualitat de patrona de la ciutat, així com amb les obres socials que són una expressió indispensable de l'Eucaristia viscuda a fons.

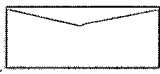
Crec que aquest esdeveniment ens ofereix l'oportunitat de reflexionar a Catalunya sobre la realitat i el significat de l'Eucaristia a les nostres diòcesis i parròquies. Som en un cercle viciós, que cal trencar. La gent hi va poc perquè les nostres celebracions a vegades fan més pena que glòria, però això passa també perquè la gent no hi va o hi va amb passivitat per complir el precepte dominical. Aquesta situació expressa un problema de calat més gran en l'àmbit de la fe, que cal analitzar i afrontar amb valentia. No obstant això, què hem de fer perquè la gent que hi va trobi una autèntica font d'alimentació per a la seva fe i per viure en el seu quefer quotidià el compromís d'una espiritualitat, inspirada en Jesucrist? No es tracta d'un tema menor sinó d'un punt neuràlgic de la comunitat eclesial.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

Adopció per dues dones

Estem acostumats a jutjar els successos amb gran frivolitat i acceptar-ne les decisions sense tenir en compte tot allò que envolta el fet.

Potser per a aquestes dues dones a les quals els han donat el dret d'adopció no té gaire a veure que siguin lesbianes o no. Senzillament la nena ha viscut amb elles diversos anys i se sent estimada per totes dues i, si morís una d'elles, la nena es veuria afavorida per la pensió i l'acolliment de l'altra. Vull creure que aquesta és la raó, si bé no en tinc prou dades.

Durant tota la vida, davant de qual-sevol infant que es queda orfe, se n'han fet càrrec les tietes, la família o els éssers estimats. Una altra cosa molt diferent és la possibilitat que dues dones o dos homes tinguin legalment la possibilitat de recórrer a un altre sexe per adquirir el semen o l'embrió fecundat i concebre o adoptar un ésser humà.

Els infants necessiten pare i mare i el seu dret preval.

M. C. COLOMER

Membre d'Acció Familiar Barcelona

Sobre la Pastoral Familiar

Som un matrimoni catòlic i des d'aquest mitjà públic volem agrair als bisbes espanyols que ens hagin donat unes directrius respecte de com hem de viure el nostre matrimoni i així reafirmar-nos en la nostra vocació cristiana. Els bisbes han volgut, segons ens diuen en la presentació de la pastoral, anunciar en la nostra societat els principis fonamentals de l'Evangeli del matrimoni i la família per tal de «ser una crida a renovar la vida dels matrimonis i les famílies cristianes reafirmant-ne la vocació eclesial i social».

Això no obstant, ens sembla increïble que moltes persones s'atreixin a opinar tan lleugerament sobre una pastoral els destinataris de la qual són els

responsables de la Pastoral Familiar i tots aquells catòlics que ens preguntem com hem d'actuar davant de les noves situacions actuals que influeixen en l'educació dels nostres fills.

ORIOL VIVES i NOGUERA
LALI AURA i LLARGUES
Matadepera

Sí a la poligàmia

Els fets són els fets, i cal legalitzar-los. Per això cal reconèixer legalment la unió d'home i de dona, encara que ja estiguin casats anteriorment; la unió d'home amb home, no únicament adults; la unió de dona amb dona. I com que és un fet real i sociològic, per què no la unió poligàmica? No és més que el reconeixement d'un fet cultural davant del qual no podem tancar els ulls. Molts immigrants provenen d'aquestes cultures ancestrals i no podem obligar-los que segueixin la que impera aquí. Per tant, legalitzem que un home pugui tenir moltes dones, i reconeguem els fets. Però, i els drets de la dona? Cap problema, tot i que no hi hagi grans fenòmens poliàndrics, legalitzem la unió d'una dona i de molts homes. Com més millor per solucionar problemes, se suposa.

I com que els fets són els fets, i no en podem apartar la mirada hipòcritament, avancem en la realitat. Eliminem el nom horrible de pederàstia i reconeguem l'amor als infants, que bé es pot anomenar pedofília. Els infants necessiten ser estimats, reconeguem la realitat i legalitzem. Legalitzem! Despenalitzem! Siguem realistes. A més, hi ha l'amor als animals. Esborrem la paraula terrible de bestialitat i seguim la mitologia pagana, que era molt oberta. Anomenem aquest fet zoofília i legalitzem. Legalitzem! No siguem obscurantistes. Tot allò que podem fer, ho fem i ho hem de fer. No passa res, o sí?

Doncs això, potser sí. Calen respostes, però si comencem per les preguntes potser les respostes sorgiran gairebé espontànies. I els drets de l'infant? Tenen dret a un pare i una mare? Hi ha estadístiques d'adopcions amb finalitats pederastes? Es coneix el desenvolupament dels infants que s'han «educat» en un ambient homosexual? Per què es diu «matrimoni», que és una paraula que reflecteix la institució de ser mare, i no la més correcta d'«homomoni» o «lesbimoni»? Les coses són com són. Podem fer una enquesta entre els pares dels infants que conviuen amb aquestes reunions sexuals? Per què les unions de fet han de ser sempre sexuals i no patrimonials, futbolístiques o d'un altre estil, i que poden adoptar? Posem el nom d'unions sexuals amplificades que sembla més correcte, o no...?

ENRIC CASES MARTÍN
Barcelona

Pedres vives

Són aquestes que formen un monument.

En el cor del Maresme, de Catalunya, d'Espanya, de Sant Andreu de Llavaneres, són pedres enceses per un sant fraret que, travessant l'Atlàntic, predicant Crist, lluitant a França enmig del secularisme, portant viva la fe i el foc en el seu esperit i testimoni. Auxiliar i custodi en els greus problemes de la santa Església, dels Sants Pares Lleó XIII i Pius X.

Que aquestes pedres siguin columnes fortes contra les revolucions que vindran o que poden venir. Amb l'escut del seu cardenalici que dintre porten gravats la vida, la dolcesa i l'esperança del seu gran amor a la Verge. Si sabéssim com Déu ens estima, moriríem d'amor. Són les seves últimes paraules.

Gràcies, cardenal Vives i Tutó: Protegiu-nos.

GASPAR SALA
Sant Andreu de Llavaneres

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Símbols, sí; símbols, no

Treballava com a infermera en una clínica a França. Va ingressar un pacient per operar-se. Amb el patró, li vam mostrar l'habitació que seria la seva casa durant unes setmanes. «Trés jolie, très confortable», anava dient... Tot inspeccionant, veu un Sant Crist blanc a la paret. Va demanar per favor que el traiguessin: «No sóc creient.» El doctor li va aclarir dubtes: «Vostè m'ha escollit lliurement per operar-lo, jo també sóc lliure per tenir a casa meua els símbols que vulgui, si no li convé...»

Vaig pensar: un home ferm, com la seva mà de cirurgia (era un especialista famós), honrat, lliure... Em demano: on és ara la llibertat? Per què no es pot portar un vel

al cap, una gorra, fins i tot plomes d'estruç, sense fer-ne política?

Hi ha qui porta al coll una ferradura, una mà negra, convençuts que els porta sort, estan en el seu dret. Per què, doncs, no puc portar una medalla o una creu i penjar-me-la on em sembli? No imposen res a ningú, però siguem prou lliures per triar els símbols que vagin amb les nostres conviccions. Una cosa són els governants i una altra, de molt diferent, els individus, sense oblidar que la millor manera d'integració és la tolerància i el respecte a l'altre.

LUCILA HUELGA
Llagostera

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Combregar bé

—És obligatori rebre la comunió a la mà?
Ho pregunto perquè el nostre capellà ens diu que hem de fer-ho així, que és més pràctic. A mi m'agrada més rebre-la a la boca i, si pogués ser, de genolls. Una altra pregunta: per què es posen bancs sense reclinatori a l'església? Ja no està de moda agenollar-se? Potser aquestes preguntes li semblen bestieses.

—Les seves preguntes no són cap bestiesa. Tracten de detalls concrets envers Jesucrist realment present en l'Eucaristia, de la manera de combregar i d'actituds d'amor i d'adoració. Són temes de què s'han ocupat documents de l'Església i que són objecte de normes litúrgiques. No és obligatori combregar amb la mà. És facultatiu. A Espanya els fidels poden rebre la Sagrada Comunió directament a la mà o bé poden rebre-la a la boca. Cal fer-ho amb respecte i reverència. Dit sigui de pas que tan digna és la mà com la llengua. Allò important és l'esperit amb què ho fem tenint en compte que no rebem un aliment ordinari sinó el Cos de Jesucrist. Fa uns anys el papa Joan Pau II va parlar d'aquests temes en l'exhortació apostòlica *Dominicae coenae* i poc temps després es va publicar una instrucció de la Congregació del Culte (*Inaestimabile donum*), on es precisaven normes que, per cert, han estat molt poc observades.

En aquesta instrucció es deia que els fidels que volien combregar de genolls i a la boca tenien el dret legítim de fer-ho i que calia facilitar aquesta modalitat per als que ho volguessin. Això implicaria posar un reclinatori al lloc de la distribució de la comunió i habitualment no es fa. Potser perquè ningú no ho reclama. Em sembla un abús posar bancs sense reclinatori. És una invitació descarada i il·legítima a no agenollar-se. La mateixa instrucció deia que els fidels, abans de rebre la Sagrada Comunió, haurien de fer un senyal extern de reverència (una inclinació de cap o una genuflexió), cosa que gairebé ningú no fa. Quan combreguem amb la mà cal esmerçar-se que estiguin ben netes. De vegades a l'estiu veig gent que diposita el Senyor en una mà que regalima suor! Cal estendre les mans elevades cap al ministre posant el palmell esquerre sobre el dret com un tron que rebrà el seu Rei. Tot amb pausa i correcció. Cal deixar que el ministre dipositi la Sagrada Forma al palmell i després, i a la vista del ministre, consumir-la. No cal arrabassar la Comunió agafant-la com una pinsa i dificultant-ne la distribució. Tampoc no ens podem endur la Comunió amb nosaltres i consumir-la en el camí de retorn al nostre lloc. Jo crec que la delicadesa en el gest de combregar està molt unida a la fe i devoció a la Sagrada Eucaristia.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-les a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

El misteri pasqual

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El diumenge de la Transfiguració

El segon diumenge de Quaresma és una rèplica i complement perfecte del que ha estat el primer. L'austeritat del desert on Crist dejuna durant quaranta dies, i la tensió de les temptacions en la lluita solitària amb «la serp antiga», contrasten volgudament amb la resplendor del Fill transfigurat, assenyalat com a tal per la veu del Pare que es deixa sentir entremig del núvol lluminós. Jesús no està sol, en aquesta manifestació: hi ha la Llei, els Profetes, i els Apòstols. I, tanmateix, un cop escoltada la veu, Jesús torna a estar sol enmig dels seus deixebles.

Aquest misteri de la Transfiguració —misteri de llum!— és explicat directament pel prefaci del diumenge segon de Quaresma, i dóna igualment motiu a les pregàries del sacerdot: col·lecta, sobre les ofrenes, i sobretot postcomunió.

De l'anunci a la revelació

«Crist, Senyor, havent anunciat la seva mort als deixebles, revelà a la muntanya sagrada, la seva glòria.» El prefaci fa referència a l'itinerari assenyalat per tots els evangelis sinòptics abans de la narració de la transfiguració. Sense cap excepció, tots tres expliquen, amb aquest ordre, l'anunci de Jesús, la invitació al seguiment

amb la pròpia creu, i, després, la transfiguració. Aquest no és, doncs, un fet aïllat en el ministeri de Jesús i en la comprensió de la seva persona i missió. Passió i transfiguració són els dos moments d'un mateix misteri: el misteri pasqual de Jesús. Hi ha un trànsit anunciat i, en certa manera, anticipat. L'evangelista sant Lluc —que enguany ens ofereix la narració— és especialment atent a aquesta connexió, quan ens diu que els dos personatges —Moisés i Elies— conversaven amb Jesús sobre l'èxode —la seva mort— que s'havia de consumir a Jerusalem.

L'ensenyament per a l'Església

«...I, tenint també la Llei i els Profetes com a testimonis, els féu comprendre que la passió és necessària per arribar a la glòria de la resurrecció.»

Els dos personatges de l'Antic Testament i els tres del Nou —els tres apòstols— formen a l'entorn de Jesús un cercle de testimonis que serveix per mostrar com el misteri pasqual de Crist està en el cor de la història: anunciat per la Llei i pels profetes, predicat pels Apòstols a tot el món.

Hi ha una misteriosa voluntat d'ensenyament en la transfiguració, tal com fa notar el prefaci. És l'ensenyament cabdal de tota la fe cristiana, i el contingut real d'això que anomenem «misteri pasqual». La vida

sorgeix de la mort, o millor, la vida triomfa sobre la mort. Però no hi ha aquesta vida triomfant sinó a través de la mort real. Ho cantarem també per Pasqua: la mort i la vida lluitaren d'una manera misteriosa; el rei de la vida, mort, regna vivent pels segles dels segles.

Aquest ensenyament no és teòric, sinó eminentment vital. En dos sentits: en sentit personal i en sentit sacramental. En sentit personal, hi ha la crida de tot cristià a viure segons el misteri de Crist; al qual està incorporat pel baptisme i la confirmació, i en el qual constantment s'endinsa amb l'eucaristia. L'oració sobre les ofrenes subratlla aquesta dimensió: «Que aquestes ofrenes esborrin els nostres pecats i santifiquin el cos i l'ànima dels vostres servents, perquè puguin celebrar millor les festes de Pasqua.» En sentit sacramental, perquè allò que fou visible en Crist ha passat ara als sacraments. Aquests, en efecte, passen d'alguna manera pel misteri pasqual de Crist, alhora que en són signe. És el que diu la postcomunió: «Hem rebut, Senyor, el misteri del cos gloriós del vostre Fill (*gloriosa mysteria*), i us donem gràcies, perquè, mentre som encara en aquest món, ja ens concediu de participar de les coses celestials.»

La comunió eucarística d'aquest diumenge és una meravellosa experiència del misteri pasqual de Crist, en el sacrament.

Per Eduard Brufau

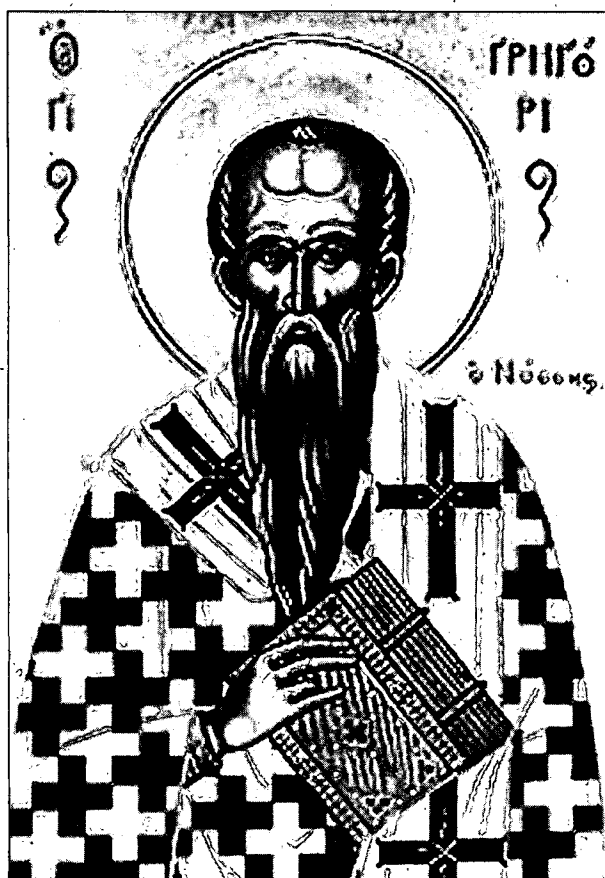
El sant de la setmana

- ❑ **Nascut a Cesarea de Capadòcia, actual Turquia, cap al 335**
- ❑ **Asceta, teòleg i bisbe de Nissa**
- ❑ **Defensor de l'ortodòxia, va elaborar grans doctrines teològiques**
- ❑ **Va morir l'any 395**

Sant Gregori de Nissa va formar part d'una família que ha passat a la història de l'Església: el seu germà va ser sant Basili el Gran i la seva germana santa Macrina. Però a diferència del seu germà Basili, Gregori en un principi no es va sentir atret per la vida retirada. Va optar per aprofundir en els estudis de cultura clàssica —el que podríem entendre per filosofia grega—, va adquirir la càtedra de retòrica i es va casar. Però en una data indeterminada va optar per anar a viure amb el seu germà Basili, que duia vida d'asceta en un lloc retirat juntament amb altres companys. En aquesta mena de comunitat, Gregori, però, no va deixar d'estudiar, tant les obres clàssiques com de grans homes d'Església, com ara Orígenes.

La tranquil·litat va durar fins que Basili el Gran va ser escollit bisbe de Cesarea de Capadòcia. Llavors, aquest, l'any 371, va nomenar el seu germà Gregori bisbe de Nissa, una

Sant Gregori de Nissa

altra ciutat de la regió. Sant Gregori va acceptar el nomenament, tot i que no es movia gaire bé quan es tractava d'administrar i ordenar. La seva inexperiència i l'enemistat declarada dels heretges arrians, que el van acusar falsament de malversar fons, van fer que l'emperador Valent el deposés. Gregori es va haver d'exiliar, però va tornar al seu càrrec quan es va demostrar que era innocent. A poc a poc, la fama de savi del nostre sant es va anar escampant. Va ser enviat a dos concilis importants, el segon de Nicea (381) i el de Constantinoble (394). En tots dos va defensar l'ortodòxia cristiana contra els arrians, de tal manera que els seus cohetanis el van arribar a anomenar «pilar de l'ortodòxia». En l'àmbit teològic sant Gregori de Nissa va escriure diverses obres com ara *De virginitate*, *Contra Eunomium* i *Oratio catechetica magna*. Va formular la doctrina segons la qual l'ésser humà no pot arribar a comprendre l'essència de Déu.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 2)

MARÇ

7. Diumenge

II de Quaresma. Morat. Lectures: Gènesi 15,5-12.17-18 / Salm 26 / Filipencs 3,17-4,1 / Lluc 9,28b-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfil, b.; Santes, Perpètua i Felicitat, mrs.

8. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38 (Es pot commemorar: *Sant Joan de Déu*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Veremon d'Irache, ab.; Santes, Aurèlia de Niça, mr.

9. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23,1-12. (Es pot commemorar: *Santa Francesca Romana*) BARCELONA: es pot commemorar: *Sant Pacià*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dagobert, laic; Gregori de Nissa, b.

10. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 18,18-20 / Salm 30 / Mateu 20,17-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simplicí, p.; Macari, b.; Cándid, mr.; Santes, Maria-Eugènia Mileret de Brou, rel. i fund.

11. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 17,5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eulogi, prev. i mr.; Santes, Àurea, ab.; Rosina, vg.

12. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Innocenci I, p.; Maximilià, mr.; Bernat, b.; Teòfanes, monjo; beat Lluís Orione, prev.

13. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15,1-3.11-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roderic i Salomó, mrs.; Ramir, monjo i mr.; Santes, Patrícia, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge II de Quaresma

Lectura primera

Gn 15,5-12.17-18

Déu fa una aliança amb Abram, el creient

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits.

Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

Salm responsorial

26

El Senyor m'il·lumina i em salva,
qui em pot fer por?El Senyor és el mur que protegeix la meua vida,
qui em pot esfereir?*R. El Senyor m'il·lumina i em salva.*Escolteu el meu clam, Senyor,
compadiu-vos de mi, responeu-me.De part vostra, el cor em diu:
«Busqueu la meua presència». *R.*

Arribar davant vostre és el que vull;

Senyor, no us amagueu.

No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent,
vós que sou el meu ajut. *R.*N'estic cert, fruité en la vida eterna
de la bondat que em té el Senyor.

Espera en el Senyor!

Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi!

Espera en el Senyor! *R.*

Lectura segona

Fl 3,17-4,1

Crist ens configurarà al seu cos gloriós

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Germans, [seguíu el meu exemple i fixeu-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. Us ho he dit sovint i ara ho repeteixo amb llàgrimes als ulls: N'hi ha molts que, pel seu estil de viure, són contraris a la creu del Crist. El terme on s'encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria, la posen en les parts vergonyoses; tot el que aprecien són valors terrenals.

Però nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurarlo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

Al·leluia

*A través del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare:**Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.*

Evangeli

Lc 9, 28b-36

Mentre Jesús pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem.

Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol.

Els guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

Mallorca

diòcesis

Mons. Jesús Murgui inicia el pontificat com a bisbe de Mallorca

■ «Com Pau, que es presentava amb temor i tremolor davant dels seus cristians, així em present davant vosaltres»

PALMA.— Mons. Jesús Murgui Soriano va iniciar el 21 de febrer passat el seu pontificat a Mallorca amb una celebració solemne a la seu de Mallorca. Més de 4.000 fidels van acompanyar Mons. Murgui en una llarga i simbòlica Eucaristia.

«Un bisbe de tots, un bon bisbe», van ser les paraules més repetides el dissabte dia 21. La catedral de Mallorca es va omplir de gom a gom per acompanyar el nou prelat de l'illa. Aquesta recepció i presa de possessió és el primer contacte que el pastor té amb els seus fidels, que d'una forma total exerceix el seu ministeri com a bon Pastor en nom de Jesucrist.

Abans de la celebració de l'Eucaristia, el bisbe electe, acompanyat pel nunci, el metropolità de València i els cardenals (entre ells hi havia el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona), es va dirigir des del Palau Episcopal fins al portal Major de la seu. Allà va ser rebut pel Col·legi de Consultors, una representació diocesana de la vida religiosa i del laïcat, les autoritats civils i militars i el Capítol Catedral.

El ritu d'entrada, amb el cant *El senyor dona un pastor a les seves ovelles*, va representar la realitat que es vivia en aquell moment. Més tard, el nunci va fer llegir el nomenament del bisbe de Mallorca i les lletres apostòliques. El bisbe, convidat pel metropolità arquebisbe de València, es va asseure a la càtedra i va rebre el bàcul de mans del nunci. Des d'aquell moment, Mallorca ja tenia un nou pastor.

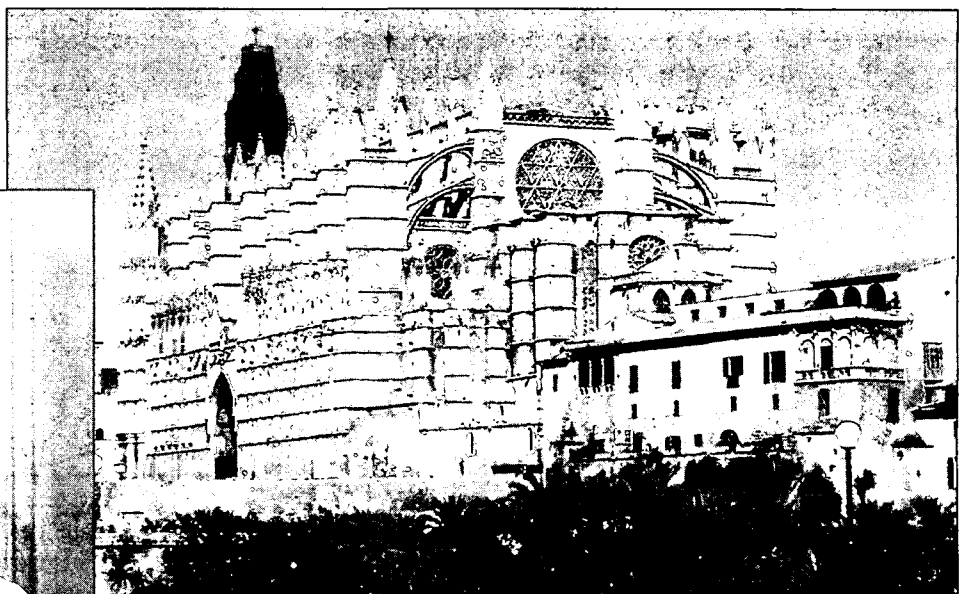
Lectures significatives

Les lectures van ser triades pel mateix

Mons. Jesús Murgui.

bisbe Jesús Murgui. La primera, de Jeremies, és la manifestació del profeta que se sent feble com un infant davant de Déu, que l'envia al seu ministeri de predicar. La carta de sant Pau insisteix en el tema de la fragilitat, de la debilitat de la persona humana que rep un gran ministeri per part de Déu. L'Evangeli que culmina tota la celebració de la Paraula va ser la referència a la donació de l'Esperit Sant juntament amb la missió apostòlica: «Rebeu l'Esperit Sant. Tal com el Pare m'ha enviat, així us envio jo a vosaltres.»

Vista de la catedral de Mallorca.

El bisbe electe, amb el nunci, l'arquebisbe metropolità i els cardenals, es traslladen del Palau Episcopal a la catedral.

Perfil biogràfic

Mons. Jesús Murgui Soriano va néixer el 17 d'abril del 1946 a València, i als pocs mesos va passar a residir amb la seva família a Aladía.

Va cursar els estudis al Seminari Metropolità de València i va ser ordenat prevere per l'aleshores arquebisbe i avui servent de Déu Mons. José María García Lahiguera, el 21 de setembre del 1969.

Va obtenir la llicenciatura en Teologia a la Pontifícia Universitat de Salamanca el 1970. Anys després va continuar els estudis a Roma, a la Pontifícia Universitat Gregoriana (1978-1982), on va aconseguir el doctorat en Teologia, amb una tesi sobre *Parròquia i comunitat en l'Església espanyola del postconcili*, publicada el 1982.

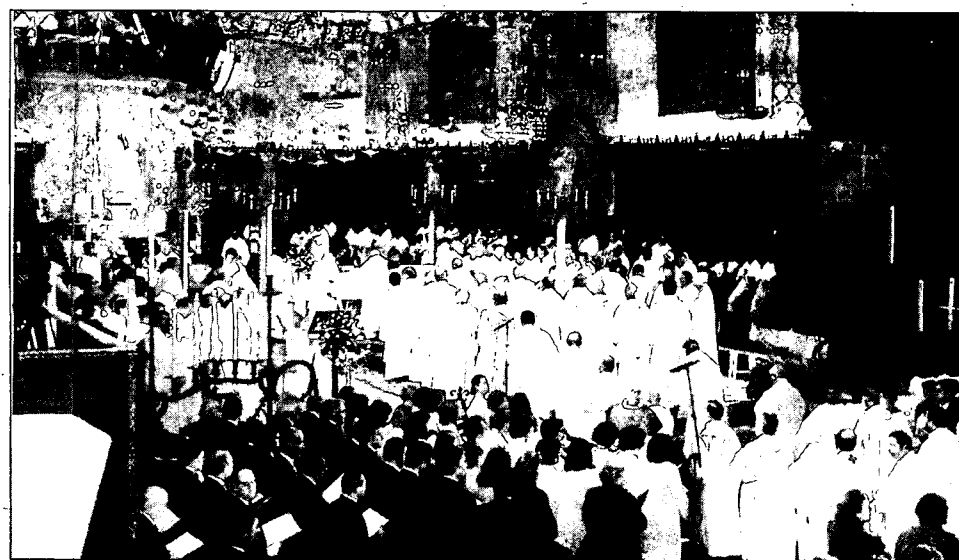
Des de l'ordenació, ha ocupat els càrrecs de vicari de la parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu, d'Alaquàs (1969-1973); primer rector de la Mare de Déu de l'Oliver, també d'Alaquàs (1973-1976); consiliari diocesà del Moviment Júior (1973-1978); rector de Sant Jaume Apòstol, de Montcada (1982-1986); rector de Santa Maria d'Ontinyent (1986-1993) i vicari episcopal de la Vicaria Llíria-Via Madrid (1993-1996).

Va ser nomenat bisbe auxiliar de València el 25 de març del 1996, i consagrat l'11 de maig del mateix any. Ha estat administrador apostòlic de la diòcesi de Menorca des del 18 de desembre del 1999 i fins al 28 d'abril del 2001.

Durant la seva etapa com a bisbe auxiliar i vicari general de València, ha mantingut una intensa col·laboració amb l'arquebisbe, Mons. Agustín García Gasco, i els vicaris episcopals. Durant aquests anys s'ha fet present en múltiples indrets i activitats de l'arxidiòcesi valenciana, atenent especialment els capellans i les comunitats cristianes, i impulsant la visita pastoral, primer als col·legis diocesans i després a les parròquies i els arxiprestats. El 27 de desembre del 2003 va ser nomenat pel Sant Pare bisbe de Mallorca. En la Conferència Episcopal ha estat membre de la Comissió de Pastoral, i actualment és membre de la Comissió Episcopal del Clergat.

En la seva primera homília com a bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui es va manifestar expropiat de si mateix per l'amor i el servei a la seva Església: «Com Pau, que es presentava amb temor i tremolor davant dels seus cristians, així em present davant vosaltres. Com Pau, que no

volia recolzar-se en la ciència humana sinó en la saviesa i en la força de Déu, així vull venir a vosaltres. Som argila dèbil i fràgil, però una argila que, si per gràcia de Déu és flexible i es deixa configurar per l'Esperit, pot ser recipient que aculli i oferes-

La seu va acollir més de 4.000 persones.

qui aquells dons que Déu pot donar per espessar la set de respostes i de sentit, aquesta set que pateixen tants éssers humans del nostre temps.»

Amb un joc de paraules, va afirmar que no era ell qui prenia possessió de la diòcesi, sinó que era la diòcesi la que prenia possessió del seu bisbe, de la seva persona. Mons. Murgui va apostar per una Església «conscient del moment que viu, dedicada a transmetre la fe, i sobretot als més joves. Una Església que sigui sensible davant de tota forma de sofriment i de pobresa, que estimi els valors propis i que sigui a la vegada acollidora envers tanta gent que arriba procedent de tants indrets del món».

Quatre corals van animar el poble amb el cant. La Coral de la Seu, la Capella Mallorquina, els Vermells de la Seu i els Blavets se varen alternar amb el poble la interpretació de peces d'autors mallorquins o de molta tradició a Mallorca.

L'acte de la presa de possessió de la diòcesi del bisbe Jesús Murgui va ser retransmès en directe a través de les televisions regionals de Mallorca (Canal 4, M7 i Palma TV) i de 10 emissores locals de pobles de l'illa, a més de la Televisió Menorquina. De la mateixa manera, COPE Mallorca va informar en directe de tot el que s'esdevenia en aquesta solemne celebració.

Mons. Murgui sosté el bàcul.

El nou bisbe de Mallorca rep les ofrenes.

Jesús Murgui visita els més desfavorits de la societat en el seu primer dia de pontificat

«Igual que per a Jesucrist la preferència era la gent més necessitada, més pobre, jo pens que totes les estructures de l'Església estan per servir, així que té un significat total que la primera eixida del bisbe sigui per passar una estona amb aquestes persones.» Així justificava Mons. Jesús Murgui l'atopeïda agenda del seu primer dia com a bisbe de Mallorca. Mons. Murgui, que vol definir-se com un bisbe atent als més pobres i necessitats, va dedi-

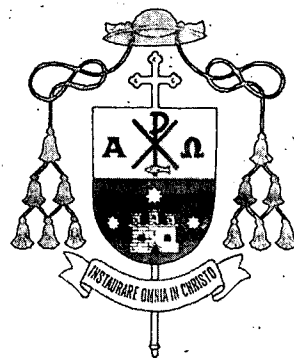
Escut i lema episcopal

L'escut episcopal de Mons. Jesús Murgui té a la part superior i en color vermell sobre fons groc la figura del crismó, que representa la persona de Jesucrist, principi i fi de tot el que existeix. Per això, al costat hi apareixen les lletres alfa i omega. Al peu del crismó, hi ha un peix en memòria de sant Rafael i de sant Pere, apòstol, però també, tal com està incorporat al crismó, intenta recordar l'home redimit per Jesucrist.

A la part de sota, sobre un fons blau, i amb figures en vermell i groc, que recorden els colors de l'escut municipal d'Aldaia, apareix un castell. El castell recorda la tasca pastoral feta a les parròquies valencianes d'Alaquàs, Montcada i Ontinyent, així com a la vicaria episcopal de Llíria-Via Madrid. Les tres estrelles que envolten el castell responen també a un significat molt especial: la superior representa la Puríssima, santa Maria Mare de Déu i també la seva germana petita, que va morir dos anys després de

ser bisbe. Les altres dues, situades als laterals, representen els seus pares, els primers models i mestres de fe i de vida cristiana.

Finalment, l'escut recull el lema episcopal: *Instaurare omnia in Christo*. El lema reproduïx unes paraules del càntic amb què gairebé s'inicia la carta de sant Pau als cristians d'Efes. És un càntic profundíssim, emprat en el culte de les primeres comunitats cristianes, i alhora també en el ritu romà per expressar la grandesa de la vocació cristiana, de l'elecció de

què som objecte en Crist i de la glòria a què estem destinats. Les paraules triades per Mons. Murgui volen dir «reunir totes les coses en Crist» i van ser escollides també per altres personalitats del segle XX: el papa sant Pius X (1903-1914), i per un predecessor seu a Mallorca, el bisbe Pere Joan Campins Barceló (1898-1915), restaurador de la catedral i impulsor de moltes iniciatives pastorals amb notable repercussió sociocultural.

car el primer dia de treball a visitar la residència de les Germanetes dels Pobres i la presó.

La residència de persones majors, atesa per les Germanetes dels Pobres, va rebre la primera visita oficial del prelat. Allà viuen molts preveres retirats o malalts, als quals Mons. Murgui va agrair «el gran exemple que són per a nosaltres». Va animar les persones majors a continuar amb la seva tasca dins l'Església: «Pensin que encara poden fer per l'Església allò més important: estimar-se entre vostès.» Arran d'això, va recordar les paraules de Jesús pronunciades el Dijous Sant: «Coneixeré que sou dels meus perquè us estimeu.»

«He tractat de transmetre en la nostra societat que aquestes persones que ja tenen uns anys no necessiten únicament metges ni medicines. Al nostre món hi ha un gran dèficit d'amor, de companyia... Hi ha molts tipus de tractament, però la malaltia més gran és la solitud. I per a la solitud no hi ha pastilles. Només serveix l'amor.»

Més tard, Jesús Murgui es va dirigir a la presó de Palma, on un grup de voluntaris de Pastoral Penitenciària l'esperava. Amb el mateix esperit de conèixer els més necessitats de la societat, va indicar que «introduir estimació i somriures en les vides dels privats de llibertat és primordial».

Al capvespre, els tallers ocupacionals de Càritas, situats a Verge de Lluc, van rebre la visita del bisbe de Mallorca. Aquests tallers acullen més de 40 persones que realitzen diverses tasques de restauració de joguines, neteja de roba, reciclatge, entre d'altres.

Finalment, Jesús Murgui va celebrar l'Eucaristia de la Càtedra de Sant Pere. El Seminari, que en aquesta data celebra la festivitat del seu titular, va acollir les paraules del nou pastor de Mallorca: «Només vull donar l'enhorabona als joves que han triat un camí molt clar, el millor de tots: gastar la vida per amor i servei als altres.»

Cristina Sánchez

Residencia Geriátrica Bonavita

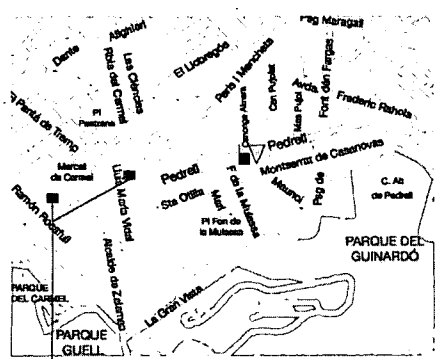
¿Busca lo mejor?

Las mejores instalaciones. Los mejores profesionales

51 plazas residenciales en un edificio de nueva construcción.

El más moderno equipamiento geriátrico. Habitaciones exteriores con Calefacción, Aire acondicionado, Teléfono, Hilo Musical y Televisión.

- Módulo de demencias
- Atención Sanitaria
- Fisioterapia
- Animación
- Dietas especializadas
- Estancias permanentes y temporales

Visítenos o solicite información en :

RESIDENCIA BONAVITA

C/ Pedrell, 111 - 08032 - Barcelona

Tel. 93 357 00 55 - Fax 93 357 03 20

www.residenciabonavita.es

email: info@residenciabonavita.es

Parada autobús 39

Barcelona

Mn. Francesc Prieto, rector del Seminari Menor i Major de Barcelona

«El Seminari no és una fàbrica de vocacions»

BARCELONA.— Aprofitant la celebració propera del Dia del Seminari, Mn. Francesc Prieto, rector del Seminari Menor i Major de Barcelona, reflexiona sobre la vocació

sacerdotal, sobre les seves llums i les seves ombres, sobre el present i el futur d'aquest do inabastable que al llarg dels segles Déu no ha deixat mai d'oferir a la seva Església.

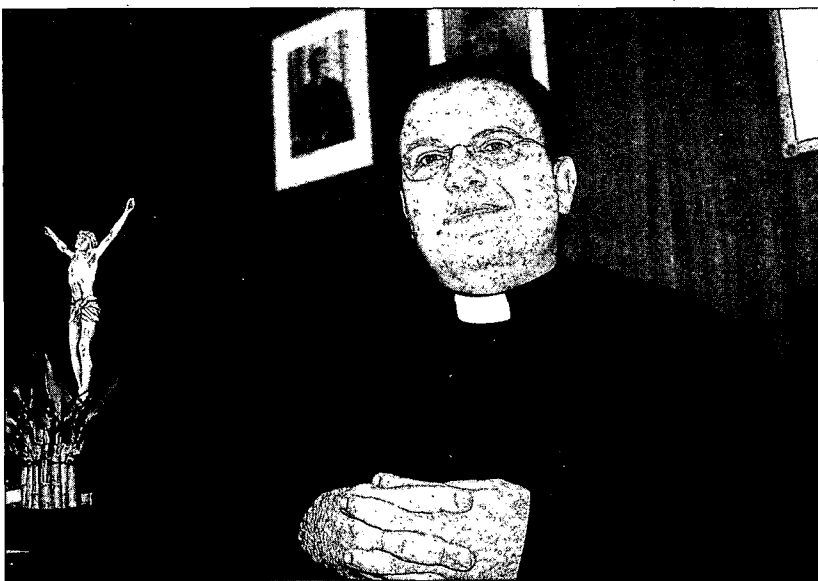
—El lema d'enguany del Dia del Seminari serà «Fa més feliç donar que rebre»... Com convèncer els joves que realment és així?

—En un món en què es valora molt la generositat dels joves, l'Església presenta també el camí del sacerdoci com una opció de generositat, una opció de donar la vida totalment. Qui ha fet l'experiència de donar-se als altres, ha pogut descobrir que rep més que dona, que s'omple de felicitat... Amb el lema d'enguany convidem a la generositat de donar-se pels altres d'una manera definitiva, com una opció totalitzant de la vida. No inventem, però, res ja que com també diu Jesús a l'Evangeli, donant la vida és com veritablement la guanyes.

—Què representa aquest «donar-se totalment» des de la vocació sacerdotal?

—Vivim en un món per evangelitzar que necessita més que mai una bona notícia. Necessita que algú l'estimi. Aquest és el sentit de la vida sacerdotal, passant fent el bé, com Jesús, oferir la vida amb

Mn. Francesc Prieto és també delegat de Vocacions de l'arquebisbat de Barcelona.

—En aquest món cada vegada més secularitzat, creu que per fer-se capellà s'ha de tenir una mica de vocació marcial?

—El martiri no va amb ningú, no s'ha de buscar. En tot cas, s'ha de tenir la fortalesa per confessar la fe allà on sigui, i potser en moments difícils. Hem de superar una visió pessimista del món. Més que mirar les dificultats hem de partir del nostre convenciment. Si jo sento que la meua vida està cridada a proclamar el Regne de Déu i viure segons les Benaurances, i trobo que el Senyor em dona un Esperit nou per fer-ho, encara que molta gent pensi el contrari, això no m'ha d'afectar. La nostra societat té molts reptes, però no se n'ha de fer un gra massa. Continua havent-hi molta gent consagrada, generosa, que van sembrant el Regne de Déu... Hem d'oferir com un tresor allò que nosaltres vivim, independentment del que pensin els altres.

—Com a rector del Seminari Menor i Major de Barcelona, és la seva més gran urgència la d'atreure vocacions sacerdotals?

—El Seminari no és una fàbrica de vocacions. El Seminari té la vocació de formar els candidats segons la voluntat del bisbe. Les vocacions s'han de plantejar dins de la pastoral ordinària. Allà és on s'ha de mirar si realment el presbiteri i les comunitats estan en la línia que vol el Senyor. La manca de vocacions és culpa de tots, i ens hem de preguntar què estem oferint, quin testimoni estem donat, què fem amb les vocacions... sense oblidar mai que és l'Esperit Sant qui les suscita.

—Quins són els pilars per formar bons capellans?

—La Santa Seu remarca sobretot la formació humana i espiritual, com aspectes bàsics. Això no vol dir descuidar la formació intel·lectual i la formació pasto-

ral. Però evidentment, avui dia, comptem amb prou mitjans acadèmics com per oferir una bona i sòlida formació doctrinal del Magisteri de l'Església.

—Per què aquesta insistència en la formació humana i espiritual?

—Per diferents circumstàncies la maduració humana avui s'ha retardat. Abans es parlava d'un home de 30 anys, i ara es parla d'un jove de 30 anys. Els processos han canviat i des de la Santa Seu se'ns demana que acompanyem especialment aquests processos de maduració humana i espiritual. No hem de donar res per suposat, sobretot en l'aspecte religiós, atesa la manca d'una educació sòlida a la família i a l'escola. Abans de ser sacerdots, han de ser bons cristians, que practiquin, que preguin, que coneguin els manaments de Déu, de l'Església, que visquin a l'estil de les Benaurances, que se sàpiguen en la presència de Déu... Tot això no és específic d'un sacerdot, sinó de la vida cristiana. L'important és ser del Senyor, i després cadascú ho farà segons els seus talents, els seus carismes i la seva personalitat. D'aquí la riquesa i pluralitat de carismes. El sacerdoci esdevindrà una opció per servir l'Església en nom del Senyor.

—Al Seminari de Barcelona, en els últims anys poden estar força contents...

—Estem contents i satisfets perquè el Senyor no deixa mai sola la seva Església. Crist i el seu missatge continua sent atractiu i això ens omple de joia. El nombre no és el més important, tot i que hem de buscar que siguin com més millor. Calen bons i abundants sacerdots. Hem de donar gràcies a Déu perquè Barcelona, malgrat que viu una fortíssima secularització, encara podem oferir una bona vida comunitària. Tenim molt bones vocacions, gent generosa que vol entregar la vida al 100% i que seran uns excel·lents sacerdots...

Exposició al claustre del Seminari

Fins al 31 de març, de 9.00 a 21.00, de dilluns a divendres, i de 9.00 a 13.00 els dissabtes, al claustre d'honor del Seminari Conciliar de Barcelona, té lloc l'exposició d'un Historiograma sobre el camí de l'Església i un Bibliograma de la Història del Poble de Déu. L'exposició vol donar a conèixer els 2.000 anys de la història de l'Església i el camí de la revelació del Poble d'Israel i a tota la humanitat. Amb aquesta mostra des del Seminari es vol començar a fer memòria de la culminació de les obres de l'edifici conciliar, que van ser inaugurades de manera solemne el 4 de desembre del 1904 pel cardenal Salvador Casañas amb motiu de l'aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada.

—Què han de poder oferir aquests seminaristes, i futurs capellans, al món d'avui?

—Sobretot han de ser uns experts a l'hora de rentar els peus als altres. Han de poder oferir profèticament aquelles qualitats que potser el nostre món més necessita: acolliment, tendresa, respecte... Hem d'obrir espais d'humanització, d'acolliment, de trobada amb el Senyor. Aquests són els reptes que hem d'afrontar avui. I això el sacerdot només ho pot afrontar amb garanties des d'un profund enamorament de Jesús.

Samuel Gutiérrez

Actes del Dia del Seminari

- ✓ **13 de març:** Recés vocacional predicat pel cardenal Ricard M. Carles, de 10.00 a 13.30 al Seminari Conciliar (Diputació, 231)
- ✓ **20 de març:** Jornada de Portes Obertes, de 17.00 a 20.00. Visita guiada a l'edifici i comunitats dels seminaristes. Vetlla de Pregària per les vocacions sacerdotals, a la capella del Seminari, de 20.00 a 22.00 h, dirigida pel rector del Seminari i delegat episcopal de pastoral vocacional, Mn. Francesc Prieto.
- ✓ **21 de març:** A tota la diòcesi, celebració del Dia del Seminari amb el lema «Fa més feliç donar que rebre»

generositat i sembrar amor. La crida de tot sacerdot és seguir el Senyor sense condicions. En definitiva, fiar-se de Déu i com tota aventura, pensar que realment val la pena. És confiar totalment a Déu la teua vida, deixar-nos guiar i conduir pel seu Esperit, que és qui ens crida vers aquesta vocació. Ell ens donarà la força. Cal pensar també que aquesta aventura té reptes i incògnites, però que el desig de generositat, d'entrega, de voler un món millor, de fer possible el Regne de Déu, és una utopia que pot esdevenir realitat.

Trobada de reflexió per a joves de les Filles de la Caritat

BARCELONA.— Els dies 6 i 7 de març té lloc una trobada de reflexió per a joves organitzada per les Filles de la Caritat i Congregació de la Missió de Barcelona. Es tracta d'oferir un espai de reflexió, de pregària, de convivència per compartir experiències, des de la vida, la fe en Crist i la sensibilitat envers els més dèbils o empobrits de la societat. La trobada, que va adreçada a joves a partir dels 18 anys que vulguin plantejar-se la seva vida a fons, té lloc a la residència Maria Reina (C/ Sant Pere Claver, 17, de Barcelona). Per a més informació: tel. 936 530 102 (Isabel Bugés) o 933 211 030 (Pilar Herrando).

L'espectacle religiós és un autèntic esdeveniment de fe i d'amor

«La Passió» de Cervera, més de cinc segles revivint l'Evangelí

En ple segle XXI, molta gent es preguntarà si encara avui pot resultar atractiu assistir a una representació com *La Passió* de Cervera. Els seus organitzadors tenen una resposta contundent:

«Sí! *La Passió* de Cervera és quelcom més que un espectacle. És espectacle amb missatge. És vivència, art i poesia. És doctrina: comunió entre actors i espectadors. És un missatge universal de

pau i d'amor!» Des del proper 7 de març, al Gran Teatre de *La Passió* de Cervera, podrem gaudir, com cada any, d'unes representacions úniques de la vida de Crist i del seu misteri de Passió.

Quan al segle XVI la comunitat parroquial de Cervera va acordar portar a terme una representació de la Santa Passió de Nostre Senyor Jesucrist dins del temple parroquial, van ser bàsicament els sacerdots de la vila els encarregats de fer-ho. Ells interpretaven gairebé tots els papers, fins i tot els femenins, amb el desig que el poble fidel pogués viure i entendre millor les lliçons evangèliques, especialment el misteri central del cristianisme: la Passió de Jesús. Ben aviat van donar-li més valor a la representació teatral del misteri que a les pròpies predicacions. Com es recull en els llibres de la comunitat, els sacerdots estaven convençuts que a través d'aquells espectacles quedava «imprès en l'ànima dels fidels la gloriosa vida de Nostre Senyor Jesucrist». El

poble assistia a l'església de Santa Maria de Cervera durant tota la Setmana Santa, un capítol evangèlic diari, des del diumenge de Rams fins al dissabte de Glòria.

Aquest es l'origen i l'essència, que mai no s'ha perdut, de les tradicionals representacions de la Passió cerverina. Els temps, però, han canviat i les formes d'aquest espectacle teatral han esdevingut unes altres. Això no impedeix que, com llavors, la Passió continuï portant «l'emoció al cor» i esdevingui vertadera meditació i vivència. *La Passió* avui mou gairebé 300 actors i aprofita al màxim tots els mitjans moderns d'escenografia. A Cervera, ciutat que té en *La Passió* un dels seus pilars referencials, fins i tot s'ha construït un gran teatre *ex professo* per a aquestes representacions.

CINC SEGLES D'HISTÒRIA

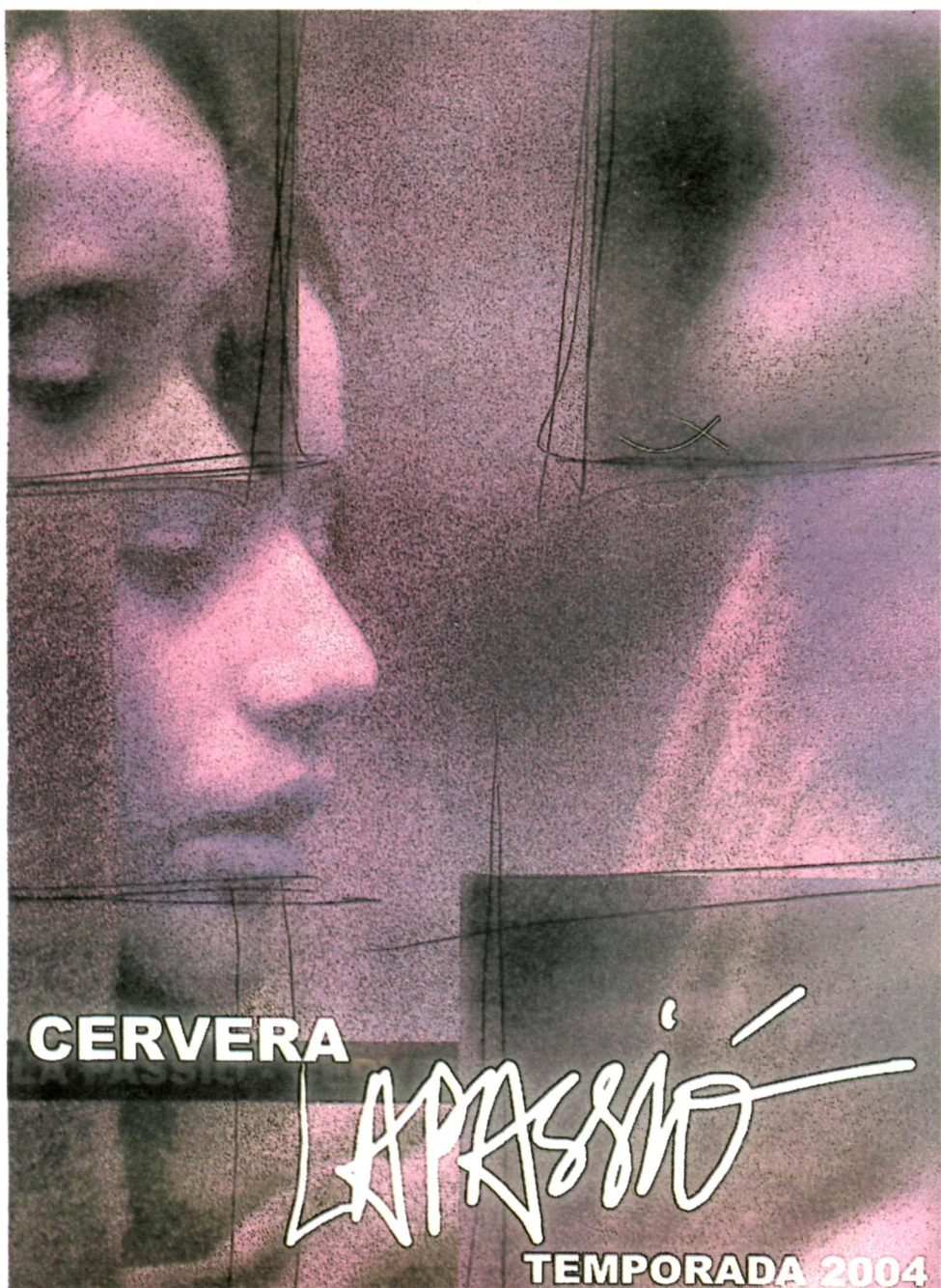
Segons els documents que es troben a l'Arxiu Comarcal de Cervera, les representacions de la Passió s'inicien l'any 1481. Es feien, al principi, dins de l'església de Santa Maria fins que el Concili de Trento (1545-1563) va prohibir tot acte no litúrgic a l'interior dels temples. El poble, però, no va voler perdre aquesta manifestació de fe i d'amor i la Passió, a manera dels antics actes sacramentals, es comença a representar a l'exterior, a la plaça de la Seboteria, a tocar de l'església. Els intèrprets ja no seran els sacerdots sinó la mateixa gent del poble. Tothom s'hi aboca. Les cròniques de l'edat mitjana descriuen que les representacions de la Passió atreuen «innombrables munió de gentes de fins contrades llunyanes i tots estaments».

En el segle XIX es representa la Santa Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons el text de fra Anton de Sant Jeroni, monjo de Montserrat, que havia estat imprès a Lleida. Posteriorment les representacions passen a l'interior dels teatres, amb textos d'Àngel Guimerà, l'any 1935, i de Rossend Perelló, a la Quaresma del 1936. La guerra civil posa un parèntesi obligat en l'escenificació d'aquestes tradicionals manifestacions religioses-populars.

Acabada la guerra civil, novament la gent del poble es proposa recuperar les seves tradicions i costums més entranyables, entre elles, com no podia ser d'una altra manera, la representació del misteri de la Passió. Dos joves poetes, Emili Rabell i Josep M. Sarrate van elaborar llavors un nou text, d'una banda, més fidel als evangelis, i de l'altra, més d'acord amb les noves tècniques d'escenografia. Durant la Quaresma de l'any 1940,

Hi participen gairebé 300 actors, fins i tot els més menuts.

Temporada 2004

Dies de representació:

En llengua castellana: 7, 21 i 28 de març, i 1 de maig.
En llengua catalana: 4, 9, 18 i 25 d'abril.

Horaris:

Primera part - Vida pública de Jesús: matí de 10.15 a 12.30 h
Segona part - Passió, mort i resurrecció: tarda de 15.00 a 17.30 h
Els dies 4 i 9 d'abril, en sessió contínua, de 16.00 a 20.30 h

Preus:

Butaques centrals i preferència: 18 euros.
Butaques laterals: 16 euros.
Descomptes especials per a grups

Informació i reserva:

En agència de viatges i despatx central:
Sra. M. Teresa Trilla - Plaça Santa Anna, 1 - 25200 Cervera
Tel. 973 530 357 / 973 532 661 - Fax 973 530 357
De les 10.00 a les 13.00 i de les 16.00 a les 21.00.
A/e: passio@interbook.net Web: www.lapassio.org

«La Passió» de Cervera convida a reviure l'Evangeli.

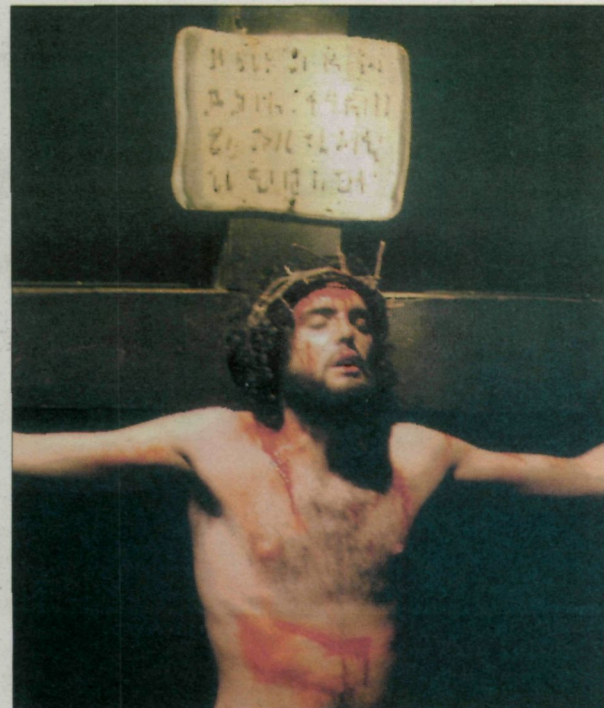
Un gran escenari permet donar el màxim relleu al relat evangèlic.

es va estrenar *Cristo, misterio de Pasión*, actualització de les escenificacions medievals del Misteri de la Passió. L'èxit, com es demostra en l'afluència de públic, ha estat constant des de llavors ençà i malgrat que el text continua sent el mateix, la posada en escena ha anat afegint innombrables millores.

Davant de l'èxit assolit en les representacions de *La Passió*, el Patronat es va proposar fa uns quants anys, amb una gran il·lusió i no pas pocs esforços, aixecar un nou local, un gran teatre, concebut especialment per a aquest espectacle. Es crea així el Gran Teatre de la Passió, dotat d'un gran escenari —30 metres—, capaç de donar el màxim relleu a les escenes evangèliques i amb un gran aforament —de 2.000 persones—, inspirat en l'antic teatre grec. Resolt de forma moderna, constitueix una obra excepcional a tot l'Estat espanyol i ha fet que la Passió de Cervera esdevingui una vivència autèntica i inoblidable.

AL SERVEI DE L'EVANGELI

Tota l'escenografia de *La Passió* està posada al servei de l'Evangeli, a fi que el públic assistent, creient o no, pugui viure plenament la representació i captar el missatge universal que li arriba des de l'escenari. Per unes hores, un grup entusiasta d'actors es converteix en els personatges evangèlics, ja sigui vestint les túniques del

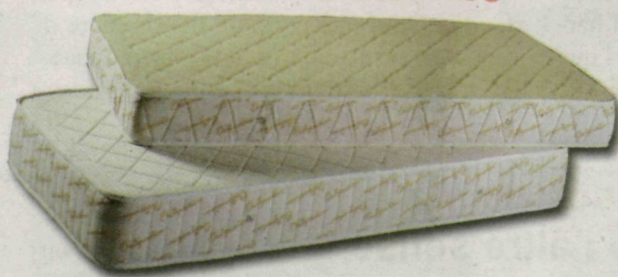
La representació ofereix escenes interpelladores.

poble jueu, representant els apòstols, incorporant les figures sublimes de Crist o de la Mare de Déu, de les dones o dels fariseus que demanen la mort de Jesús... Fins i tot els nens formen part d'aquesta munió d'actors —gairebé 300— que avui, 2.000 anys després, volen portar un missatge de fe i d'amor més enllà del que pugui ser una bona representació teatral.

Tot això i molt més es pot assaborir a partir del proper 7 de març al Gran Teatre de la Passió de Cervera, en versions catalana i castellana, on es reviurà un any més, i en són ja més de cinc-cents, una representació teatral que no deixarà indiferent ningú. (C.C.)

ELS AMICS D'ELIOTEL 40 ELS OFEREIXEN

Matalàs Eliotel 40

Amb la compra de qualsevol dels nostres matalassos li **regalem**

un altre matalàs o un somier articulat pel cap i pels peus

Matalàs làtex 100%

CONTINUEM MANTENINT UNES OFERTES MAGNÍFIQUES PER ALS MESOS DE MARÇ i ABRIL

L'OPERACIÓ RENOVE:

Li donem 80 euros pel seu matalàs vell quan en compri un de nou i li retirem el vell

Somier articulat metàl·lic

Les 20 primeres trucades podran escollir entre els regals següents:

- coixí terapèutic
- o minicadena amb CD
- o TV color 14"
- o càmera fotogràfica digital

Truqueu al telèfon 902 101 023
i concreteu una visita sense compromís

Barcelona

Reconeixement civil a la tasca de l'Església

Mn. Joan Alemany i Mn. Salvador Torres han estat guardonats amb la Medalla d'Honor de la ciutat de Barcelona

L'empremta de Mn. Joan Alemany Esteve (Sant Sadurní d'Anoia, 1920) ha estat molt pregona arreu on s'ha fet present: ja sigui a les parròquies on ha exercit el seu ministeri sacerdotal (Sant Medir i Sant Ildefons a Barcelona, o Sant Fost de Campsentelles, principalment); ja sigui com a fundador de l'Escola de Periodisme de l'Església o com a capellà del Sanatori de Tuberculosos o del Col·legi Major Fra Junípero Serra. Mn. Alemany, que també ha estat guardonat amb la Creu de

Sant Jordi per la seva dilatada trajectòria en favor de la cultura, va conèixer en pròpia carn els horrors de la guerra civil, va ser ordenat capellà el 1949 a la Universitat de Comillas i va estudiar Ciències Socials a Lovaina, Bèlgica, on va descobrir l'Acció Catòlica i va conèixer el canonge Josep Cardijn, el gran promotor, fundador i consiliari general del moviment de la JOC (Joventut Obrera Catòlica). Tot i que fa cinc anys que Mn. Joan Alemany es va jubilar, encara el podem trobar a la parròquia de Sant Ildefons «tapant forats», com diu ell, donada la manca de relleu generacional, i fent present un dels seus «leitmotiv»: fer de l'església la casa de tothom.

—Com definiria el tarannà del seu ministeri sacerdotal?

—Vaig anar a la guerra als 17 anys, quan ja era seminarista. Sóc de la lleva del 1941. L'experiència de la trinxera em va fer descobrir la riquesa del cor humà i, un cop acabada la guerra, em vaig proposar de fer una Església molt propera a la gent. Després de passar un any al Seminari de Barcelona, vaig anar a la Universitat de Comillas, a Santander, per cursar Filosofia i Teologia, i allí em van ordenar. Jo diria, doncs, que el meu tarannà és més aviat un tarannà obert, comprensiu, dialogant i que roman al costat de la gent.

—Què va significar l'estada durant tres anys a Lovaina en el seu llarg camí ministerial?

—Va implicar una obertura d'horitzons i una visió molt positiva per a mi, no únicament des del punt de vista social sinó també eclesial. En aquella època es vivia una mena de preconili: el compromís dels capellans obrers, l'Acció Catòlica especialitzada, la JOC... Sempre dic que la meua vida s'ha basat a anar obrint horitzons, en el sentit d'una visió més oberta, més eclesial, més universal i, en definitiva, més catòlica de l'Església. I això, però, sense trencar amb una línia de continuïtat basada en el servei i en la

donació.

—Vostè, que va fundar i dirigir del 1964 al 1974 l'Escola de Periodisme de l'Església, quin creu que ha de ser el paper dels periodistes cristians?

—En primer lloc, s'han de destacar per ser ben objectius i, quan donen la seva opinió, si és que l'han de donar, ha de fer molta referència al fet cristià. El periodista cristià, més que deixar-se barrejar amb línies polítiques, s'ha de destacar per la manera com analitza els fets des d'un punt de vista cristià.

—Com valora el reconeixement que la ciutat de Barcelona li brinda amb la Medalla d'Honor?

—M'agrada perquè, en el fons, tot això ho dec a l'Església, perquè és qui m'ha ensenyat a observar, apreciar, estimar i estar al costat de les persones; base imprescindible per a la pastoral.

—L'Església del demà ha d'estar basada en el testimoniatge?

—La gent se sent més atreta pel testimoniatge de persones com la mare Teresa de Calcuta que per tots els discursos o cartes que es puguin escriure. L'Església, com ha fet sempre, ha de fer-se present als llocs on la societat no arriba, perquè és d'aquesta manera com tindrà credibilitat. (C.M.)

«L'Església m'ha ensenyat a estimar i a estar al costat de les persones»

Era l'any 1961 quan Salvador Torres Romeu va ser ordenat capellà de la diòcesi de Barcelona. Era una època d'ordenacions massives, de vocacions que naixien gràcies al testimoni d'altres capellans i d'una Església que encarava el Concili Vaticà II. Mn. Torres va subscriure aleshores, i encara el manté ben viu, un compromís amb l'Església de Jesús i amb el món; amb l'Evangeli i amb l'acollida als més necessitats. Al llarg del seu ministeri pastoral, va viure el barraquisme dels anys seixanta a Torre Baró i Trinitat; va obrir les portes de l'església de Crist Rei de la Sagrera a les primeres reivindicacions dels immigrants, i va seguir la crida missionera que el va portar entre el 1966 i el 1973 a servir la diòcesi de Douala, al Camerun. Des de fa vuit anys és rector de Sant Paulí de Nola i de Sant Ermengol, en una zona fronterera entre la majestuositat del Fòrum Universal de les Cultures i la decrepitud del barri de la Mina. Aquest capellà nascut fa 65 anys a Vilafranca del Penedès sap, molt a desgrat seu, que les estructures humanes no evolucionen amb la mateixa rapidesa que les construccions urbanístiques, i que no tots els problemes se solucionen amb un tractament urbanístic de bellesa.

—Quins valors han guiat el seu ministeri sacerdotal?

—Sempre he volgut que la parròquia fos un punt d'acollida de la diversitat de les persones que configuren el barri. Tot i mantenir molt la identitat catalana, la nostra església sempre ha estat una llar acollidora i integradora, tant de persones i famílies procedents d'arreu de l'Estat, com dels immigrants de més enllà de les nostres fronteres. Tot el que sigui afavorir l'entesa, l'harmonia, el no enfrontament, són valors que conflueixen amb els valors ciutadans de què també som portaveus l'Església.

—Vaser l'any 1992, com a rector de Crist Rei de la Sagrera, quan va acollir un tancament d'immigrants.

—Va ser una de les primeres reaccions importants de cara a tota la problemàtica que comporta l'assentament d'immigrants entre nosaltres. Aleshores encara no hi havia l'allau que tenim actualment, però ja començava a ser notori el fenomen així com la manca de mitjans i d'atenció. Recordo que la guspira que va motivar la tancada va ser perquè per regularitzar els papers de vegades havien de fer dos i tres dies de cua. L'acció de tancar-se en una parròquia i tot el que això comportava va ajudar a resoldre una demanda que, d'altra banda, era ben simple. A l'Església van trobar aquesta acollida tan pròpia dels cristians.

—Una acollida ben pròpia, però de vegades mal entesa...

—El nostre compromís cristià es refereix a tota la vida de les persones i no només en la seva vessant estrictament religiosa i

espiritual. Jo sóc de les persones que miro l'altre sense separar-ne les necessitats vitals humanes de l'experiència religiosa. És un conjunt tan travat i, d'altra banda, tan evangèlic, que fa que l'atenció a la persona sigui prioritària.

—Què va significar l'estada missionera al Camerun?

—Per a la nostra generació de preveres, la vessant missionera al Tercer Món era molt aguda i, com que érem un bon nombre de capellans, no plantejava cap problema aquest desig d'anar a servir més enllà de la nostra diòcesi. (Tema, d'altra banda, que malgrat la manca de preveres trobo igualment vàlid, ja que qualsevol acció que puguem emprendre de cara al Tercer Món és un clam.) Quan ho vius de primera mà t'adones que totes les coses que aquí ens plantejem fan riure si les comparem amb la gravetat del drama del Tercer Món, i més en el

«Jo sóc dels que miro l'altre sense separar-ne les necessitats vitals humanes de l'experiència religiosa»

cas d'Àfrica.

—L'Església ha de ser més testimonial per ser creïble als ulls del món?

—Hi estic completament d'acord. Cal una autenticitat d'Església, de simplicitat, de veu profètica, d'una manera de ser més senzilla, més pobra i més propera, de no condemnar, d'estar a prop dels senzills, i això ja ho fa l'Església, però, malauradament, el rostre que apareix en els mitjans no és aquest. Que bé si en l'Església poguessin fer-se sentir veus que no fossin de condemna ni d'amenaça, per tal que a partir de la profecia de Jesús, de l'acollida i de l'evangeli, ressonés una veu ben necessària per al món d'avui.

Carme Munté

Tarragona

La festa de la Mare de Déu de Lourdes reuneix la família de l'Hospitalitat

■ Mons. Lluís Martínez Sistach va tenir paraules encoratjadores per als malalts

TARRAGONA.— El diumenge 15 de febrer la catedral de Tarragona es va convertir en el punt de trobada dels membres de l'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes, per honorar la patrona, amb motiu de la seva festivitat. En total van ser unes 250 les persones, entre malalts, acompanyants i cuidadors, les que van assistir a l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

Foto: Jaume Catà

L'arquebisbe de Tarragona va presidir l'Eucaristia.

En l'homilia, l'arquebisbe Lluís va exaltar la figura de la Mare de Déu, «que és la mare sol·lícita que acull les expectatives de tots els seus fills i aconsegueix per a ells la salut de l'ànima i del cos. Per això hi ha tanta aflluència a Lourdes de malalts en el cos o en l'esperit: els fills intuïm l'escalf, el consol i l'ajut de la Mare de Déu i mare nostra». Així mateix, va tenir paraules encoratjadores per als malalts.

Al migdia, els membres de l'Hospitalitat es van reunir en un dinar de germanor al Col·legi La Salle, al qual també va assistir l'arquebisbe i el consiliari, Mn. Joaquim Gras. Havent dinat, els assistents es van traslladar a la sala d'actes del centre, on el

president de l'Hospitalitat, Antoni Boada, va informar de les properes trobades a fer i de la peregrinació conjunta amb la resta de les Hospitalitats de les diòcesis catalanes.

La festa va continuar amb diferents actuacions artístiques i musicals, com ara el grup Dyane-35, de rock català; el col·lectiu de rapsodes El Balcó; les interpretacions de Juli Elgarista; acompanyat a l'orgue pel mestre Olivé, i l'actuació de The Armonics by Brothers in Concert. Van ser unes hores amenes i d'allò més distretes, enmig d'un ambient d'autèntica fraternitat.

Joan Boronat

La X Marxa de la Solidaritat va aplegar 1.200 persones.

Mans Unides ajudarà comunitats d'Àfrica, Àsia i Sud-amèrica

TARRAGONA.— Mans Unides ha iniciat la campanya número 45 que enguany duu el lema «El futur del món, compromís de tothom», amb l'objectiu de continuar treballant pels drets dels més pobres del món a viure amb pau i dignitat. Cada any, gràcies a la generositat de col·laboradors i de simpatitzants, Mans Unides finança prop de 900 projectes de promoció agrícola, educativa, sanitària i sociocultural en més de seixanta països d'Amèrica Llatina, Àsia i Àfrica.

Per a aquesta campanya del 2004, Mans Unides de Tarragona ha anunciat quins són els projectes de desenvolupament per a aquest primer semestre de l'any, així com el calendari d'activitats, algunes de les quals ja s'han dut a terme. Aquesta campanya pretén ser «una crida al compromís davant de la globalització, sensibilitzar i denunciar les grans injustícies del nostre temps i finançar projectes que ajudin els països del sud en el seu desenvolupament», ha explicat Maite Rodríguez, delegada a Tarragona de Mans Unides.

Durant aquest primer semestre, Mans Unides de Tarragona es proposa finançar quatre projectes, l'import dels quals ascendeix a 187.661 euros.

El primer projecte, per al qual es destinaran 38.809 euros, serà la construcció d'un centre de formació professional en un barri marginal de Nairobi, la capital de Kenya. Els beneficiaris seran 250 alumnes, en torns de matí i de tarda. Els joves viuen al costat d'un antic abocador. El barri de Mukuru té 400.000 habitants, el 60% dels quals són menors de 16 anys.

Un total de 48.461 euros s'invertiran en la compra d'una ambulància destinada a atendre la població de Sagabari (República de Mali), dedicada a l'agricultura de subsistència, que té el centre de salut més proper a 80 quilòmetres de distància. En col·laboració amb la Fundació per la Promoció i la Defensa de la Vida (Fundavida), Mans Unides finan-

çarà un projecte que té com a objectiu formar cent promotors dels drets humans a El Salvador, que atendran unes 13.000 persones, amb una inversió de 68.800 euros.

Finalment, un total de 5.000 persones es veuran beneficiades pels 32.391 euros que es repartiran a través de microcrèdits al poble de Stuntzabad i quatre nuclis més de la rodalia, al Pakistan. El programa consisteix a generar ingressos a través de crèdits de poca quantitat que serveixin per promoure negocis i activitats agrícoles, entre les dones de la comarca.

Programa d'activitats

A hores d'ara ja s'han desenvolupat diverses activitats per promocionar la campanya i recaptar recursos a benefici de Mans Unides, com el dejuni voluntari, el sopar de la fam, que va tenir lloc a Cambrils, la col·lecta a totes les esglésies catòliques de la diòcesi o la X Marxa de la Solidaritat, el 18 de febrer passat, que va comptar amb la participació de quinze centres docents de Secundària de Tarragona i que va aplegar 1.200 persones, entre alumnes i professors. El recorregut de divuit quilòmetres esponsoritzat per familiars i amics és l'aportació de cada alumne i el total recollit serà dedicat al projecte de desenvolupament Centre de Formació Professional a Kenya.

Per al mes d'abril, en una data encara per determinar, es farà un festival musical al Teatre Metropol de Tarragona, a càrrec de la Banda Unió Musical de la ciutat, així com també es posarà en marxa l'exposició itinerant *La pau és justícia*, que consta de setze plafons. D'altra banda, del 14 al 23 d'abril, Mans Unides participarà en l'exposició col·lectiva al pati Jaume I de l'Ajuntament de Tarragona sobre els projectes de desenvolupament finançats pel Consell Municipal de Cooperació Internacional de l'Ajuntament de Tarragona. (J.B.)

Recta final del curs sobre la construcció d'Europa

TARRAGONA.— Dues són les ponències que resten per acabar el curs sobre la construcció d'Europa que ha organitzat l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (Insf) de Tarragona i que es va iniciar el 13 de febrer passat. Aquest curs, que té una validesa d'1,5 crèdits per als alumnes de la Universitat Rovira i Virgili i de l'Insf, se celebra al Centre Social i Cultural de la Fundació la Caixa (c/ Cristòfor Colom, 2), de Tarragona, els divendres assenyalats a les set de la tarda.

Així, el dia 5 de març hi haurà la conferència a càrrec de Mn. Armand Puig, director de l'Insf, sota l'enunciat d'*El futur de l'Europa dels valors*. Finalment, el dia 12 de març, serà l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, qui tancarà

el curs parlant sobre *La laïcitat de la Unió Europea i la seva constitució*.

Els anteriors ponents van ser Mn. Joan Bestard, professor del CETEM-Mallorca, que va tractar *La solidaritat com a resposta a la globalització*; Mn. Miquel Barbarà, professor de Sociologia i vicari general de l'arquebisbat de Tarragona, que va abordar el *Canvi sociocultural i fet religiós*, i el P. Joaquim Giol, delegat de Migracions del bisbat de Girona, sota el títol d'*El rept de la immigració*.

Cal esmentar que l'assistència a les conferències és oberta a tothom, motiu pel qual, a banda dels estudiants, són un bon nombre les persones que acudeixen per escoltar l'exposició dels diferents ponents. (J.B.)

Recapte
LA HUERTA EN CASA

L'opció intel·ligent per a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 104€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.145€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

Tortosa

Segona plenària del Moviment de Joves Cristians

■ Agustí Adell Gisbert va resultar elegit com a nou president diocesà

BENICARLÓ.— La segona plenària del Moviment de Joves Cristians (MJC), del curs 2003-2004, va tenir lloc a la parròquia de Sant Pere Apòstol a Benicarló. Entre els diversos temes a tractar va destacar l'elecció del nou president diocesà. Agustí Adell Gisbert, de Jesús, va ser l'elegit.

Amb un total de vint-i-dos assistents, es va iniciar la reunió amb una estona de pregària. Acte seguit, el president en funcions va explicar l'ordre de la reunió: Permanent i Plenàries (sistema actual i projecte per a l'any vinent), memòria de totes les activitats realitzades fins al moment al llarg del present curs, activitats en el que resta de curs i torn obert de paraula.

En primer lloc, doncs, es va explicar el sistema actual de funcionament i la finalitat de la Permanent, que continuarà vigent fins a final de curs: reunions d'acord amb la programació del curs, habitualment una reunió cada mes. Pel que fa a la Plenària, que

La reunió va tenir lloc a la parròquia de Sant Pere Apòstol de Benicarló.

està formada per gent de la permanent (un membre o dos de cada grup a més del consiliari), se celebra una reunió per trimestre.

El sistema que es va plantejar per al curs vinent és que la Permanent sigui un grup àgil, amb 5-7 persones dels pobles i amb una forta presència històrica de joves

(Alcanar, Benicarló i Tortosa). La Plenària la constitueixen els membres de la permanent, un membre o dos de cada grup a més del consiliari i totes aquelles persones amb una realitat juvenil o que tenen certa inquietud per treballar conjuntament i orgànicament pels joves de la diòcesi. Celebren dues reunions per trimestre.

Respecte de les activitats fetes fins aquell moment, es van comentar els quatre cursets realitzats, així com el nombre de participants, pobles, monitors, suport logístic i espiritual... especificat per a cada trobada, a manera de resum. També es va recordar el Curset de Revisió de Vida, realitzat el 6 i 7 de desembre conjuntament amb ACGA. Hi van participar dotze joves.

Pel que fa a les activitats que resten en l'actual curs, cal destacar la Pasqua Jove del 7 al 10 d'abril, un curset d'engrescament del 23 al 25 d'abril i la Jornada Diocesana el 25 d'abril, que celebrarà el 25è aniversari de la fundació del MJC.

En el torn de la paraula es va agrair la tasca feta per l'anterior president i es va encoratjar el nou, Agustí Adell Gisbert.

Víctor-Manuel Cardona

Cursets d'engrescament i d'iniciació

El Moviment de Joves Cristians (MJC), que ha complert ja els vint-i-cinc anys de funcionament, és l'encarregat de coordinar i d'impulsar bona part de la pastoral de joves al bisbat de Tortosa. Per aquest motiu ha organitzat tres cursets d'engrescament per a la gent més jove, tercer i quart d'ESO, i un d'iniciació per als que tenen l'edat de primer i de segon de batxillerat.

Els cursets d'engrescament, que es van fer al Refugi Cardenal Carles al Mont Caro, els mesos de novembre i de gener, tenen com a finalitat el que el seu propi nom assenyalava: engrescar els joves en el que és el seguiment de Jesús i continuar, després de la Confirmació, participant de la vida de la parròquia, a més de presentar-los el MJC com una eina vàlida per recórrer aquest camí unit esforços i responent a les inquietuds pròpies de l'edat.

A partir d'una sèrie de treballs senzills se'ls va ajudar a reflexionar un poc sobre la seva vida i sobre la fe. A banda es va tenir cura del temps lliure per crear

Els joves van passar uns dies de convivència al Mont Caro.

un ambient de convivència i de coneixement entre tots, així com de la celebració del diumenge, en especial de l'Eucaristia molt participada pels assistents. També es va procurar fer una presentació dels materials que el MJC ofereix per a aquesta etapa.

El nombre de joves que van participar en els tres cursets van ser un total de 101: 39 al primer, 34 al segon i 28 al darrer. Alcalà de Xivert, Alcanar, l'Ametlla de Mar, Amposta, Benicarló, Sant Carles de la Ràpita, Peníscola, el Pinell de Brai, Tortosa, Vinaròs i Xerta són els llocs de procedència d'aquests joves.

El curset d'iniciació, que va tenir lloc del 12 al 14 de desembre al mateix lloc, es dirigia principalment a joves que tinguessin una certa experiència de treball en grup i/o que haguessin participat en altres cursets del Moviment de Joves Cristians. L'objectiu era ajudar a prendre consciència que l'autèntica fe es viu en la vida quotidiana, i que el grup i la parròquia són mitjans necessaris si volem créixer en la nostra fe. El total de participants en aquest curset d'iniciació va ser de 38.

Cal destacar, doncs, que han participat 139 joves d'onze pobles diferents de la nostra diòcesi tortosina, així com 16 monitors de 8 pobles i 5 capellans que els han acompanyat.

A L'HORA DE LA DECLARACIÓ DE RENDA TAMBÉ AJUDES L'ESGLÉSIA

Marca la casella corresponent a l'imprès de l'IRPF

Clau de la comunitat o la clau autònoma del contribuent al qual s'aplica la tarifa reduïda a la taxa de la declaració

• Representant

• Assignació tributària a l'Església catòlica

• Declaració complementària

• Data i signatura de la declaració

Exemplar per a l'Administració

Si no estàs obligat a declarar i sol·licites la devolució en l'imprès 104, posa també la X a favor de l'Església Catòlica.

Ajuda l'Església

✱
"GERMANOR"

CAMPANYA DE L'ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA

Lleida

El Rosari de Torxes de l'Hospitalitat de Lourdes omple de fidels la catedral

■ Mons. Francesc X. Ciuraneta va dir que l'Església ha de ser una «llar de salut»

LLEIDA.— Uns 500 fidels es van aplegar la tarda del diumenge 15 de febrer a la catedral de Lleida per participar en el ja tradicional Rosari de Torxes que cada any organitza l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

La convocatòria tenia dos motius principals: commemorar la festa de la Mare de Déu de Lourdes, que es va celebrar l'11 de febrer, i celebrar la XII Jornada del Dia Mundial del Malalt, que enguany, per bé que se celebra el 150è aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció, va tenir com a seu el santuari de Lourdes, on va assistir una representació de l'Hospitalitat de Lleida. La Campaña del Malalt acabarà el dia 16 de maig, VI Diumenge de Pasqua.

A les set de la tarda en punt es va iniciar el Rosari amb la participació de prop de 500 fidels que portaven les tradicionals torxes, mentre acompanyaven per les naus catedralícies la imatge de la Mare de Déu de Lourdes, que era portada per voluntaris de l'Hospitalitat. A la celebració religiosa i mariana es va sumar la Delegació de Pastoral de la Salut i la Fraternitat Cristiana de Minusvàlids.

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir el Rosari, acompanyat pels consiliaris de l'Hospitalitat, Mn. Ramon Galceran i Mn. Àngel Escalles, i altres preveres diocesans. El popular *Avé de Lourdes* va acompanyar els misteris del Rosari resats per diversos sacerdots, religiosos i laics. Els cants, la pregària del sant Rosari i la llum de les torxes va fer present un any més a la catedral de Lleida l'esperit i el missatge de Lourdes.

Martí Sandiumenge serà ordenat diaca

El president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida, Martí Sandiumenge, va anunciar durant la celebració les dates del XIX pelegrinatge diocesà, que enguany amb la resta d'hospitalitats de les diòcesis catalanes tindrà lloc del 16 al 19 del proper mes d'octubre. La trobada de l'Hospitalitat va ser també motiu per manifestar la joia amb què ha estat rebuda la notícia de la propera ordenació de diaca del seu president, que tindrà lloc el diumenge 21 de març, coincidint amb la celebració del Dia del Seminari. L'ordenació se celebrarà a la catedral, a les 19.30 h.

Finalitzat el Rosari, el bisbe Ciuraneta va presidir una Eucaristia concelebrada que va ser precedida per les paraules de salutació de la delegada de Pastoral de la Salut de la diòcesi de Lleida, la Dra. Montserrat Esquerda, que va glossar la jornada del Malalt. La delegada va fer menció del missatge del Papa amb motiu de la jornada i va recordar algunes de les afirmacions de Joan Pau II, com la que diu que la vida ha de ser acollida, respectada i

La imatge va ser portada per voluntaris de l'Hospitalitat.

defensada des del seu inici fins a la seva fi natural: «Amb ella cal tutelar la família, bressol de tota vida naixent.» També el bisbe Ciuraneta, en l'homilia, es va referir a la Jornada del Malalt com «una intensa exhortació a descobrir la presència important dels que sofreixen en la comunitat cristiana i fora d'ella i a valorar cada vegada més la seva preciosa aportació per a la salvació del món».

El bisbe de Lleida va dir que la malaltia pot ser un moment providencial d'aproximació a Déu i a les coses de Déu, «però és també ocasió privilegiada d'aproximació entre les persones que, en el moment de la malaltia, ens fem més receptives per a l'amor, la tendresa, la disponibilitat, l'esperit de servei, com Crist ho feia amb els

malalts, que acudien a Ell». Mons. Ciuraneta va convidar els fidels a revisar «la quantitat i la qualitat de les nostres relacions amb els malalts i els seus familiars» i a «valorar la necessitat de fomentar una atenció exquisida als serveis d'assistència religiosa als hospitals i als grups de visitadors dels malalts i de persones grans».

El prelat va acabar l'homilia dient que també avui el signe distintiu de l'Església de Crist és el de la salut oferta preferentment als pobres i necessitats: «Que l'Església sigui per a tots una llar de salut que acull i dignifica, que ensenya models saludables de vida, en contrast amb tants succeïments de vida que ofereix la cultura dominant i que de fet són signes de mort... que davant dels sofriments, del dolor i de la mort no ens cansem d'oferir un testimoni coherent de la fe en la resurrecció de Jesucrist.»

En el moment de l'ofertori i entre els signes del pa i del vi per a l'Eucaristia, membres de l'Hospitalitat van presentar a l'altar l'aigua i una roca portada des de la gruta de Lourdes, símbols inequívocs d'una celebració imbuïda del més pregon esperit de Lourdes.

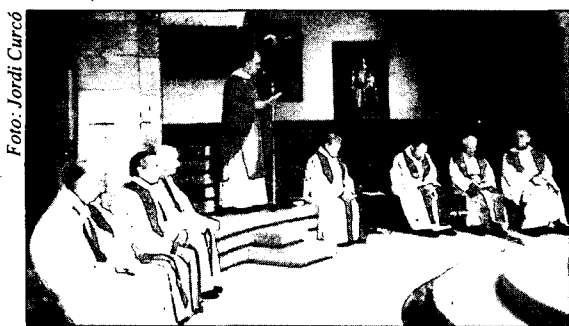
Jordi Curcó

Dos-cents fills de la Ribagorça celebren Sant Sebastià a Lleida

LLEIDA.— El santuari-parròquia de Santa Teresina dels pares Carmelites de Lleida va acollir la I Trobada de Sant Sebastià a Lleida, organitzada per fills del Pont de Suert i de la Ribagorça que viuen a Lleida i voltants.

La festa de Sant Sebastià a Lleida va començar amb una missa en honor del patró, presidida per l'actual rector del Pont de Suert, Mn. Daniel Gómez, i concelebrada per mossens fills de la Ribagorça com Mn. Àngel Escalles, fill de Malpàs; Mn. Ramon Sanmartí, fill de Sentís; Mn. Amadeu Carrera, fill de Manyanet, i Mn. Antoni Ballarín, fill de Noales. Van concelebrar també mossens que han exercit el seu ministeri en aquells pobles, com és el cas de l'actual vicari general, Mn. Joan R. Ezquerro, o de Mn. Joan Mora i Mn. Valero Beltrán.

En l'homilia, Mn. Daniel Gómez va enaltir sant Sebastià perquè, com a altres sants, també a ell el va apassionar donar testimoni de Crist, «i amb el seu exemple, va convidar els altres a fer el mateix i a ser autèntics i coherents amb la fe». El cele-

L'Eucaristia va ser presidida pel rector del Pont de Suert.

brant va definir el martiri com una renúncia a les petites o grans coses de cada dia: «Així com no hi ha vida cristiana sense testimoniatge de donació mútua de l'amor de Crist, tampoc no hi ha vida cristiana sense martiri, sense renúncia.»

A la celebració van assistir-hi prop de 200 persones, entre elles l'alcalde del Pont de Suert, Albert Alins, i els dos priors elegits enguany en representació de l'antiga Confraria de Sant Sebastià, amb 418 anys d'història. Finalitzada la celebració religiosa, la trobada va continuar amb un

dinar de germanor, on es va servir el tradicional menú amb «xirella», de la festa de Sant Sebastià.

Mn. Daniel Gómez ha valorat molt positivament aquesta iniciativa i n'ha felicitat els promotors: «Ha estat una gran diada d'agermanament a l'entorn de sant Sebastià. Es pot dir que hi havia gent no solament del Pont de Suert, sinó de tot l'arxiprestat de la Ribagorça, des d'Aneto i Senet, fins a la Vall de Boí.» El mateix

rector ha confirmat que la trobada tindrà continuïtat en els propers anys, «i sempre se celebrarà el darrer dissabte de gener, després de la festa de Sant Sebastià al Pont de Suert».

La festa ha estat a Lleida tot un èxit i va fer realitat el desig de la comissió organitzadora «de fer una trobada senzilla, d'amistat, d'unió, de reconeixement d'unes arrels comunes, i alhora com una manifestació humil i sincera de fervor a les virtuts heroiques del nostre patró, tan necessàries i actuals en el món d'avui». (J.C.)

AUX. GERIATRIA PUERICULTORES

Assistència domiciliària
Necessitem auxiliars de
geriatria
i puericultores, amb
titulació,
per a feina a domicili.
De 25 a 55 anys, amb
experiència.

Tel. 932 315 227

de 10 a 14 h i 17 a 19 h

Testimoni

Una vida totalment per a Déu

Extracte de la biografia de Pilarín García Díe, un testimoni de fe enmig del patiment

Hi ha persones a les quals una creu intensa i permanent les porta a apartar-se de Déu i fins i tot a la desesperació. El cas de Pilarín García Díe va ser tot al contrari. Ni el dolor ni el patiment, que la van acompanyar molt de prop tota la seva vida, van aconseguir apagar la seva fe. Enmig de les adversitats, Déu va esdevenir el centre de la seva vida, i va oferir un testimoni captivador del seguiment valent de Crist.

Va néixer el 25 de maig del 1932, al si d'una família molt cristiana i patriarcal. Filla del doctor Agustín García Díe, que durant molts anys va ser president de l'Hospitalitat de Lourdes de Barcelona, va ser la petita de deu germans.

La seva mare, plena de fe, va rebre la notícia que li faltaven els ossos del fèmur i no tenia paladar, però el seu cap semblava normal i ben format. En sentir les paraules del metge, va dir: «Bé, així podrà merèixer i oferir-se a Déu.» El seu pare, el Dr. García Díe, va pensar que no podria empassar-se res i llavors la seva mare li va fer preparar un biberó amb l'aigua de Lourdes. I allà hi havia la Mare de Déu actuant...

Pocs dies després va ser batejada al Palau Episcopal pel Dr. Irurita, llavors bisbe de Barcelona. Aquest va dir als pares: «Aquesta

nena serà el parallamps de la família.»

Ben aviat va començar a arrossegat-se asseguda al terra, aprenent el camí de l'oratori de casa seva, on permanentment hi havia el Santíssim Sagrament, i allà passava llargues estones i li duia a Jesús les seves joguines per mostrar-les-hi mentre parlava amb Ell com es parla amb un gran amic. Amb el temps, les llargues hores de pregària davant del sagrari eren per a tots una pluja de benediccions.

En esclatar la guerra, la família va haver de fugir a França i es va refugiar llavors a Lourdes, on va romandre durant un mes fins que va poder passar a la zona nacional. Des de Pamplona van arribar a Loiola, on la petita va començar una intensa preparació per rebre la Primera Comunió. La seva mare li deia: «Demana a Jesús que et guareixi, en

aquest dia no et pot negar res.»

El seu amic Jesús

Va arribar el moment de rebre Jesús, el 8 de setembre, festivitat de la Nativitat de Nostra Senyora. La Mare de Déu, a la qual tantes vegades durant la seva vida aniria a veure a Lourdes —88 cops—, era molt a prop... En rebre Jesús va parlar molt amb Ell, el seu amic de sempre. A la gran alegria d'aquesta trobada eucarística, tenia moltes coses per dir-li. La mare li va preguntar: «Ja demanes la teva curació?» I Pili li va respondre: «No, mare, estic demanant pels nois.» Els seus germans, Antonio, José i Agustín, eren al front lluitant a la guerra civil.

La resposta de Jesús va arribar de seguida, perquè poques hores després es va saber que Agustín havia caigut ferit i que per poquíssims mil·límetres, la bala no li havia tocat el cor i el seu germà José es va poder salvar d'una amputació dels peus congelats durant la batalla de Terol. Els tres germans van sobreviure a la guerra.

Es va acabar la guerra i la família va tornar a la casa de Barcelona, on Pilarín continuava amb les seves hores de pregària davant del Senyor, i es va convertir en làmpada viva al costat del sagrari.

Jesús va començar a demanar-li despreniment de persones estimades. Les seves dues germanes, Ignàcia i Teresa, van entrar al noviciat de les religioses de Jesús-Maria. Pocs anys després va ser el gran dolor de perdre la mare, però Jesús li va donar una segona mare en la seva germana Maria Luisa, la qual, mentre va viure, sempre la va ajudar i es va sacrificar per ella. També amb els anys va perdre el pare i alguns germans. Per últim, la va deixar el seu germà, el recordat Mn. Jordi García Díe, que va ser rector de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

Fruit de la intensa pregària va sentir una forta vocació religiosa, cosa que va viure des de la seva joventut. Impressionava veure que, en els primers pelegrinatges a Lourdes, duia a l'equipatge una faldilla més llarga per si obtenia el miracle de la seva sanació, gràcia que suplicava motivada únicament per la seva profunda aspiració i desig de consagrar-se a Déu en una congregació religiosa. El Senyor no li va concedir la guarició, però sí el compliment del desig de consagrar-se a Ell.

Religiosa externa

En veure que les Carmelites Descalcades de Mollerussa admetien una amiga

Pili García Díe, mesos abans de morir.

seva paralítica i cega, Antonia Llamas, va pensar que, si l'havien admesa, més fàcilment l'admetrien a ella que es valia per ella mateixa. I així va ser. La van rebre com a religiosa externa amb vots perpetus. La seva alegria va ser gran, perquè així podia pertànyer totalment a Jesús.

«Passava llargues estones portant-li a Jesús les seves joguines per mostrar-les-hi mentre parlava amb Ell com es parla amb un gran amic»

Es va lliurar a Ell per mans de Maria Immaculada i va passar a anomenar-se sor Bernadette, en homenatge al seu estimat Lourdes. Com a carmelita externa, vivint a casa, seguia una intensa vida religiosa, tenint com a superior designat el seu germà Jordi. Mai no li va faltar, doncs, l'eucaristia diària, que ell celebrava a l'oratori

de casa seva i que deixava en la seva ànima un gran impacte perquè les eucaristies celebrades per Mn. Jordi, sobretot en el moment de la consagració, eren una autèntica transfiguració. Semblava que veia a les seves mans realment Jesús a l'altar.

Anys després, amb una salut molt minvada, encara va poder peregrinar a Lourdes. L'última vegada va ser el setembre de l'any 2000. Va ser el 88è pelegrinatge de Pili al santuari marià. La Mare de Déu baixava a buscar-la el 28 de novembre d'aquell mateix any.

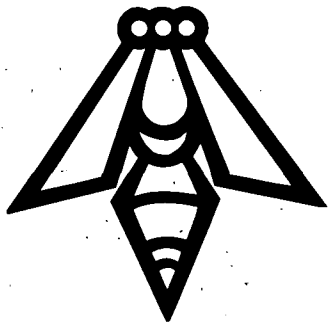
Pili, des de ben petita, va ser molt conscient de la seva limitació, però malgrat que patia molt internament, mai no es queixava i sempre es va manifestar molt alegre, amb una alegria contagiosa que feia feliços els qui la tractaven. Vivía realment de l'Eucaristia.

Carmen Vidal

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Fent amics

■ L'associació Joves cap a la Integració de les Persones amb Disminució es va fundar el 1993

«Vull fer amics.» Aquest desig va ser el que va propiciar la creació el 1993 de l'associació JOCI (Joves cap a la Integració de les Persones amb Disminució) amb la idea d'«aconseguir la normalització i la integració de les persones amb disminució física en l'àmbit

del lleure», explica Elisabet Vergés Segarra, presidenta de l'entitat. Gràcies a l'associació, moltes persones amb disminució han aconseguit trencar les barreres arquitectòniques i socials que els impedié integrar-se amb normalitat.

Els objectius de JOCI es poden concretar en els següents: aconseguir el ple desenvolupament de les persones amb disminució física amb tota normalitat en la societat; fomentar la pròpia iniciativa, el desenvolupament de la seva llibertat i el seu poder de decisió, i superar les barreres arquitectòniques i socials.

«Treballem en grups petits, com a màxim quatre usuaris per dia per facilitar la interrelació. Això en facilita també la integració i que no siguin rebutjats. L'associació està oberta a tothom, però treballem amb gent molt afectada físicament», comenta Elisabet Vergés, «fem activitats molt normals com anar al cinema, anar a prendre alguna cosa, vacances d'estiu... són activitats que podem fer tu o jo, tot i que ells tenen unes mancances de mobilitat i d'altres aspectes que necessiten un monitor. El repte és que cada persona tingui el seu monitor».

El perfil dels usuaris de JOCI és molt variat, encara que tots tenen en comú un grau molt elevat de disminució: paràlisi

«Hi ha persones a les quals l'entitat els ha servit per integrar-se a la societat d'una manera normalitzada»

cerebral, espina bífida, distròfia muscular, atàxia, hidrocefàlia i sordesa, traumatisme cerebral... Majoritàriament fan servir cadira de rodes i necessiten un monitor de suport. «La gran problemàtica que tenim és aconseguir els acompanyants, els monitors», reconeix la directora de l'associació.

Per a Elisabet Vergés, «fer de monitor és una experiència molt gratificant i t'ho

Encara no ens hem acostumat prou a veure persones en cadira de rodes.

passes molt bé. Coneixes gent, t'adones que aquestes persones amb limitacions et sorprenen positivament i això és molt enriquidor. A més, és que realment dones una gran ajuda perquè, per exemple, hi ha gent de 30 anys que no ha anat mai al cinema perquè ningú no els hi ha pogut portar». No obstant això, afirma que «a les persones els costa comprometre's i dedicar temps als altres, sobretot si és en cap de setmana o durant les vacances. Però tenim l'experiència que la gent que

ho ha provat ha descobert un món nou i normalment repeiteix. És molt bonic veure els vincles que s'estableixen entre els usuaris i, sobretot, entre els voluntaris».

Capacitat de decisió

La filosofia de JOCI es basa en el fet que són els usuaris els que decideixen quines activitats volen fer. En aquest sentit, «intentem tractar-los de tu a tu. Són gent adulta, que psíquicament estan bé. Són ells els que prenen les decisions, els que prenen la iniciativa, els que s'organitzen... sempre tindran un monitor de suport per a tot el que els calgui», assegura Elisabet Vergés.

Una de les activitats de l'entitat es desenvolupa a l'alberg L'Amistat de Sant Joan de Palamós, cedit per la parròquia de Santa Eugènia. Allà, durant tot el mes d'agost i uns quants dies de juliol i setembre, els usuaris disposen d'una casa on passar-hi les vacances. La idea no és preparar activitats per endavant, sinó que «cada persona hi va els dies que li semblen: deu dies, una setmana... nosaltres hi som tot

el mes d'agost i la gent va i ve, i fan el que qualsevol altra persona de vacances amb els seus amics: van a la platja, a ballar, al cinema, a passejar... no prefixem cap activitat perquè són els usuaris els que estableixen on anar o què fer amb plena llibertat», diu la presidenta de l'entitat.

Hi ha persones a les quals l'entitat els ha servit per integrar-se en la societat d'una manera normalitzada. Segons Elisabet Vergés, «hi ha molta gent que ha vingut una vegada a l'associació i després

ja s'han integrat en activitats normalitzades. S'han adonat que podien sortir i han perdut la por de relacionar-se».

Integració social

Per a la presidenta de JOCI es tracta d'un col·lectiu al qual «cal veure amb normalitat, encara que és cert que tenen unes mancances. La gent no sap com tractar-los, adopta una actitud paternalista, els manipula, no compta amb ells... per exemple, en un restaurant si estem amb una persona amb paràlisi cerebral, normalment el cambrer es dirigeix a nosaltres perquè considera que el discapacitat no pot respondre. Hi ha un gran desconeixement, tot i que cada vegada menys. Es veuen més disminuïts físics pel carrer, hi ha transport adaptat...».

Complerts els primers deu anys, la presidenta de JOCI veu amb satisfacció el camí recorregut, però confessa que «encara veiem que hi ha molta feina per fer. La gent continua dient que vol amics. De fet, és una demanda comuna en tots els àmbits de la societat. S'han aconseguit molts autobusos adaptats, lavabos sense barreres... però cal que molta gent canviï el xip i els vegi amb més naturalitat».

Entre els projectes de JOCI, a curt termini es parla d'aconseguir una furgoneta adaptada perquè «el millor és que el monitor vagi a buscar l'usuari a casa per fer l'activitat. Si no es fa així hi ha molta gent que no hi podria participar. De moment no tenim transport propi perquè és molt car de mantenir, però no desistim». Entre els projectes a llarg termini, n'hi ha un que ronda pel cap d'Elisabet Vergés: «M'agradaria tenir un punt de trobada, com un bar on hi hagués Internet i on els amics es poguessin trobar.»

Rosa Maria Jané Chueca

JOCI
GRAN VIA, 562, PRAL. 2A
08011 BARCELONA
TEL. 934 515 550 i
617 304 218
FAX 934 516 904

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

012 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Salut i dietes

diccionari de l'alimentació saludable (5)

Oxidació, radicals lliures i antioxidants (1a part)

Tots volem preservar la nostra salut física i mental i reduir al màxim els efectes de l'envelliment. Hi ha moltes teories de com i per què envellim, però encara no n'hi ha cap que expliqui completament aquest procés. Una d'elles és la teoria dels radicals lliures, que manté que aquestes substàncies fan malbé les cèl·lules a mesura que es desplacen per l'organisme i que són responsables de canvis degeneratius associats amb l'envelliment. Per alentar aquest procés i reduir-ne els efectes, hi ha investigacions que indiquen que els antioxidants són un dels elements que poden ajudar-nos.

Els antioxidants han esdevingut en els darrers anys substàncies i productes comercials molt populars. Se suposa que «ajuden a guarir-ho tot», des del càncer fins al procés d'envelliment.

L'oxigen és una substància imprescindible per a la vida i, alhora, tòxica dins de tots els organismes vius. Però no tan sols l'oxigen és el responsable dels danys orgànics. A

més del mal que origina l'oxigen, si aquest es combina amb altres compostos, com ara substàncies tòxiques que es troben a l'aire, al medi ambient, a l'aigua, als aliments, a les radiacions o al tabac, es formen substàncies encara més perjudicials: els anomenats radicals lliures.

L'oxidació

Des del punt de vista nutricional, és un complex mecanisme metabòlic en el qual les substàncies orgàniques «es cremen» per produir l'energia que manté les nostres activitats físiques i metabòliques. Part de l'energia alliberada és en forma de calor. Bioquímicament, l'oxidació és el procés de guany d'oxigen,

Hi ha fruites que contenen substàncies antioxidants.

pèrdua d'hidrogen o pèrdua d'electrons; en aquest darrer cas no estan involucrats ni l'oxigen ni l'hidrogen.

Els radicals lliures

Es defineixen químicament com molècules que posseeixen un o més electrons desaparellats en la seva òrbita externa, cosa que els confereix inestabilitat energètica, i que els fa captar electrons d'altres molècules, oxidant-les i ocasionar noves molècules inestables. Quan hi ha unes quantes deficiències nutricionals, l'excés de radicals lliures altera els lípids de les membranes cel·lulars, les quals han de ser reparades o eliminades perquè la funció cel·lular torni a ser normal.

Els antioxidants

Bàsicament, els antioxidants són compostos que protegeixen altres substàncies de l'acció perjudicial de l'oxigen. No hi ha un antioxidant que protegeixi totes les parts de l'organisme, però n'hi ha que són més eficaços en algunes zones de l'organisme i també poden treballar plegats per protegir contra la lesió oxidativa causada pels radicals lliures. Els antioxidants més importants que s'han identificat són: els betacarotens, les vitamines C i E, el coenzim Q10, els bioflavonoides i uns quants elements com ara el sofre, el seleni o el zinc.

Consells dietètics

Les substàncies i els enzims necessaris per al funcionament adient del sistema de defensa antioxidant es deriven de nutrients essencials, els quals han de ser obtinguts de la dieta. Es troben presents en molts aliments i contraresten l'acció dels radicals lliures. Hem de conèixer i introduir en la nostra dieta els nutrients que formen el sistema defensiu antioxidant per millorar i no envellir prematurament.

M. José Camps Sánchez

Amb l'assessorament mèdic del Dr. Ferran L. Tognetta

Medalla d'Or a la Solidaritat

L'11 de febrer passat del 2004 al Palau de la Zarzuela, S.M. la Reina Dña. Sofia de Borbó i Grècia va fer lliurament a sor Aurora Gallégo, religiosa de la Congregació de les Serventes de la Passió, de la Medalla d'Or al Mèrit de l'Ordre Civil a la Solidaritat Social en reconeixement a la tasca que les Serventes de la Passió desenvolupen a la Casa Bressol Sta. Isabel a València des del 1935 i en altres comunitats d'Espanya, Mèxic i el Camerun.

Una obra que té com a opció preferencial la defensa dels no nascuts. Treballen amb infants menors de dos anys, i amb dones gestants que es troben en situacions difícils abans o després de tenir els seus fills.

Volent que tots els infants neixin a la vida i es desenvolupin íntegrament, i que les seves mares tornin a sentir la felicitat de continuar vivint.

Teresa Gallifa Palmarola, fundadora de les Serventes de la Passió, s'ha de sentir molt orgullosa de les seves filles.

A ella no li sabia gens de greu afirmar amb rotunditat: «Jo aniria a qualsevol lloc si pogués salvar una vida.»

Sí, M. Teresa Gallifa segurament deu estar contenta. I tots els que tenim la sort de conèixer i tractar les Serventes de la Passió, també ho estem.

Moltes felicitats!

Lourdes Mas

Benedicció d'una nova residència al Guinardó

BARCELONA.—

Més de dues-centes persones van assistir, el 13 de gener passat, a la benedicció i inauguració de la nova residència geriàtrica Bonavita. L'equip de la Pastoral de la Salut de la parròquia de Santa Isabel d'Aragó va participar en aquest esdeveniment. Maria del Carmen Guiu, membre de l'equip, va fer la presentació de la

procedència dels assistents. A l'acte, molt solemne, hi van participar els regidors del districte del Guinardó. Hi va haver representació de les parròquies de Sant Antoni de Pàdua i de Santa Isabel d'Aragó i Sant Joaquim. La teòloga Manolita Pedra va destacar la importància de les persones grans en el món d'avui.

La Dra. Concepción de la Hoz, directora del centre, va donar a conèixer els objectius concrets de la residència Bonavita, dedicada exclusivament a aquelles perso-

Moment en què Mn. Larrad beneeix la residència.

nes que busquen un lloc familiar i una bona atenció sanitària. Per la seva banda, Pedro Moreno Ochoa, escriptor i poeta, va expressar els seus sentiments i va enaltir les persones grans. El diaca Mn. Pedro Larrad Pérez, de la parròquia de Santa Isabel d'Aragó, va procedir a la benedicció de la residència. La coral de la parròquia —que forma part de la Pastoral de la Salut—, juntament amb la seva directora i organista, Rosa María, van actuar en aquest acte. (C.C.)

Blanquerna impartirà la doble titulació Infermeria-Nutrició humana i Dietètica

BARCELONA.— El proper curs l'Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia Blanquerna (Universitat Ramon Llull) ofereix com a novetat la possibilitat de cursar dues titulacions oficials, Infermeria-Nutrició humana i Dietètica, de manera integrada, amb un únic pla d'estudis específic. Amb només quatre anys i mig s'obté la titulació. El període de preinscripcions ja s'ha obert. Informació a la pàg. web: www.blanquerna.eduweb (C.C.)

«Declaració de Tarragona» sobre la universalització del benestar

■ El missioner Mn. Josep Cabayol la va proclamar al final de les Trobades Interprofessionals Fòrum Barcelona 2004

TARRAGONA.— Els dies 6 i 7 de febrer es van celebrar a Tarragona les Trobades Interprofessionals Fòrum Barcelona 2004, organitzades pels col·legis professionals de la demarcació. Van ser impulsades en aquesta ocasió

pel Col·legi Oficial de Metges de Tarragona sota el títol «Sostenibilitat i universalització del benestar». El fòrum va culminar amb la lectura de l'anomenada *Declaració de Tarragona* a càrrec de Mn. Josep Cabayol, missioner tarragoní a Ruanda.

Una dotzena de destacades personalitats del món de la cultura, la lluita social, la política i la universitat van ser els ponents en aquest fòrum celebrat a Tarragona, amb l'assistència d'uns dos-cents professionals de la demarcació tarragonina. L'objectiu va ser l'anàlisi de situació, de reflexió i d'implicació en l'empresa comuna de solidaritat ben entesa, consensuant la *Declaració de Tarragona* en el sentit de constituir un punt de partida d'estratègies internacionals de sinergia dirigides a salvaguardar el benestar propi dels països desenvolupats i aconseguir la universalització d'aquestes necessitats bàsiques.

El sacerdot diocesà Mn. Josep Cabayol, missioner a Ruanda, va participar en una taula rodona celebrada a la Cambra de Comerç de Tarragona, on també van intervenir Carles Furriols, director de la Fundació Humanitària Dr. Trueta, i Graciela Malgesini, de l'Oficina Central de Creu Roja espanyola. El sacerdot, nascut a la Riera de Gaia (Tarragonès), va fer una aportació de les seves vivències a la missió ruan-

Foto: Nínia Olivé

Federico Mayor Zaragoza i Mn. Josep Cabayol.

desa de Kampagna, on desenvolupa la tasca evangelitzadora i predica la paraula de Déu i la promoció social.

Mn. Cabayol va ressaltar els valors de solidaritat que impregnen els sentiments humans dels africans. També va afegir que «quan titllem de Tercer Món aquests països desafavorits, ho fem des de l'aspecte econòmic, però si sospesem els seus valors humans, allà hi ha el Primer Món». Posteriorment, va matisar que «ens

caldria reflexionar si, en bona part, el nostre benestar no es deu a l'existència de les desigualtats».

Per un món més igualitari

Entre els ponents que van participar al Fòrum de les Cultures, cal destacar Joan Majó, director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; Antonio Gutiérrez, exsecretari general de CCOO; Miguel Ángel Moratinos, diplomàtic espanyol; Eugeni Gay, magistrat del Tribunal Constitucional, i Victòria Camps, catedràtica d'Ètica de la UAB. A la jornada de cloenda va intervenir l'exdirector general de la Unesco, Federico Mayor Zaragoza, el qual va fer una crida en favor d'un món més igualitari on els polítics controlin els agents del mercat que causen desequilibris entre les regions. La *Declaració de Tarragona* sobre la universalització del benestar, que va llegir Mn. Cabayol, insta les institucions europees a «destinar l'1% dels seus recursos pressupostaris a fer possible un desenvolupament sostenible i formar tècnics i professionals competents als països més pobres». La declaració serà enviada al president dels Estats Units.

Joan Boronat

Iñaki Aramburu i Cristina Roig, guanyadors del guardó.

Lliurat el I Premi d'Assaig Dr. Pere Tarrés

BARCELONA.— A la sala d'actes de les Escoles Universitàries de Treball Social i Educació Social Pere Tarrés de la Universitat Ramon Llull va tenir lloc, el 19 de febrer passat, l'acte de lliurament del Premi d'Assaig Pere Tarrés en acció social, presidit per Francesc Simó, director general d'Actuacions Comunitàries i Cíviques del Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya.

Aquest premi es va convocar amb motiu de la confluència del 10è aniversari de l'Escola d'Educació Social i del 70è aniversari de l'Escola de Treball Social Pere Tarrés (URL). L'objectiu és doble: potenciar la recerca, l'estudi i el treball reflexiu de professionals de l'àmbit de l'acció social i que això reverteixi alhora en la millora de la qualitat de la intervenció d'aquests professionals.

L'obra guanyadora de la primera edició del Premi d'Assaig Dr. Pere Tarrés en acció social, porta per títol *Marta. Reflexions a la llum de l'experiència educativa amb adolescents* i en són els autors Iñaki Aramburu i Cristina Roig, educadors socials del CRAE Kairós de Barcelona.

Es tracta d'un assaig basat en l'experiència dels autors com a educadors socials en un centre residencial d'acció educativa per a noies adolescents. Tanmateix, el text va més enllà d'una reflexió sobre mers aspectes pràctics i, tot partint tant de les seves vivències professionals com de la literatura especialitzada en els diversos aspectes que tracten, els autors es formulen qüestions fonamentals sobre la realitat social actual i sobre el paper i funcions dels educadors socials.

Qüestions com ara la construcció social de la identitat en societats multiculturals, l'articulació del dret a la diferència i a la igualtat, els processos d'exclusió, la naturalesa i funcions dels centres residencials i la relació educativa, hi són analitzades entre d'altres aspectes. Els autors, com a conclusió, aposten per una relació d'ajuda oberta, respectuosa, inclusiva, participativa, bidireccional i terapèutica.

Les Escoles Universitàries de Treball Social i Educació Social Pere Tarrés de la Universitat Ramon Llull tenen una llarga experiència institucional de formació en el camp social. La seva metodologia i el seu estil propis es basen en la qualitat de la docència, la participació activa de l'estudiant en el procés de formació, la importància de la dimensió pràctica i el contacte amb el món professional. El seu Centre de Postgrau és un referent a nivell estatal en la formació contínua dels professionals de l'acció social i en la gestió d'organitzacions no lucratives. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Emília de Vialar, santa

Malta va emetre el 1997 un segell per retre homenatge a santa Emília de Vialar, amb motiu del segon centenari del seu naixement. Nascuda a Albien el 1797, el seu nom vol dir, etimològicament, «amiga, amable, gentil». Des dels 15 anys fins als 35 va tenir cura que la seva viduitat no perjudicés la seva ànsia de santificació personal i comunitària. El 1832 es va dedicar a fer obres de caritat. Moltes noies hi van començar a col·laborar. Tres anys més tard va fundar una congregació religiosa. Va tenir dificultats amb el bisbe de la diòcesi, Mons. Duch. Les germanes de la mare Emília es van escampar arreu del món. Se les coneix amb el nom de les germanes de Sant Josep de les Aparicions. Emília de Vialar va morir a Marsella el 1856. Va pujar als altars el 1951.

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLES · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
http://www.agenciamatrimonial.com

cultura

L'Any Patufet comença a rutllar

■ L'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore acull un dels primers actes

El 5 de febrer passat, a la seu de l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore (AEEF), va tenir lloc una de les primeres commemoracions de l'Any Patufet, que, recordem-ho, té la finalitat de celebrar els cent anys del naixement d'*En Patufet*, la famosa revista infantil en català. El local

social de l'AEEF, situat al carrer d'Avinyó núm. 19 de Barcelona, inaugurava una petita exposició on es mostrava l'obra d'alguns dels dibuixants d'*En Patufet* i algunes pàgines i portades espigolades. La conferència d'obertura va anar a càrrec del Sr. Víctor Batallé, comissari de l'Any Patufet.

El pis on hi ha l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore (AEEF), al bell mig del nucli antic de Barcelona, passa més aviat desapercebut des del carrer, i ningú no diria que amaga dos trams impressionants de muralla romana: un del segle i i un altre, el més visible, del segle iv. Les pedres ciclòpies que els romans van cisellar i afilarar fa gairebé dos mil anys van ser testimonis de la xerrada del Sr. Batallé, que va resumir en poques paraules la importància d'*En Patufet* i la necessitat de recuperar-lo avui.

El comissari de l'Any Patufet en el seu moment també ho va ser de l'Any Verdader, i vist l'èxit d'aquella convocatòria es pot afirmar que enguany la iniciativa d'*En Patufet* serà igualment reeixida. Batallé va començar afirmant que la revista infantil de la qual ara se celebra el centenari va ser capdavantera en tot, una iniciativa única aconseguida malgrat tots els entrebancs. *En Patufet* va educar milers de nens i joves en la catalanitat, el civisme i la fe, i va ser una tasca que difícilment s'hauria fet d'una

altra manera. Tot aquell projecte va ser fruit, és clar, de la suma de valors d'una gent excepcional.

«Aquella història extraordinària tanmateix —va prosseguir Batallé— és repetible avui.» Per al comissari de l'Any Patufet per aconseguir-ho cal despertar la societat actual de la desmemòria i la manca de valors en què està immersa. El desconeixement i fins i tot el menyspreu que la pròpia cultura catalana demostra per elements clau que ella mateixa ha creat, com *En Patufet*, es deuen a una crisi de valors, especialment accentuada a casa nostra. Batallé va afirmar que «sobretot en l'ambient urbà de Barcelona sobra molt d'esnobisme i falta interès per les coses importants». Va criticar també que cap altra cultura del món deixaria passar el centenari d'una publicació com *En Patufet*.

Víctor Batallé, comissari de l'Any Patufet, durant la conferència.

Per tal de pal·liar l'amnèsia voluntària de gran part del nostre món cultural Víctor Batallé ja ha aconseguit enllestir diversos actes. Primer de tot es vol donar a conèixer *En Patufet* a la universitat, per entrar d'aquesta manera de ple en el camp de la cultura. En aquest sentit la setmana passada es va inaugurar l'exposició *Patufet tot l'any*, instal·lada al vestíbul central de la

Universitat de Barcelona. La inauguració va comptar amb la presència del rector i fins i tot de la consellera de Cultura de la Generalitat. D'altra banda, també s'ha arribat a un acord amb el Club Super3 perquè promoció el centenari d'*En Patufet* entre els més petits. Es tracta, en definitiva, d'engrescar els nens, que sàpiguen en què va consistir aquest setmanari infantil, de manera que *En Patufet* tingui una projecció social força àmplia. Finalment, Víctor Batallé va fer una crida a fer memòria del nostre patrimoni i va assegurar que en la confrontació contínua no hi ha valors de cap mena, sinó que aquests es troben només en la suma de forces.

La majoria dels assistents a l'acte, que van seguir amb assentiments i amb moviments de cap afirmatius algunes de les afirmacions de Batallé, eren socis de l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore. Aquesta institució va ser creada l'any 1945 amb la finalitat de recuperar expressions populars catalanes de

diversa índole, com ara danses, llegendes i costums diversos. També es proposava desenvolupar el muntanyisme, activitats que encara avui continua practicant. Per tot aquest esperit de celebrar allò que ens és propi la presentació de l'Any Patufet al local social de l'AEEF no podia ser més idònia:

Eduard Brufau

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa
90.9	Lleida
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

www.radioestel.com

BARCELONA.— El 17 de febrer va tenir lloc al Seminari de Barcelona la primera conferència d'un cicle que, sota el títol «Història de l'astronomia», farà un recorregut per aquesta ciència al llarg de quatre sessions

més. La iniciativa parteix dels Amics del Museu Geològic del Seminari de Barcelona i del mateix museu. Totes elles seran impartides per Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu Geològic del Seminari de Barcelo-

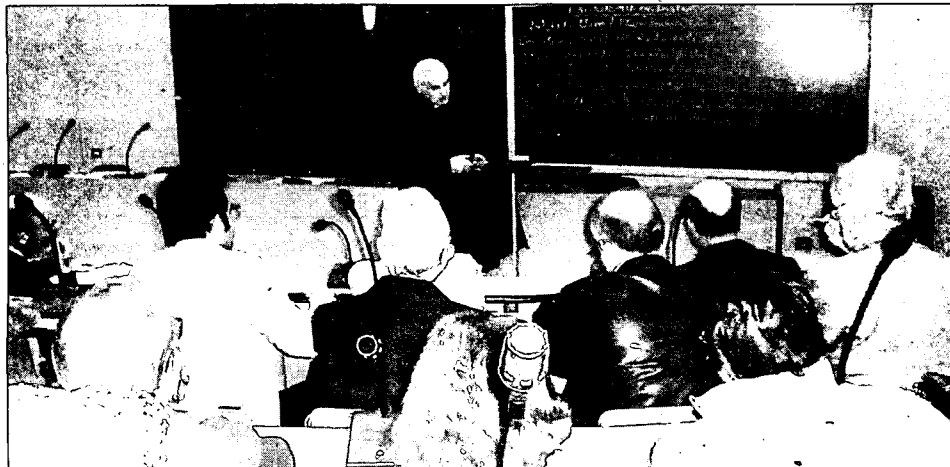
na, professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL, i conegut pels nostres lectors perquè elabora els articles sobre actualitat científica publicats cada setmana.

L'astronomia i la llum

■ Cicle de conferències sobre la «Història de l'astronomia», a càrrec de Mn. Francesc Nicolau

El primer tema escollit per tractar va ser *L'astronomia dona a conèixer la velocitat de la llum: Römer i Bradley*. Mn. Francesc Nicolau va demostrar com l'astronomia i els astrònoms han influït en el fet de poder saber què és la llum i en el fet de calcular la velocitat a què es desplaça. Des de l'antiguitat, els pensadors es van plantejar aquests dubtes. Però en aquella època, va ser Aristòtil qui més es va apropar a definir el que avui coneixem per llum. Aquest filòsof parlava de l'existència d'una cosa transparent que ens conduïa a percebre la sensació, a percebre l'objecte. No va arribar a anomenar-la llum, però sí que afirmava l'existència d'un transparent que permetia la visió en l'ésser humà.

Després d'ell haurem d'esperar al segle XVII per conèixer més avenços pel que fa a la definició de la llum. Serà Galileu qui es plantegi en aquest segle la possibilitat de calcular la velocitat de propagació de la llum, ja considerada com a tal. Per a això executa un experiment «que resultaria infantil avui dia», va afirmar Mn. Nicolau. Ell i el seu assistent van prendre, cada un, una làmpada amb reixetes i es van col·locar al cim de dues muntanyes a una milla de distància. Galileu obria la reixeta de la seva làmpada i l'assistent havia d'obrir la seva tan bon punt veïés la llum de la làmpada de Galileu. D'aquesta manera, Galileu podria calcular quant de temps hauria passat abans que ell veïés la llum del seu assistent des de l'altra muntanya. I així dividiria la distància pel temps mesurat per calcular la velocitat de la llum. Però, com va fer notar el conferenciant, «la reacció de moure un múscul un mil·límetre és molt més lenta que la velocitat de la llum». De fet, la llum per viatjar a aquesta distància trigaria només 0,000005 segons. Galileu, però, va concloure després de l'experiment que la propagació de la llum era instantània i, per tant, la seva velocitat era infinita. Després de Galileu tots els científics es van sumar a aquesta informació i la van convertir en dogma, fins que el 1675 un astrònom danès va fer un altre càlcul.

Mn. Nicolau explica a l'auditori les teories exposades.

Es tracta d'un dels dos protagonistes de la conferència escollits per Mn. Nicolau: Oläus Christensen Römer. Es va encarregar de l'observació d'un dels satèl·lits de Júpiter, Io, que trigava 1,76 dies a recórrer l'òrbita; aquest temps sempre és igual, així que Römer esperava poder predir el moviment amb gran precisió. Per a sorpresa seva, va descobrir que aquest satèl·lit no sempre apareixia on se suposava que hauria de ser. Es va adonar que Io s'avançava en la seva òrbita, és a dir, trigava menys a completar-la quan la Terra estava més a prop de Júpiter i s'endarreria quan la Terra n'estava més lluny, segons el període de l'any. És en aquest moment quan es planteja que a la llum li cal algun temps per desplaçar-se des de Júpiter a la Terra. Io no estava canviant l'òrbita en absolut, sinó que simplement semblava estar en diferents llocs segons el temps que trigués la seva llum per arribar aquí. A partir d'aquest descobriment va ser capaç de calcular la velocitat de la llum, que va situar en 226.869 km/segon.

Després de Römer, serà James Bradley el científic que més s'aproparà al valor real de la velocitat de la llum, i la va calcular en 295.000 km/segon. Aquest britànic tenia la intenció de mesurar la paral·laxi d'estels propers, és a dir, mesurar els canvis de posició de les estrelles respecte de la Terra.

Va escollir un estel i el va començar a observar, però, per a sorpresa seva, l'estrella es movia en contra de les seves prediccions. La resposta al seu problema la va trobar de manera casual: era en una barca que navegava pel Tàmesi i li va cridar l'atenció el fet

que la banderola del pal superior canviava de direcció quan el bot virava; un mariner li va fer notar que aquesta nova posició de la banderola no era a causa d'un canvi de direcció del vent, sinó al fet que el vaixell la induïa en haver girat. Llavors va reemplaçar el vent per la llum provenint d'una estrella, la barca per la Terra girant al voltant del Sol i el canvi de direcció del bot pel moviment translacional de la Terra en la seva òrbita.

Mn. Nicolau ho va il·lustrar amb un exemple quotidià: «Quan vas amb tren a 30 km/hora, plou i no hi ha vent, la pluja sembla caure inclinada quan en realitat cau verticalment, doncs el mateix passa amb la llum de les estrelles.» Bradley va anomenar aquest fenomen *aberració de la llum* el 1728 i a través d'ell va demostrar el moviment de la terra al voltant del sol i que la velocitat de la llum és finita. La comunitat científica es va haver de rendir davant de l'evidència.

Fins aquí la primera de les conferències dedicades a la història de l'astronomia. Els propers temes són: *El pare de l'astronomia estel·lar: William Herschel; El descobriment dels asteroïdes; L'origen del sistema solar: Kant, Laplace i astrònoms del segle XX i El descobriment de les galàxies.*

Consuelò Chaves Mejuto

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Les ametlles

La Lola, una veïna una mica xafardera, presumia quan parlava als quatre vents del seu menjador de fusta d'ametller, molt car, que acabava d'estrenar. Mentrestant, es menjava casualment una gran bossa d'ametlles recolzada a la barana del balcó. Es va dirigir a les tres o quatre persones que ens estàvem tranquil·lament assegudes en un banc de la plaça Mestre Mas de Campdevàrol. Jo era molt jove i gaudia d'unèss minivacances després d'haver treballat de valent en un restaurant de la Riviera. Vaig aixecar el cap cap a ella i li vaig contestar: «Saps, Lola, que les ametlles que menges, a pesar de ser molt nutritives, tenen 640 calories cada 100 grams?» Ella es va mirar la panxa, més aviat grossa.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Colors

Hola, amics! M'agradaria que tanquéssiu els ulls un moment i visualitzéssiu un prat amb floretes de diferents colors. N'hi ha de blanques, que és el símbol de la puresa i la bondat; de vermelles, com el color de l'amor i l'utilitzat en la litúrgia per als màrtirs; que moren per amor a Déu; de grogues, signe d'energia; de verdes, senyal d'esperança; de blaves, el color de Maria, d'obediència, humilitat i servei; de morades, el color del dolor i sobretot de l'espiritualitat...

Si collíssiu unes quantes flors de cada color, formariu un bonic ram de flors que porten en elles mateixes el perfum de diferents virtuts, com la fe, l'esperança o la caritat. Les flors són un producte de la natura i aquesta ens parla del Creador. Penseu-hi i procureu sortir al camp sovint, perquè aquest lloc ens proporciona pau i tranquil·litat. I això ens apropa a Déu.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Portada de l'Anuari.

Anuari 2003-2004 de la Companyia de Maria

SANT SEBASTIÀ.— Aquest anuari, en fer-se ressò de l'activitat apostòlica de l'Institut de la Companyia de Maria al llarg de l'any 2003, centra la seva atenció en el desenvolupament del XV Capítol General, que es va celebrar a Roma de l'1 al 30 d'abril. Cal destacar també una ressenya històrica sobre la situació de la Companyia de Maria al llarg de quatre segles, des de la seva fundació (1607) fins a la celebració del I Capítol General (1921).

Així mateix, l'anuari dona la benvinguda a la novena superiora general, Beatriz Acosta Mesa, successora de santa Joana de Lestonnac, així com als quatre membres de l'equip general. A més, com en anys anteriors, no únicament es recullen un seguit de notícies i fotografies de la vida de la Companyia de Maria, sinó que es detallen esdeveniments mundials relacionats amb les seves activitats arreu del món.

L'Institut de la Companyia de Maria, fundat per

santa Joana de Lestonnac i aprovat pel papa Pau V el 7 d'abril del 1607, va ser el primer institut religiós-docent femení aprovat per l'Església. La seva influència en la història de la vida religiosa femenina seria notable: quedava obert el camí i iniciava el seguit de congregacions femenines amb espiritualitat ignasiana. (C.C.)

El Dr. Climent Giné, nou degà de la FPCEE

BARCELONA.— El Dr. Climent Giné ha estat nomenat degà de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (FPCEE), de la Universitat Ramon Llull, en substitució del Dr. Jordi Riera, que ha esgotat dos mandats de quatre anys i deixa el càrrec per dedicar-se de ple a l'àmbit acadèmic i de la recerca. Doctor en Psicologia per la Universitat de

Barcelona, Climent Giné és un reconegut especialista en l'educació especial, matèria en què ha treballat en els darrers trenta anys, primer a l'escola i a l'administració i més tard a la universitat. Darrerament la seva recerca s'ha centrat en la qualitat dels serveis per a les persones amb retard mental i en l'àmbit de la família i de la discapacitat. (C.C.)

XX Premi de poesia Mn. Narcís Sagner

VALLGORGUINA.— L'Associació Cultural Vallgorguina ha convocat el premi de poesia Mn. Narcís Sagner, que enguany arriba a la vintena edició. El guardó s'atorgarà a una obra inèdita i escrita en català, constituïda per un mínim de 100 versos i un màxim de 150. Pot ser un sol poema, una col·lecció o un recull de poemes. El tema és lliure. El premi consisteix en 600 euros i la publicació de l'obra.

El termini de lliurament dels treballs acaba el 31 de maig vinent. El veredicté es farà públic durant la festa major d'estiu de Vallgorguina, a finals de setembre, a la sala d'actes de l'Ajuntament de la localitat. El jurat estarà presidit per l'escriptor Albert Manent. Més informació: Ajuntament de Vallgorguina (tel. 938 679 125) o Jaume Mora (tel. 938 679 162, nits). (C.C.)

Pregària dels polítics

Jesucrist, Fill de Déu omnipotent i etern, Creador, Rei i Senyor de la història, suprem Legislador, de qui emana i depèn tot poder: nosaltres, homes i dones polítics catòlics, sobre els quals recau la càrrega de servir la nació, implorem l'ajuda del teu Esperit per exercir la política com a ciència, art i virtut, i per edificar la justícia social i el bé comú.

Dóna'ns, Senyor, la gràcia de festinoniar, com Tomàs More, la inalienable dignitat de la consciència, sense abandonar la constant fidelitat a l'autoritat i a les institucions, perquè sapiguem afirmar amb la nostra vida i amb la nostra mort que l'ésser humà no es pot separar de Déu, ni la política de la moral. Dóna'ns fortaleza per animar amb l'esperit de l'Evangeli l'ordre temporal i respectar-ne la naturalesa i la legítima autonomia. Infon en els nostres cors la humilitat necessària per reconèixer-nos servents inútils i el valor i la perseverança necessaris per fer-ho tot com si tot depengués de nosaltres, abandonant-nos en tu perquè tot depèn de tu.

Ensenya'ns, Senyor, a ser congruents, coherents amb la nostra vida perquè sapiguem promoure la veritat moral objectiva i irrenunciable que implica: defensar la vida humana i la seva dignitat des de la concepció fins a la mort natural; tutelar la família fundada per un home i una dona i protegir-la en la seva unitat i estabilitat; reconèixer la llibertat dels pares en l'educació dels fills; eliminar qualsevol forma d'esclavatge o de discriminació de les persones; impulsar el dret a la llibertat religiosa; desenvolupar una economia al

servei de la persona en un marc de justícia, de solidaritat i de subsidiarietat, i treballar incansablement per la pau, que és sempre «obra de la justícia i efecte de la caritat».

Amb el papa Climent XI, et demanem, Senyor, que ens ensenyis a fer la teva voluntat volent tot allò que Tu vols, justament perquè ho vols Tu, com Tu ho vulguis i durant el temps que Tu ho vulguis; que ens donis la teva gràcia per ser obedients amb els nostres superiors, comprensius amb els nostres col·laboradors, sol·licitos amb totes les persones i generosos amb els qui s'anomenen enemics nostres; que ens ajudis a superar amb austeritat el plaer, amb generositat l'avarícia, amb amabilitat la ira i amb fervor la tibieza; que sapiguem tenir prudència en aconsellar, valor en els perills, paciència en les dificultats i senzillesa en els èxits.

Mostra'ns, l'ho supliquem, com fer de la política un camí de santedat, perquè mai no ens avergonyim de Tu davant del món, perquè Tu, Senyor, no ens neguis davant del Pare.

Escolta'ns, Senyor, per tal que mai no manqui la teva llum en la nostra ment, la teva força en la nostra voluntat i l'escalf de la teva caritat en el nostre cor, perquè estimem de debò els qui servim. Infon en nosaltres un sentiment viu, actual i pregon de l'ordre social, pensat per Tu, fonamentat en el dret natural; i fes que un dia, juntament amb els qui vam tenir la missió de servir, puguem gaudir de Tu sota la mirada amorosa de la teva dolçíssima Mare, Maria Santíssima de Guadalupe, per tota l'eternitat. Així sigui. (C.C.)

Tomàs More, patró dels polítics.

INGREDIENTS:

1/2 kg de musclos
1 ceba
1/2 pebrot vermell
3 cullerades d'olives
2 grans d'all
julivert
oli
vinagre

PREPARACIÓ:

Després de bullir mig quilo de musclos, traieu-los les closques i cobriu-los amb aquesta barreja tota ben picada: una ceba, mig pebrot vermell, tres cullerades d'olives farcides, dos grans d'all, julivert, oli i unes quantes gotes de vinagre.

Musclos de la barca

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

LLIBRES

Esperança davant del pessimisme

Aquest volum és una continuació i un complement de l'obra *Del sufrimiento a la paz* (1984), un dels llibres del P. Ignacio Larrañaga que ha aconseguit una més gran difusió a nombrosos països i en diverses llengües. Les seves obres porten el segell típic d'allò vital: claredat, profunditat i realisme. En aquesta nova obra, l'autor s'endinsa en el misteri de l'home sofrent que, davant de situacions com l'oblit, el cansament, el fracàs, l'ansietat, la malaltia, el dolor, la por, la soledat, l'ancianitat o la perspectiva de la mort, aconsegueix entreveure el mateix misteri de Déu, que es fa impotent i feble en el món per estar amb nosaltres i ajudar-nos. L'objectiu cabdal d'aquest llibre és «estendre la mà als qui estan abatuts. Es disposa a caminar juntament amb els desolats i infondre'ls alè i esperança. Vol esdevenir company de ruta per als fatigats de la vida, cantar melodies que els desvetllin energies desconegudes», escriu l'autor en una de les pàgines de *Las fuerzas de la decadencia*. I afegeix: «Aquest llibre vol acompanyar l'home fins a la frontera final, demostrar-li que la mort no és catàstrofe sinó albada.» (C.C.)

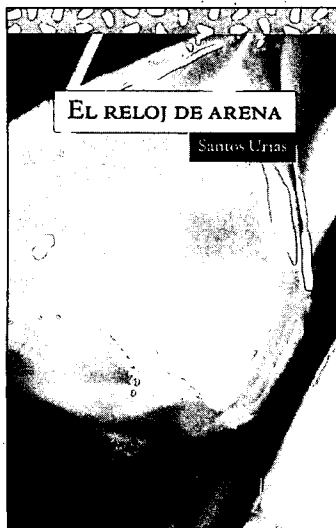

Ignacio Larrañaga, *Las fuerzas de la decadencia*, Editorial San Pablo, Col·lecció Betel, Madrid 2004, 290 pàg.

Testimonis de la vida quotidiana

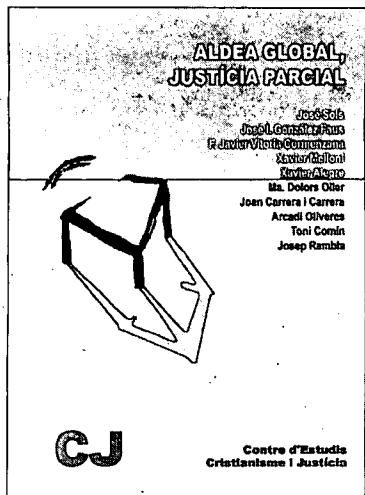
El diari d'un home contemplatiu, un jove capellà de barri que sap llegir en els ulls, escoltar en el soroll i descobrir la bellesa entre les deixalles. Un home que es deixa abraçar per l'existència, que s'entusiasma amb una planta i queda sorprès per la tempesta, que aprèn amb els pardals i gaudeix amb una cançó, que sap riure amb la gent del seu barri alhora que plora amb tothom a qui la vida fa mal. Un home que lloa Déu amb la seva manera de viure. Aquest és, a grans trets, el contingut de *El reloj de arena*. Els testimonis que desfilen per aquestes pàgines són normals, propers i càlids. Són, en el millor dels sentits, notícies des del més pregon del cor. Com a carícies o homenatges que es va fent a la vida de diverses persones, mentre s'expliquen vivències, moments, goigs i tristesses d'uns i altres. Segons l'autor, els cinquanta capítols «van brollar com l'aigua d'una font, de forma natural, espontània, marcats pel mateix ritme de la vida». Santos Urías, l'autor, és llicenciat en Dret i en Teologia. Treballa pastoralment a la Vicaria VI de Madrid, coordinant els projectes de Càritas al seu arxiprestat. (C.C.)

Santos Urías, *El reloj de arena*, Editorial PPC, Col·lecció Sauce, Madrid 2004, 137 pàg.

La globalització i els seus reptes

El Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, que és promogut pels Jesuïtes de Catalunya, acaba de publicar aquest llibre, en què s'afronten les problemàtiques que desperta la globalització i la possibilitat d'obrir processos de democratització i de respecte de la diversitat cultural en aquest nou panorama mundial. Publicat en català i en castellà, recull el treball realitzat durant el curs que, amb el mateix títol, es va impartir en aquest centre d'estudis entre el 10 d'octubre del 2002 i el 16 de gener del 2003. Gairebé sense adonar-nos, hem passat a viure a la ciutat de totes les cultures. La unificació del món es va fent realitat, així com també l'extensió del turisme, la recuperació de la veu per part de les dones i altres mil factors quotidians. La diversitat de les religions ja no és una dada inerta d'una informació teòrica, sinó una experiència que es constata diàriament al nostre barri i en la nostra convivència. El llibre, fruit d'aquesta reflexió, s'estructura en tres parts, recollint la perspectiva clàssica del mètode «veure, jutjar i actuar». (C.C.)

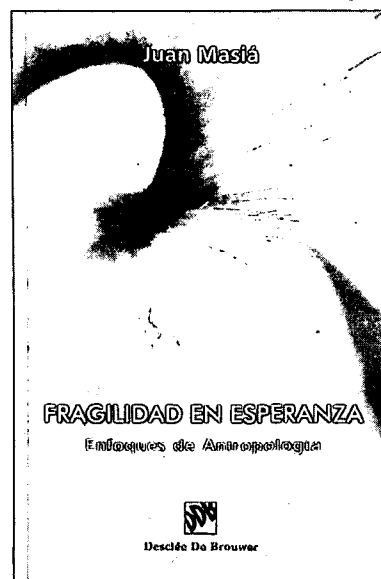

AA.DD., *Aldea global, justicia parcial*. Cristianisme i Justícia. Col·lecció Estudis, Barcelona 2003, 213 pàg.

Assaig d'antropologia filosòfica

Les persones s'adapten a diversos climes i transformen l'ambient natural més que unes altres espècies, però també el destrueixen. Ambivalents i contradictoris, els éssers humans som una espècie particularment fràgil. Filosofia i teologia ajuden a una lectura del que és humà en les seves dues vessants: la fragilitat i l'esperança. La primera, perquè som especialment vulnerables i la segona, perquè som criatures il·luminades des d'un més enllà. El plantejament paradoxal de preguntes de la mà d'Unamuno i la recerca incessant de ponts i mediacions segons l'hermenèutica de Ricoeur marquen l'estil d'aquest assaig d'introducció a l'antropologia filosòfica. L'autor, el jesuïta Juan Masiá Clavel, professor d'Antropologia i Bioètica, des de la seva experiència d'un quart de segle al Japó, situa des d'una perspectiva intercultural i interreligiosa els temes tradicionals de la reflexió filosòfica sobre el que és humà: llegir la natura, la vida, els textos, les persones i, darrerament, llegir-se un mateix; és a dir, la interacció d'allò biològic, cultural i espiritual. La reflexió avança des del paisatge a la cultura, des del cos al subjecte i des del cervell a l'esperit. Davant del fenomen de la deshumanització, l'antropologia de la fragilitat obre camí a una ètica en la incertesa, però des de la responsabilitat, conscient sempre de les seves inseguretats. (C.C.)

Juan Masiá, *Fragilidad en esperanza*. Enfoques de antropología. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Biblioteca Manual Desclee, Bilbao 2004, 288 pàg.

El Cantoral de Missa Dominical

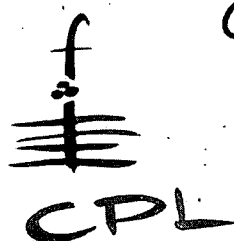
Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.
- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.
- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€.
Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€
- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€.
Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€
- Cantoral català amb música: 35,00€.
Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL
LITÚRGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona
Tel.: 933.022.235 / fax.: 933.184.218
web.: www.cpl.es / mail.: cpl@cpl.es

La crítica literària d'aquesta setmana

Retrobar els orígens

Una tasca pedagògica que no té preu és la que ajuda a retrobar la pròpia història. Sí, la Història amb majúscula, que és en realitat la que explica la particular història individual (amb minúscula), i ajuda a comprendre els altres, i a comprendre'ns més bé a nosaltres mateixos.

D'aquí els esforços, que es fan actualment, per anar enrere en el temps, per intentar desvetllar els estrats més íntims de cada ètnia i de cada poble o nació en concret, tot i estar immersos en el fet que s'ha convingut a anomenar «globalitat». La recuperació dels costums, dels llenguatges, dels ritus i dels mites que han regit encara la pròpia tribu, tot i les mirades escèptiques dels que només volen viure del present, i somiar en el futur.

Isabel Mesa de Inchauste pertany a una nissaga d'historiadors i d'erudits bolivians, que es dediquen a enriquir la realitat del seu poble i posen a disposició de la gent tot el cabal del seu coneixement ampli i exhaustiu de la història pàtria. Els treballs dels Mesa (avui un d'ells, Carlos, president de la República boliviana) són especialment coherents amb aquest desig d'ajudar a aprofundir en les pròpies ar-

rels, i conèixer el decurs de la vida, a través dels segles d'existència del seu poble, tan antic com complex en les diferents evolucions.

La turquesa y el sol, que edita Alfaguara en la seva biblioteca juvenil, és un bonic llibre d'història dels orígens, amb una anècdota emocionant de les relacions entre els dominadors i els dominats.

L'ampli imperi inca apareix viu a les seves pàgines a dos nivells tan importants com el dels seus mites i el de la seva vida diària. Isabel Mesa sap presentar una mena de «teogonia» amb els orígens, els costums i les baralles de l'Olimp particular incaic, amb la bellesa cromàtica d'un conte ple de frescor, com en un trenc d'alba al tròpic. I al mateix temps, ens porta de la mà cap a una societat amb els seus ritus, les seves visions exclusivistes, les seves

estructures gairebé feudals, amb els seus relats cavallerescos, els seus enfrontaments a l'estil de les velles proves de resistència i valentia, a les quals estan subjectes tots els adolescents legítims i bastards, amb la crònica dels seus amors i dels seus odis.

Una història amable, escrita amb meticulositat de «mestra», que no vol que se li escapi cap detall, i sap atraure l'atenció de qui escolta o llegeix.

La turquesa y el sol és un llibre excel·lent per conèixer el gran substrat d'història i de cultura d'uns pobles que es van obrir als ulls de la vella Europa, el 1492, però que tenien molts segles d'història. És una demostració del respecte que avui hem de tenir davant dels que, potser abans que nosaltres mateixos, van conèixer la veritat d'unes societats que es basaven en uns vincles menys ferotges que els aportats per aquells que van albirar, des de la

cofa de la nau de Colom, aquella terra inesperada.

Aquesta «història d'inques» és en alguns moments emocionant, perquè evoca per al lector, amb nostàlgia legítima, velles llegendes que no poden fer desaparèixer ni el temps, ni les importacions forànies.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA
El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Entitat Oficina DC

Data

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La 10a beca Josep M. Bernat per a joves músics de cobla

Aquesta beca la convoca conjuntament l'Ajuntament de Bellpuig i l'Associació Amics de Josep Maria Bernat i es resol anualment el dia de Reis. La beca va adreçada a estudiants d'instruments de cobla que no hagin complert els 21 anys, es convoca en modalitat individual i té una dotació de 2.500 euros.

A la final d'aquesta desena edició de la beca hi van arribar cinc instrumentistes: dos de trompeta, un de tenora, un de fiscorn i el darrer de tible. La beca es va atorgar finalment a Núria Font Mas, intèrpret de tenora, d'Esparreguera, i a Cristina Porta Díaz, intèrpret de tible, de Barcelona.

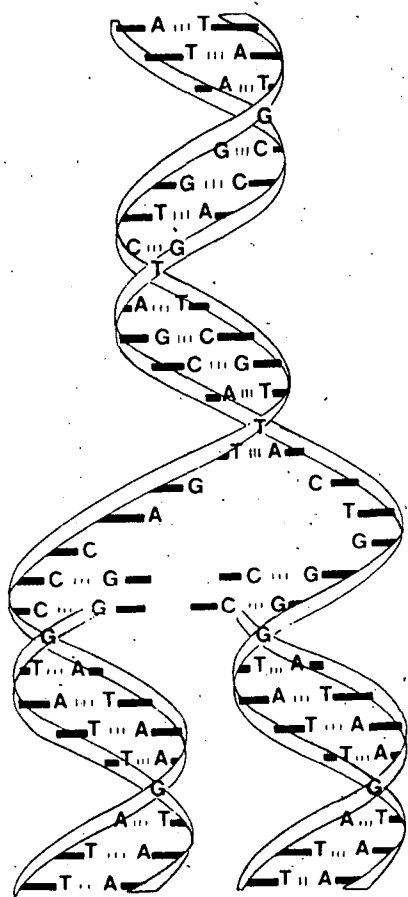
Jordi Paulí aposta pel camí de l'experimentació musical

El tenor Jordi Paulí ha deixat la cobla Meravella després de cinc temporades adscrit a aquesta formació orquestral. El seu objectiu és dedicar-se a experimentar i a actuar en diferents camps de l'àmbit musical i desenvolupar diferents iniciatives i projectes a partir de la seva experiència i de les seves inquietuds.

Jordi Paulí ja té concretats alguns projectes per a aquesta nova etapa de la seva trajectòria professional. D'una banda, preveu participar en algun dels cursos de direcció que s'acostumen a programar durant l'estiu; però, una bona part del seu temps el dedicarà a experimentar en el sector del jazz alguns dels temes que

ha preparat per a un grup de fusió de jazz amb tenora. I també ha optat per vincular-se a La Salseta del Poble Sec com a instrumentista de saxo alt i saxo tenor.

Val a dir que Jordi Paulí ja ha fet diferents col·laboracions en formacions paracoblístiques com la Coblamporània de Santi Arisa i la banda de Lluís Llach. Les seves activitats interpretatives es van iniciar a l'Escola de cobla Marina da, de Badalona, per consolidar-se a la cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, on va romandre durant 11 temporades. Abans, però, havia passat per la cobla Rambles durant una temporada. (C.C.)

El genoma humà presenta secrets insospitats

Molta gent es pensa que ara que s'ha seqüenciat l'ADN del nostre genoma ja no hi ha secrets per al coneixement biològic de l'ésser humà. La realitat no és aquesta. La revista *Investigación y Ciencia* al número de gener d'enguany porta un llarg article del biòleg investigador W. Wayt Gibbs que exposa el que ara se sap del *genoma ocult*. Ens hi diu: «Quan es tenien per conegudes gairebé totes les dades de l'ADN, han aparegut dues capes àmplies d'informació en els cromosomes, ocultes en bona part, que afecten l'herència, el desenvolupament i la malaltia.»

Què vol dir tot això? L'article explica moltes coses. Podríem resumir així el que s'hi exposa: els biòlegs fins fa poc creien que les regions de l'ADN que anomenem *gens* i que codifiquen les proteïnes eren l'única font de l'herència biològica. I ara resulta que hi ha altres regions del genoma difícils d'identificar que, sense ser codificadores de proteïnes, intervenen en la formació de l'organisme i en la seva salut. S'anomena *genoma ocult* el conjunt d'aquestes parts. No són ferramalla

com se'ls considerava fins ara per a la «construcció» de l'individu, creient que no tenien utilitat, sinó parts funcionals operatives. Potser no els escau el nom de *gens* però sí que n'hem de dir *unitats de transcripció*. Només produeixen ARN, no proteïnes, però alteren de forma directa el comportament cel·lular. S'ha obert la perspectiva d'una nova investigació i l'Institut d'Investigació del Genoma Humà dels Estats Units ja hi ha invertit 36 milions de dòlars per poder fer l'Enciclopèdia d'Elements d'ADN.

I al final de l'article ens diu l'autor: «L'ADN redundant que s'havia rebutjat perquè s'ignorava la funció, potser podria convertir-se en el fonament de la complexitat humana... L'ARN actiu, com es comença a saber ara, contribueix a controlar l'estructura general dels cromosomes i algunes de les seves modificacions químiques crucials.»

Que se segueixi investigant, doncs, i que creixi l'admiració dels científics davant la meravella del cos humà i la complexitat dels seus constituents fonamentals!

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

Després de l'Escola de Salerno, que fou fundada segurament a l'ombra del monestir de Montecassino, com ja vam dir, van anar seguint altres escoles de medicina que a partir del segle XIII prengueren el relleu a la de Salerno en prestigi i en influència. Ja no seran d'institució eclesiàstica en el seu origen, però també l'Església hi intervindrà de diverses maneres. Algunes es feren molt famoses i no podíem deixar de parlar-ne.

L'Escola de Montpeller

En aquesta ciutat provençal, pàtria del nostre Jaume I, s'hi fundà l'escola mèdica de més influència a Europa després de la de Salern. Com a facultat de Medicina no va inaugurar-se fins al 1220 pel cardenal Conrad, però el seu origen era de molt més abans. Sembla del tot segur que van ser els jueus qui hi iniciaren una escola de medicina que acabà fent-se cèlebre i convertint-se en Facultat. El poble hebreu no havia abandonat pas els estudis mèdics durant l'època talmúdica. Els comentaris als preceptes del Levític mostren com havien aprofundit en les qüestions referents a la lepra i impureses legals. Però no s'acontentaren amb això, sinó que emprengueren altres estudis referents a la medicina en general. Del segle VII tenim un primer tractat de medicina en hebreu, *Sefer Refuot* («Llibre de les drogues»), escrit per un metge jueu siropalestinenc, Assaf ha-Yehudi, inspirant-se en el Talmud i en Dioscòrides. Descriu més de cent plantes medicinals i exposa, a més, normes per als metges; entre altres fer un jurament, diferent de l'hipocràtic, però també de cara a un exercici humà de la professió. Un altre metge jueu, que visqué a Egipte, ben conegut durant l'edat mitjana va ser Isaac ben Salomon Israeli (aprox. 845-940), autor de diversos tractats que van ser traduïts al llatí per Constantí l'Africà per a ús de l'Escola de Salerno. El seu

14 La medicina medieval a partir del segle XIII

Sefer hamissadim («Llibre de les dietes») es va fer servir fins a l'època del Renaixement. Va escriure també sobre les febres, sobre l'orina i altres.

Ara bé, al sud de França des del segle IX segur, i potser molt abans, hi havia una nombrosa colònia jueva i s'hi practicava la medicina. Concretament a Montpeller. Hi ha referències de personatges que hi acudien per la fama dels bons metges que hi havia, com ho féu el bisbe Albert de Magúncia el 1137. Benjamín de Tudela en el seu *Ma'assot* («Itinerari») del 1160 ens parla d'aquest centre mèdic jueu de Montpeller. Cartes de sant Bernat en mencionen també els metges. No sabem quan havia començat a ser un centre reconegut amb tot el que comporta ser-ho, però sembla que la fundació com a Escola de metges va ser cap al 1020-1030 per obra d'un jueu vingut de Narbona. Encara que els mestres fossin hebreus, s'hi admetia tota mena d'estudiants, i també hi entraven després, de professors, metges àrabs i cristians. Aquest període inicial de l'Escola era d'un règim de llibertat d'ensenyament i d'exercici. Consta per una declaració que fa Guillem VIII el 1181. S'hi acceptaven tots els valors i s'hi admetien totes les competències; mestres i pràctics són jutjats per les seves obres. Però la reputació que va tenir aquesta Escola de Montpeller al segle XII va venir, indiscutiblement, de la competència dels metges jueus que, en aquesta època eren, cal dir-ho, els millors d'Europa.

A més de l'Escola de Montpeller la ciència mèdica hebrea es manifestava en altres llocs. Recordem que el famós filò-

sof jueu Maimònides (o sigui Abu 'Imran Musa ibn 'Abdallah al-Qurtubi), natural de Còrdova (1139-1205) va exercir també la medicina, fou metge del sultà Saladí del Marroc. Una obra seva important va ser el *Llibre de l'explicació de la droga medicinal* que explica 1.800 drogues en 45 articles, a part d'una desena d'obres més de matèria mèdica escrites a petició del sultà, entre les quals *Pirké Moshé* («Aforismes de Moisès»), que eren els seus propis aforismes, afegits als d'Hipòcrates, dels quals n'havia redactat un comentari. També va escriure un comentari als setze llibres de Galè.

Però quan el cardenal Conrad va inaugurar la «Facultat» de Medicina de Montpeller el 1220 no hi figurava cap professor jueu ni àrab. Els en van fer fora? Podria ser, però no consta en cap document. Només uns segles més tard hi trobem els Saporta, jueus d'origen espanyol. El 1240 l'emperador Frederic II imposà les regles de l'Escola de Salerno a la de Montpeller i la gran esplendor d'aquesta institució serà durant els segles XIII i XIV. Un dels seus professors serà Arnau de Vilanova. En parlarem en un altre capítol.

Més escoles de medicina

De mica en mica van anar sorgint més centres a tot Europa. A Nàpols l'emperador Frederic II n'erigeix un el 1224 i a Bolonya es crea la Facultat de Medicina el 1280. A Bolonya hi ensenyarà Tadeo Florentino (1215-1295) que es pot dir el fundador d'una nova escola. L'anomenaren mestre de metges i el segon Hipòcrates.

Sobretot per la pràctica mèdica, però també per la manera d'ensenyar en forma lògica, raonada. Va escriure moltes obres, entre les quals, a més de comentaris a Galè i als aforismes d'Hipòcrates, es mereix ser citat un *Libellus sanitatis conservandae*.

Després de Bolonya vingué Pàdua, amb un centre mèdic semblant al d'aquella ciutat, i a continuació s'anaren formant en altres ciutats italianes institucions amb característiques similars: Vicenza, Mòdena, Arezzo, Reggio-Emilia, Siena, Placència i Perusa. I també acadèmies com la de Pavia i Ferrara.

A França no es quedaren enrere. A més dels centres de Montpeller i d'altres, com el d'Avinyó, iniciat també i mantingut principalment per hebreus, es crearen acadèmies mèdiques. A la de París es féu cèlebre un italià, Lanfranchi de Milà (que s'afrancesà en Lanfranc). Escapant de les conteses entre guèlf i gibel·lins, després d'una estada a Lió, arribava a París el 1295. Hi fou ben acollit perquè ja era molt conegut com a metge. La seva especialitat era la cirurgia. Es pot dir que renovà aquesta especialitat. Va escriure una *Chirurgia Magna*, o *Practica quae dicitur ars completa totius chirurgiae*, que dedicà al rei Felip el Bell. És notable la prudència que recomana abans de fer una operació i les recomanacions que hi dona. Desaconsella la trepanació en molts dels casos que s'aplicava. S'ha dit que creà la cirurgia francesa.

De totes maneres hem d'acabar dient que, si bé això que hem exposat demostra una revifalla de la medicina en aquesta època, no va ser de gran alçada. Es manté, encara, molt presonera de Galè i també de la tradició àrab. El canvi d'orientació serà amb l'arribada del Renaixement. Com a punts positius del final de l'edat mitjana diguem que la fundació d'universitats, la creació d'hospitals i l'augment d'interès per les pràctiques van contribuir al canvi que ja s'apropa.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Doce en casa ***

Director: Shawn Levy.

Guionistes: Craig Titley, Sam Harper, Joel Cohen, Alec Sokolow, Frank B. Gilbreth Jr. i Ernestine Gilbreth Carey.

Intèrprets: Steve Martin, Bonnie Hunt, Piper Perabo, Tom Welling, Hilary Duff, Kevin Schmidt, Alyson Stoner.

EUA, 2003, color, 115 minuts.

Gènere: comèdia. Tots els públics.

Tema cinefòrum: la família.

Steve Martin, protagonista del film.

Als Estats Units d'avui dia, on les famílies tenen una mitjana d'1,87 fills, Tom Baker (Steve Martin) i la seva dona Kate (Bonnie Hunt) han decidit que la vida és millor, si no més barata, per dotzenes. Els Baker viuen en un petit poble d'Illinois, on Tom treballa com a entrenador de l'equip local de futbol americà. El dia a dia en la vida de la família està marcat a parts iguals per l'amor i el caos...

Quan a Tom li ofereixen la feina dels seus somnis —entrenar un equip en una important universitat— ell i Kate traslladen tota la família, malgrat la poca gràcia que els fa als seus dotze fills. Al poc temps, Kate s'assabenta que és a punt de publicar-se un llibre basat en les seves

pròpies experiències. El seu agent se l'emporta a Nova York per promocionar el llibre i deixa Tom sol a casa perquè s'ocupi de la seva família febril i creixentment descontenta, a més de la seva nova feina exigent i absorbent.

Seguint l'estil de les pel·lícules còmiques protagonitzades per Steve Martin (*El padre de la novia*, *Se montó la gorda...*), *Doce en casa* relata amb humor les peripècies d'una família nombrosa que entendraix i diverteix. Compta amb una bona caracterització d'aquesta mena de nucli familiar, recolzada a més per diversos diàlegs encertats i graciosos. Totes les personalitats queden delimitades: la responsable, l'entremaliada, el rebel, el passota, el fatxenda...

Com és típic en aquesta mena de pel·lícules, abunden les caigudes maldestres i la simplicitat en els conflictes: les argumentacions se solen donar per suposades i escassegen les oportunitats de diàleg per defensar les diferents postures dels membres. Però es reivindica la importància de la comunicació i la dedicació familiar i s'aposta per apreciar allò que tenim. Per descomptat, no hi manca el final feliç.

Humor: 2,5; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Mi vida sin mí ****

Directora i guionista: Isabel Coixet.

Intèrprets: Sarah Polley, Amanda Plummer, Leonor Watling, Mark Ruffalo.

Gènere: drama.

Espanya-Canadà, 2003, color, 106 minuts.

Ann i una amiga.

Isabel Coixet, nascuda a Barcelona, ha dirigit aquesta pel·lícula —basada parcialment en el relat *Simulando que la cama es una canoa*, de Nancy Kincaid— cercant l'emoció de l'espectador a través del desvetllament dels sentiments dels personatges, tan corrents i alhora tan profunds. Certament, ho aconsegueix en un film amb un repartiment internacional que, com ella mateixa defineix, és un *dramón* però sense melodrama.

La pel·lícula narra en primera persona la història d'Ann, una noia de 23 anys a la qual se li diagnostica un càncer terminal. En aquest moment, paradoxalment, Ann descobreix el plaer de viure pensant i fent tot allò que li agradaria fer abans de morir, preparant aquesta vida «sense mi» davant de la rutina de la seva vida que, fins ara, li sembla un somni: casada als 17 anys, mare de dues nenes, el pare a la presó des que ella tenia 10 anys, una mare que odia el món i que no l'entén, amb una feina de neteja nocturna... Tot sense queixar-se i amb bona cara. Per això, potser, resulta una mica xocant o incoherent que, en la felicitat del seu matrimoni, cerqui sentir-se estimada per una persona diferent.

Cada personatge és una classe d'ésser humà diferent i la directora, en cada pla, vol que entrem en els seus sentiments, en com són, en per què actuen així; vol que plorem o riguem amb ells... Aquests aspectes fan de la pel·lícula una veritable poesia, juntament amb l'esplèndida fotografia, direcció i interpretació. Així i tot, la pel·lícula va adreçada a un públic adult al qual li agradi el cinema més enllà de l'acció.

Humor: 0; acció: 0; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial.

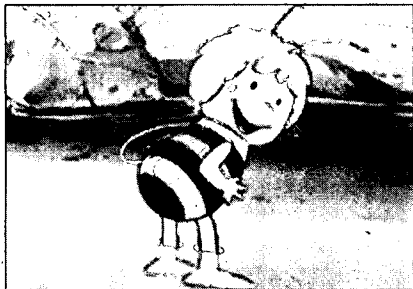
El món de la televisió

▷ **L'abella Maia**

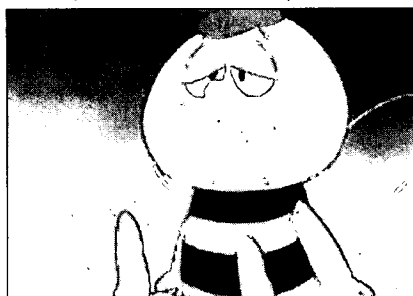
De dilluns a divendres - 17.35 h - K3

La Maia és una abella molt petita, però... com n'és, de desperta! La curiositat per conèixer totes les coses que l'envolten li farà viure una pila de situacions emocionants i sovint perilloses. Es tracta d'una de les millors sèries d'animació que torna a la petita pantalla i que agradarà tant als infants com als pares, que recordaran la seva infància. A partir dels 4 anys.

Els personatges són els següents:

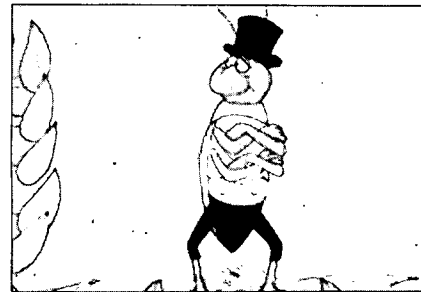

MAIA. És l'abella més entremaliada i simpàtica que hi hagi hagut mai. És riallera i juganera, però, sobretot, li encanta aprendre coses. El seu esperit aventurer fa que sovint n'hagi de fer alguna per escapar-se del rusc. I és que és tossuda com ella sola. En definitiva, l'abella Maia és tan tafarià que l'única cosa que li interessa de debò és anar a conèixer món.

WILLI. És el millor amic de Maia. La segueix arreu, encara que sigui una mica poruc i sàpiga que acabarà embolicat en tota mena de situacions extravagants, i també perilloses. Els ulls caiguts i la cara de pàmfil fan que sembli una mica ximple, si bé de ximple no en té ni un pèl. Ara bé,

una mica gandul sí que és. Per això ha hagut de repetir curs dues vegades. Willi aprecia molt la Maia, i és que és una abella la mar de sensible.

FLIP. Aquesta llagosta, a més de saltar i menjar, no fa gaire cosa. Li agrada molt observar la natura i, sobretot, les abelles. És llesta, xarlatana, mandrosa i solitària. En certa manera, és el fil conductor de tot el que passa a la sèrie. Els seus comentaris, sempre sàvis, fan que l'espectador es percati de la diversitat del regne animal. Li encanta gastar bromes, cantar i ballar.

▷ **Rocket Power**

De dilluns a divendres - 13.05 h - K3

Ràpids, invencibles, els agrada l'impossible. 3, 2, 1, 0... Rocket Power! A Otto, Reggie, Twister i Sam els encanta l'acció i practicar esports extrems. Tant poden estar fent surf a la platja, surf de neu a la muntanya, monopati a qualsevol pista improvisada, com jugant un partit d'hoquei sobre gel. Es tracta d'una sèrie amb molta imaginació que, a voltes, pot influir negativament en els menuts, ja que planteja un llenguatge groller i una manca de respecte als grans. De totes maneres, si es veu en companyia dels grans pot resultar entretinguda. A partir dels 8 anys.

TAC

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Sant Rosari, a les 7.03 hores.
Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
Santorat, a les 7.54 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat (informatiu)
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna (magazin)
19.00-20.00 Sessió contínua (cinema)
20.00-21.00 Joc net (esports)
21.00-21.30 Artilletra (literatura)
21.30-22.00 Qui tingui oïdes (informatiu)
22.00-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana)
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 Resson (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Dóna'm la mà (adopció)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Resson

Dimecres

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 L'hora de la salut (medicina)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Radiofórmula
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Resson

Dijous

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Temps d'oci (lleure)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Superàvit (economia)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Resson

Divendres

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist

21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Resson

Dissabte

08.00-08.30 Radiofórmula
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 A tota costa (submarinisme)
11.00-13.00 Trotamundos (turisme rural)
13.00-13.30 Radiomotor (automobilisme)
13.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 Espectacle
19.00-20.00 El temps de la música
20.00-00.00 Radiofórmula
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Resson

Diumenge

08.00-08.30 Radiofórmula
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-18.00 Radiofórmula
18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
21.00-23.00 Música cristiana
23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 La cova del Country
00.30-01.00 Cova de Jazz
01.00-01.07 Pregària de Completes
01.07-02.00 La gran diferència

* (en període de proves)

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
91.3 FM Osona*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
90.9 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigües, Ribera d'Ebre, Priorat*
104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
11.00 Butlletí informatiu
13.00-13.15 Informatiu migdia + el temps + agenda
15.00 Butlletí informatiu
17.00 Butlletí informatiu
17.30 Agenda
20.00-20.30 Informatiu vespre + el temps + agenda

Dilluns

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 Els Tresors de la Història

Dijous

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

20.30-21.00 Església d'Urgell

Dissabte

08.00 Agenda
13.00-14.00 In Corpore Sano
15.00 Agenda
17.00 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
15.00 Agenda
17.00 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

Diuenge 7

08.30 Buenas noticias TV
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.
08.40 Shalom
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
08.50 Islam hoy
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.30 Pueblo de Dios (repetició del dilluns 1)
«El sueño de una nueva tierra.»
Aquest reportatge ha estat fet a la regió muntanyenca de Ronda i recull la manera de viure dels seus pobladors i les dificultats amb què es troben per sobreviure, així com la iniciativa del Moviment Rural Cristià.
10.00 Últimas preguntas
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
10.25 Testimonio
«Tierra de misión.»
Emissió protagonitzada per Ángeles Pereira, delegada diocesana de Missions de Lugo.
Aquesta dona construeix el seu testimoni de fe personal a través dels missioners amb els quals s'ha anat trobant pel camí i aposta, d'una manera rotunda, per una Església missionera.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la coral Lloriana de Sant Vicenç de Torelló (Osona), sota la direcció d'Aida D. Raurell.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 8

19.00 Pueblo de Dios

«Mali, el desierto verde.»

Els reporters del programa s'han endinsat al País Dogón, regió incomunicada en què es conserva una de les cultures més antigues d'Àfrica, el patrimoni artesanal i folklòric de la qual constitueix la seva única riquesa, ja que la infrautilització de les aigües del riu Níger impedeix una producció agrícola que alimenti la població.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 7

10.00 Signes dels Temps

Magazin sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

11.00 Missa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, TV3 retransmet la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'Escolania.

Cada divendres

20.30 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

14.15 Paraula i vida

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

• **ART SACRE.**— Arte Sacro (www.artesacro.org) és el portal dedicat a la Setmana Santa sevillana que presenta àmplia informació sobre germandats i confraries, amb especial atenció a l'artesanía religiosa i a la fotografia.

Altres bisbats

• **RELIGIOSES MARIANISTES.**— Del 19 al 21 de març, curs sobre *Relación de ayuda al enfermo*, a les Religioses Marianistes de Huarte. Serà impartit per M. Victoria Irigaray Bergara. Més informació: tel. 948 230 149.

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Del 19 al 21 de març, jornades anuals de Justícia i Pau organitzades per la Confer, amb el lema «Política, Paz y Vida Religiosa». Més informació: tel. 915 193 635, a/e: conferjpic@planalfa.es

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida a participar del 27 al 28 de març en una experiència de silenci i contemplació. Per a més informació: tel. 966 516 719 i 966 660 726.

Barcelona

• **TROBADA DE REFLEXIÓ PER A JOVES.**— Organitzada per les Filles de la Caritat i la Congregació de la Missió de Barcelona, els dies 6 i 7 de març. Més informació: Isabel Bugés, tel. 936 530 102, a/e: isabelbfc@hotmail.com; Pilar Herrando, tel. 933 211 030, a/e: phd1964@hotmail.com; Víctor Espinosa, tel. 963 746 542, a/e: veoblau@hotmail.com

• **CONFERÈNCIA QUARESIMAL.**— El 7 de març, a les 19.00, conferència del pare Hilari Raguer, monjo de Montserrat, sobre *Joan XXIII, mestre espiritual. El Papa del Concili*; a les 19.45, silenci i possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació o d'entrevistar-se amb el conferenciant; a les 20.00, vespres solemnes i a les 20.30, eucaristia o possibilitat de celebrar el sagrament de la Reconciliació. Hi haurà guarderia. Parròquia de la Puríssima Concepció, c/

Aragó, 299 - Barcelona, tel. 932 037 446. Amb col·laboració amb la parròquia Ntra. Sra. dels Àngels i la parròquia de Sant Francesc de Sales.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL CIC.**— El 8 de març, a les 17.00, dins de l'aula d'extensió universitària per a la gent gran, Josep Martorell (arquitecte) parlarà sobre *Història urbanística de Barcelona*. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577.

• **TROBADES FE-CULTURA.**— Els franciscans menors conventuals de Granollers organitzen els segons dilluns de mes, a les 21.00, unes trobades-tertúlia sobre els moviments religiosos contemporanis, de cara al diàleg interreligiós del Parlament Europeu de les Religions del Món. La propera trobada serà el 8 de març als locals parroquials i versarà sobre la *New age*. Més informació: tel. 938 497 630.

• **CIÈNCIA.**— El Museu Geològic del Seminari de Barcelona i els Amics del Museu Geològic del Seminari organitzen el cicle de conferències sobre «Història de l'astronomia (II)», que pronunciarà Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL). El 9 de març, a les 18.30, el tema serà *L'origen del sistema solar: Kant, Laplace i astrònoms del segle XX*. Sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **MASION DU LANGUEDOC ROUSILLON.**— Organitza el 9 de març, a les 19.30, una tertúlia sobre *El catarisme, un cristianisme medieval entre mite i història*, amb Pilar Jiménez (directora científica del Centre d'Estudis Càtars de Carcassona). Més informació: tel. 933 427 225.

• **BALMESIANA.**— El 10 de març, a les 19.30, conferència del P. Salvador Vergés, s.j., catedràtic emèrit de Filosofia a la Universitat de Deusto, sobre *Convivència solidària*. Lloc: c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, a/e: secretaria@balmesiana.org

• **PARRÒQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— El 10 de març, a les 19.45, conferència quaresmal de Mn. Antoni Nello sobre *Convertir-se a un mateix. Convertir-se a Déu*. Rbla. de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN BAPTISTA DE GRÀCIA.**— El 10 de març, a les 20.30, conferència quaresmal a càrrec de Mn. Domènec Sangés. C/ Santa Creu, 2 - Barcelona.

• **ANY PATUFET.**— L'11 de març, a les 9.00, col·loqui sobre *En Patufet, cent anys: la revista i el seu impacte*, a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona, organitzat pels Departaments de Periodisme i Ciències de la Comunicació i de Filologia Catalana de la Universitat Autònoma de Barcelona. Més informació: tel. 938 644 359.

• **VIDA CREIXENT.**— L'11 de març, a les 17.00, reunió d'animadors sobre *El hecho de creer, hoy*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **DELEGACIÓ DE PASTORAL DE LA SALUT.**— Organitza una xerrada entorn del malalt mental amb el tema *Depresión y crisis religiosa*, a càrrec del professor Mariano Galve. Serà l'11 de març, de 19.15 a 20.45, a la casa de l'Església, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 171 597. Hi són convidats voluntaris, visitadors de malalts, religiosos, religioses, professionals, familiars i associacions de malalts mentals, entre altres.

• **CENTRE CULTURAL DE MARATA.**— L'11 de març, a les 21.30, Josep Toro Trallero (professor titular de Psiquiatria de la UB i consultor sènior del Servei de Psiquiatria Infantil i Juvenil de l'Hospital Clínic de Barcelona) parlarà sobre *Trobem-nos i parlem-ne... de quan el cos se'ns transforma en enemic*.

• **JORNADA DE REFLEXIÓ.**— Sobre *La salut, bona nova per a tothom*, a càrrec de Mn. Joan Tora, vicari episcopal a la diòcesi de Vic. S'aprofundirà en el lema d'enguany del dia del malalt, «Més a prop dels qui estan lluny. Fer costat als qui sofreixen». Serà el 13 de març, de 9.30 a 17.00, a la casa d'exercicis de Sarrià. Organitza: Delegació de Pastoral de la Salut. Més informació: tel. 933 171 597, de 10.30 a 14.00.

• **DIA DEL SEMINARI.**— El 13 de març, de 10.00 a 13.30, recés vocacional predicat pel cardenal Ricard M. Carles al Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **GRUPS D'ORACIÓ I D'AMISTAT.**— El 13 de març, de 10.00 a 17.00, recés-convivència de joves dirigit per Mn. Josep Serra, professor i formador del Seminari, i consiliari dels GOA a Barcelona. Serà al casal Bellesguard. Més informació: c/ Major de Gràcia, 237, pral. - Barcelona, tel. 932 181 005.

• **AULA DE TEOLOGIA.**— El 13 de març, a les 12.00, Joan Carles Díaz parlarà sobre *La vida cristiana como identificación con Cristo*, a l'oratori de Santa Maria de Bonaigua.

• **SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 13 de març, a les 18.00, conferència quaresmal de Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe auxiliar de Barcelona, sobre *La conversió, una necessitat del cristià*. Pl. de Sant Pere, s/n - Barcelona.

• **VII CICLE DE CONCERTS DE CORALS I ORQUESTRES UNIVERSITÀRIES.**— El 13 de març, a les 21.00, concert del cor i orquestra de la Universitat Autònoma de Barcelona, dirigits per Joaquim Vallvé (coral) i Jesús Badia (orquestra). També participaran a l'eucaristia de les 20.00. Lloc: parròquia de Sant Ramon de Penyafort, rbla. de Catalunya, 115 - Barcelona.

• **CONCERT DE GOSPEL.**— El 13 de març, a les 21.00, concert del grup Two-cats pel Gospel a benefici d'un projecte del grup de solidaritat ArxiJove Poblenou (format per joves de les sis parròquies de l'arxiprestat de Poblenou) amb els sacerdots diocesans que treballen a la diòcesi de Yagua (el Camerun). El concert serà a la parròquia de Santa Maria del Taulat, c/ Pujades, 210 - Barcelona.

• **DOL.**— Els dies 17, 24 i 31 de març, i 21 i 28 d'abril, de 16.30 a 20.30, curs d'acompanyament en el dol a càrrec d'Alfons Gea (psicopedagog, responsable del Servei d'Atenció al Dol de Funerària Egarenca de Terrassa). Més informació: Delegació de Pastoral de la Salut, tel. 933 171 597, de 10.30 a 14.00.

• **JOVES.**— Del 19 al 21 de març, recés de Quaresma per a joves a Bellesguard sobre *És Déu qui ens fa créixer... en unió amb Crist*. La reflexió anirà a càrrec de Mn. Joan Pere Pulido; el 28, II Trobada diocesana d'ESO amb el tema *jo@Déu.com?*, al col·legi de La Salle Bonanova de Barcelona. Més informació: Delegació diocesana de Pastoral de Joventut, tel. 933 011 277.

• **FÒRUM VIDA I EVANGELI.**— Del 20 al 21 de març tindrà lloc el XX Fòrum Vida i Evangeli a l'Escola Tècnica Professional del Clot. Més informació: c/ Villar-roel, 83 - Barcelona.

• **X CONGRÉS EUROPEU DE CIÈNCIES I TEOLOGIA.**— Se celebrarà de l'1 al 6 d'abril, sobre *Ciencias y Teología en la dinámica de las culturas. ¿Corrientes de sabiduría?* Més informació: www.opuex.com/essat2004

• **CEVRE.**— El 24 d'abril, jornada de formació permanent sobre *La homosexualidad: interrogantes éticos que plantea y su integración en la vida eclesial y religiosa*, a càrrec de Marciano Vidal, redemptorista. Lloc: parròquia Verge de la Pau, pl. Ferran Casablanques, 4-6 - Barcelona.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— Cada tarda, a les 19.30, de dilluns a divendres, vespres a la capella del CCU. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368.

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSSES per les intencions següents:.....
* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....
Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes
(2100 0681 01 0200194299)

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

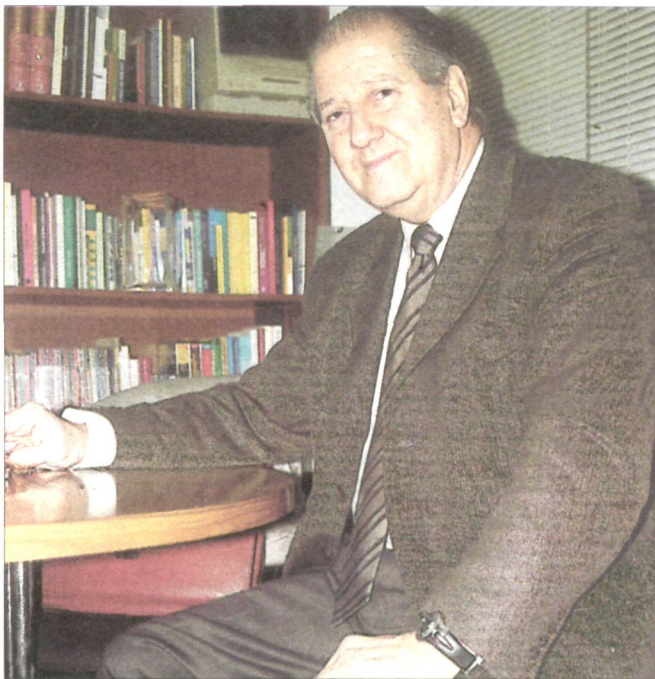
NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Des del carrer

Eduard Subirà és un dels fixos a les grans celebracions de la catedral. Gairebé mai, però, no té un lloc per seure. I no perquè no arribi d'hora, sinó perquè ell és l'encarregat que, més enllà del presbiteri, tot surti com cal. Subirà és des de fa uns quants anys el cap «oficiós» de protocol de l'arquebisbat de Barcelona. Abans, però, en el camp civil, ja havia exercit com a màxim responsable del protocol de la Generalitat. Ara, un cop jubilat, la seva il·lusió és aconseguir que les celebracions d'Església siguin cada vegada més reeixides.

Eduard Subirà, cap de protocol de l'arquebisbat de Barcelona

«A l'Església se segueix també un protocol»

—També a l'Església hi ha protocol?

—Protocol es podria definir, a grans trets, com el conjunt de regles, normes, actituds... per fer bé les coses. I si a l'Església no es fan bé les coses, malament rai, més que no pas en el món civil, militar o acadèmic. A l'Església se segueix també un protocol, tot i que queda una mica difuminat amb el que és la litúrgia. Per dir-ho d'alguna manera se segueix un «protocol litúrgic». On es reflecteix més clarament aquest protocol és en el que jo anomeno el tractat de protocol per excel·lència dintre de la litúrgia i de l'Església, com és el *Cerimonial dels Bisbes*, l'índex del qual acaba de traduir al català. Aquest llibre famós reformat durant el Concili Vaticà II estableix totes les cerimònies que es puguin fer dintre l'Església catòlica referides o no a la presència del bisbe.

—Llavors, protocol no és només col·locar les autoritats al lloc on els pertoca?

—Això és el que pensa molta gent. Creuen que el protocol és l'activitat a través de la qual uns quants obliguen a seure en un lloc o en un altre, decideixen qui passa davant i qui darrera o si s'ha de portar frac o esmòquing... Tot això és una part molt supèrflua del protocol. El protocol és organitzar bé les coses, se-

guint unes normes o uns costums i tradicions. El cap de protocol, doncs, té la missió d'harmonitzar, regular i dirigir l'organització dels actes, fent prevaldre la senzillesa i mirant d'assolir l'apropament entre tots els qui hi intervindran, amb gran sentit de la comunicació. Cal planificar l'acte amb creativitat i estratègia, per tal que estigui d'acord amb la seva finalitat.

—Tinc entès que fins i tot ha fet un estudi sobre el protocol eclesial o religiós.

—Com a catòlic que he treballat molts anys dins l'àmbit del protocol civil, m'he adonat que hi ha problemes seriosos a l'hora de situar les jerarquies eclesiàstiques en actes civils. Els decrets oficials són molt ambigus en aquest àmbit. Ja no és el fet de saber on posem el cardenal, l'arquebisbe o l'abat, sinó de tenir en compte que existeix una jerarquia eclesiàstica, i que moltes vegades és menys tinguda. Fins i tot hi ha una jerarquia eclesiàstica més enllà dels qui han rebut ordes sagrats. També hi ha presidents de Càritas, delegats episcopals, consiliaris... Per resoldre aquest enrenou plantejo fer una enquesta o convocatòria a tots els bisbats d'Espanya i que s'elabori una llista de personalitats per ordre jeràrquic dins del context de la diòcesi. L'objectiu seria presentar una proposta de l'Església catòlica en el tema de protocol.

—Quan va començar a col·laborar amb el bisbat?

—Va ser arran de la mort del cardenal Jubany quan em vaig oferir al P. Enric Puig, llavors secretari del bisbat, i a Mn. Arenas, que havia estat rector de la meua parròquia, per donar un cop de mà en un acte de tanta magnitud. Moltíssima gent passaria aquells dies per la catedral, durant la vetlla i després al funeral.

—Va ser una estrena difícil.

—Certament, va ser un autèntic bateig de foc. A més, em sentia molt solet, sense gaire gent que em conegués com a encarregat de tasques organitzatives. Això dificultava l'agilitat de les decisions que s'havien de prendre: vigilar les llargues fileres de feligresos, la manca de llibres de condol, aconseguir el silenci necessari, atendre com calia les diverses i nombroses autoritats... Malgrat tot, puc dir que va ser una experiència inoblidable i molt encoratjadora.

—Tan encoratjadora que des de llavors no hi ha deixat de col·laborar i gairebé ha esdevingut el cap de protocol oficiós de la catedral.

—Vaig començar a donar un cop de mà en actes rellevants i després em van proposar ajudar pel Dia del Corpus, la missa i processó, en què assisteixen més de 5.000 persones. També en Jornades Diocesanes i en tota celebració que aplega molta gent i autoritats. De totes maneres, he de dir que tampoc no és gaire complicat aquest protocol, ja que també hi ha qui es cuida amb encert i saviesa del ceremonial litúrgic *stricto sensu*, com és el cas de Mn. Arenas i Mn. Urdeix.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

És Quaresma

Un petit grup de cristians i cristianes es plantejaven, fa pocs dies, com encarar aquesta Quaresma del 2004. El clima era d'absoluta confiança: parlaven amb llibertat de la pregària personal, de com els omplia i, amb la mateixa franquesa, de les dificultats que hi trobaven. També del valor de la missa dels dies ferials: un deia que es proposava de participar-hi més regularment, tot i la dificultat dels seus horaris. Quan s'arribà al tema de l'austeritat i el dejuni —per dir-ho en els termes clàssics— va sorgir, immediatament, la idea de compartir. Gairebé tot el que van dir en aquesta línia es podria resumir en la coneguda expressió del profeta Isaïes: «Això diu el Senyor, l'únic dejuni que jo aprecio és aquest: comparteix el teu pa amb els qui passen fam... acull a casa teua els pobres vagabunds... si algú no té roba, vesteix-lo.» A partir d'aquí, les interpretacions i les aplicacions pràctiques eren plurals, lògicament. Va ser aleshores que dos del grup van fer derivar la conversa cap a un terreny fins a un cert punt diferent, però no del tot. Miraré de sintetitzar les seves formulacions perquè, probablement, més d'un lector s'hi veurà reflectit.

Tots dos coincidien a dir que a ells no els calia cercar coses a fer: en tenien prou amb aguantar les que passen i amb mirar de fer-les

compatibles amb una visió de fe, veure-hi la presència de Déu, aportar-hi una paraula evangèlica. Però l'un i l'altre feien referència a dos àmbits diferents.

Una —àvia encara jove— confessava les seves temptacions d'agnosticisme davant les desgràcies del món. Es mostrava commocionada, sobretot, pels fets de l'Iraq, per la situació a Israel i a Palestina, pels atemptats de Rússia i acabava afegint «i un llarg etcètera»... (encara no s'havien produït els terratrèmols del Marroc). Se li feia una muntanya lligar-ho amb la idea evangèlica del Pare celestial.

També li costava de creure en l'eficàcia de tantes oracions com es fan cada vegada que passa alguna desgràcia d'aquestes. No cal dir que la qüestió, tan cruament exposada, suscitava elements valuosos de resposta dels altres. I també algunes divagacions més o menys filosòfiques. Ella treia la conclusió que era aquesta la creu —creu dels homes, creu de Crist— que volia ser capaç d'assumir en aquesta Quaresma, amb la llum i la força del Senyor. No volia pensar en més sacrificis.

L'altre —un advocat, actiu en política— es declarava aclaparat pel clima polític i mediàtic d'aquests dies. El desanimava, sobretot, la dificultat de fer emergir la veritat, sempre ofuscada pels interessos; la manca d'una mínima entesa transversal, més enllà de les fronteres de partit; la consolidació dels prejudicis i l'enfondiment de les divisions. «El meu exercici quaresmal», deia, «serà no dimitir de tot i per tornar a la vida privada. La meua pregària s'orientarà a fer renéixer aquella il·lusió per servir i estimar el meu país a través de la política, que un dia em va portar, des de la fe, al compromís».

Com diu un cant espiritual de Quaresma, «el camí que féu Jesús, ell tot sol el va seguir; el camí que jo he de fer, ningú no el pot fer per mi; caminant al costat vostre, portaré la meua creu».

Ara mateix

Rauxa

La taca elitista

El mes passat es va clausurar una exposició antològica al MNAC, a Barcelona, sobre el pintor Marià Fortuny (1838-1874), on es mostraven un centenar llarg d'obres de l'artista. Els quadres exposats pertanyien a totes les èpoques de Fortuny i algun d'ells feia més d'un segle que no es posaven al·l'abast del públic. En l'exposició hi havia les grans obres mestres del pintor, i treballs elaborats amb tècniques ben variades, com ara la pintura a l'oli, l'aquarel·la, el simple dibuix o bé el gravat. La mostra ha resultat ser reeixida, ja que l'han visitat més de 100.000 persones, cosa poc habitual en un esdeveniment cultural.

Un èxit com aquest, en canvi, no es veu gaire sovint en l'art contemporani, un art la interpretació del qual queda restringida a quatre entesos. La gent normal del carrer no arribem a copsar l'interès que suscita una tela tacada; la trobem absurda, incomprensible i críptica. Aquesta manca de transparència les fa ostentament elitistes, fins a tal punt que a l'espectador li fa l'efecte que li volen prendre el pèl. A més, els que no som artistes, quan anem a una exposició, esperem trobar-hi obres que transmetin emocions, una cosa que nosaltres no podríem fer mai per molt que ens hi esforcéssim. La majoria de l'art contemporani, en no oferir res d'això —i si hi sumem l'absurditat i l'elitisme— provoca que només els mateixos artistes i galeristes s'hi parin al davant per lloar-ne coses que per als simples mortals són inexistents.

Eduard Brufau